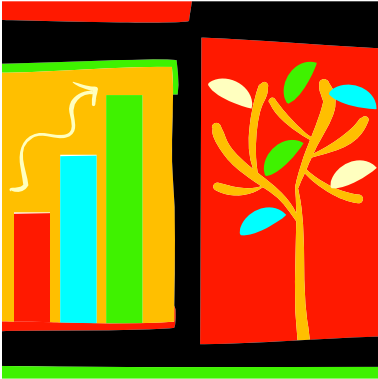

TRUYỆN Đinh lê vũ

Ba Ngày

Tiên nói qua phone, giọng hồ hởi: "Tuần sau, em sẽ ra Đà Nẵng thăm anh". Tôi gật đầu ậm ừ: "Thế thì hay quá!", trong bụng có cảm giác không buồn không vui, tự hỏi sao mình lại kỳ lạ thế này.

Tôi đã hằng mong Tiên ra Đà Nẵng chơi, để tôi có dịp đưa Tiên đi đây đi đó nơi thành phố tôi sống và ít nhất, đã hơn một lần tôi chèo kéo mời Tiên. Tiên lần nữa hoài, băng đi một thời gian lâu tránh không nói đến chuyện này để rồi hôm nay, bất ngờ phone cho tôi. Có lẽ Tiên muốn dành cho tôi một ngạc nhiên. Tôi ngồi thờ người, tự lý giải: có phải chẳng, sự chờ đợi đã làm mình mệt mỏi ...

Sáng sớm, khi tôi ghé cơ quan xin nghỉ phép cho đến hết tuần để đi chơi với Tiên, anh Mạnh đã nheo mắt nhìn tôi đầy ý nghĩa: "Chúc mày một weekend vui vẻ!". Tôi cười chống chế: "Đã weekend đâu anh, hôm nay mới là Thứ Năm". Anh Mạnh lại vỗ vai tôi: "Đi chơi với bồ, đối với tao, ngày nào cũng vui như weekend cả. Thôi về chuẩn bị đi đón nàng đi". Tôi bước ra cổng, chợt nghĩ: Tiên mà nghe được ai gọi Tiên là "nàng", chắc là làng phải biết ...

Rồi chuyển tàu chở Tiên cũng đến sân ga, trể gần một tiếng đồng hồ, do trục trặc kỹ thuật gì đó, một lý do vô cùng chung chung được dùng để giải thích cho những chuyến tàu đến muộn. Tiên xuất hiện ở cửa sân ga, mồ hôi ướt trán, miệng cười tươi rói, tay xách nặng ì. Tôi đưa tay đỡ lấy cái xách, Tiên giải thích: "Toàn là quà cho anh không đó", rồi đưa tay quạt lau mồ hôi, than thở: "Trời ơi, đi đường mệt quá hà", với một vẻ ngúng nguẩy rất dễ làm người khác mềm lòng, như một thói quen xưa nay vẫn vậy . Tôi đưa cho Tiên chiếc khăn mùi xoa trong túi, Tiên gạt đi, chu môi: "Thôi, em có khăn của em". Tôi chợt nhớ là Tiên rất kỹ tính, mọi khi tôi thấy không sao, bây giờ như là một cái nhói người . Tôi đưa Tiên ghé vào một quán nước gần ga, cũng tỏ ra mừng rỡ, hỏi han đủ thứ chuyện ở quê của Tiên, rồi thấy như thể mình đang làm một chuyện rất không thật lòng. Hình như Tiên không nhận thấy ...

Buổi chiều đầu tiên, tôi chở Tiên đi loanh quanh phố xá. Đà Nẵng đông người, hai con đường Bạch Đằng và Trần Phú chạy dọc bờ sông, những đoàn xe cộ đi hóng mát cứ chạy xuôi xuôi, nối đuôi nhau, lòng vòng. Tiên ôm choàng ngang hông tôi, vẻ âu yếm, mãi nguyện. Gió chiều mơn man mái tóc dài của Tiên phả lùa xòa vào má tôi, nghe nhồn nhột. Tiên kể đủ thứ chuyện ở quê, bất chợt nói : "Con gái ở đây ăn mặc hấp dẫn ghê !", rồi giả lả dò xét, giọng nửa đùa nửa thật: "Anh mà quen với cô nào ở đây, chết với em". Tôi muốn chọc Tiên một chút, giả bộ ngờ ngạc: "Anh thì quen với nhiều cô lắm, riêng ở cơ quan, anh cũng đã làm chung với cả chục cô". Tiên giãy nảy: "Không phải, em nói quen là quen kiểu khác kìa . Anh giả đồ vừa vừa". Rồi Tiên hùng hồn kết luận: "Mấy ông con trai ăn nói kiểu như anh là ghê lắm; không tin được". Tự nhiên, tôi thấy buồn buồn.

Ngày xưa, Tiên không có cách nói chuyện giống như bây giờ ...
Lần đi chơi đầu tiên sau mấy tháng trời không gặp nhau hình như có chút gì gượng gạo, chẳng hề giống như tôi hình dung. Tiên có vẻ như than thở về cuộc sống dưới quê, rồi so sánh: "Con gái thành phố đẹp hơn con gái ở quê nhiều, hèn gì ... " Tôi hỏi vặn : "Em cứ nói tiếp đi!". Tiên lấp lửng lẩn tránh: "Em chỉ nói vậy thôi, chứ không có gì đâu". Tôi gắt gỏng: "Anh ghét kiểu nói chuyện lửng chửng như vậy". Tiên rơm rớm dầm dãi: "Em biết ngay mà, anh ghét em rồi phải không ?", ngúng nguẩy làm mặt giận. Tôi im lặng, có một chút mệt mỏi chợt dậy trong lòng, chợt nhớ : Tiên lặn lội ở quê ra đây thăm mình, rồi làm ra vẻ thành khẩn biết lỗi, dễ dàng. Rót cuộc, Tiên cũng tươi tỉnh lại, đưa tay dí trán tôi: "Anh đừng làm em buồn như vậy nữa nha !" như mọi lần giận nhau rồi huề, Tiên vẫn nói với tôi như vậy . Tự nhiên, tôi thấy mình với Tiên như đang ở trong một vở bi hài kịch, có màu mè gì thì cuối cùng phải theo một lối mòn cứ thế mà dẫm lên, không khác đi được.

Buổi sáng ngày thứ nhì ở lại Đà Nẵng, Tiên đòi tôi chở đi thăm bà dì họ bên Quận Ba . Dì của Tiên dáng người thấp đậm giống như Tiên, vui vẻ, xởi lởi với thằng cháu rể tương lai hết mực. Bà hào hào bắt gà làm thịt, giữ Tiên với tôi ở lại ăn cơm trưa . Tiên có vẻ tự hào ra mặt, luôn miệng khoe anh Hào của con làm việc oai thế này, quan trọng thế kia, toàn làm việc với khách nước ngoài không hà ... Bà dì của Tiên nhìn tôi trầm trồ, rồi nói về cầu tài : "Hôm nào con Út của gì ra trường, dì dẫn em sang nhờ cháu xin việc làm nghe". Không để cho tôi kịp nói gì, Tiên mau mắn: "Dạ, dì cần chi cứ nói anh Hào của con một tiếng, anh lo cho". Tôi ghen hòng, nhân viên quen cỡ tôi, ai sai đâu thì đánh đó, biết có lo ổn được cho cái thân mình chưa mà nói

chuyện giúp đỡ với ai khác ...

Bữa cơm trưa rồi cũng qua. Tiên muốn đi leo núi Non Nước. Buổi chiều, đường đi Non Nước ngược gió, bụi tung mù mịt. Mấy đứa con nít bán đồ lưu niệm cứ bu theo chúng tôi gạ mua nhang để lúc xuống hang thấp cầu duyên. Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với Tiên vì lời hứa ầu với bà dì của Tiên nhưng rồi lại không mở miệng ra được.

Tiên xuống hang, đứng trước Đền Cầu Duyên lâm râm khấn, dáng điệu thành kính lạ thường. Tôi suýt phá lên cười, thẳng thốt tự hỏi sao tự nhiên mình lại trở nên báng bổ quá như vậy . Tôi liếc nhìn Tiên, may mà Tiên không biết.

Chuyện leo núi làm chúng tôi mệt đừ. Còn một buổi tối cuối cùng Tiên ở lại Đà Nẵng, tôi chở Tiên lòng vòng quanh phố rồi ghé vào quán café vắng người . Dưới những lùm cây phía cuối khu vườn, vài cặp tình nhân đang ngồi lặng lẽ.

Tiên hỏi tôi : "Anh hay ghé chỗ này lắm hả ?". Tôi thành thực lắc đầu : "Chưa, hôm nay là lần đầu, mấy đứa bạn chỉ anh". Hình như tôi trả lời thế này, có vẻ hơi phân trần giải thích nhiều thì phải . Tiên tỏ ý nghi ngờ : "Sao anh có vẻ rành quá vậy ?". Tôi chợt thấy buồn bã ghê gớm, chẳng lẽ tôi chỉ mới đi làm xa có một thời gian ngắn mà đã hết tin nhau đến thế này ?

Tôi hỏi : "Sao lúc trưa em hứa với dì chắc quá vậy ?". Tiên hồn nhiên : "Thì mình hứa vậy thôi, mát mát gì mà anh sợ. Sau này không giúp được thì thiếu gì cách nói". Tôi với tay lấy điều thuốc lập bập đốt, cố giấu đi cảm xúc của mình. Mắt Tiên bây giờ có hơi tô đen một chút, môi kẻ đỏ bầm, hoa tay vòng vèo đầy người . Ngày xưa, đã có lần tôi nói với Tiên là tôi không thích con gái chải chuốt nhiều, không biết Tiên còn nhớ. Rồi hoang mang tự hỏi : Không biết có phải mình đang

thay đổi mà mình không biết, mình có cầu toàn quá không ?

Tôi đưa Tiên ra ga về quê . Buổi sáng, đúng giờ đi làm, người xe đi lại tấp nập. Gặp Phụng đang chạy xe ngược chiều, váy ngắn, tóc chải bồng. Phụng gọi giật ngược tôi lại, nhìn Tiên cười cười : "Anh Hào ghê nha, chị Tiên ra chơi mà không dắt tới cơ quan trình diện". Rồi Phụng đưa ra nắm đấm: "Hôm nào anh đi làm lại, liệu thần hồn với em". Tôi nhìn sang Tiên, Tiên đang cau mặt, ngó lơ bên kia đường. Phụng nheo mắt, thềm thì: "Nàng của anh Hào có vẻ khó tính". Tiên rất ghét ai gọi mình là "nàng", Tiên nói là gọi như vậy không có đàng hoàng, tỏ ý khó chịu ra mặt, đưa tay xem đồng hồ, nhúu mày . Phụng đưa tay lên vẫy vẫy: "Bye nhe !" rồi đi . Phụng là cô em út ở cơ quan tôi, tính tình tự nhiên, gặp ai cũng đùa, cũng những nhẽo được. Tôi giải thích mãi, Tiên vẫn khẳng khái: "Nhất định cô có tình ý với anh". Rồi Tiên lại bắt đầu cái điệp khúc bắt hủ: "Con gái thành phố đẹp thế, ai biết đâu được".

Tiên leo lên tàu ngồi, mặt buồn xo. Tôi đã không dỗi dành, xin lỗi Tiên như mọi lần. Đành rằng tôi có hơi bất nhẫn, dù gì Tiên chỉ còn mấy phút đồng hồ ngồi ở ga nữa mà thôi. Tôi chợt nghĩ đến Phụng, trước đây tôi chưa từng nghĩ đến bao giờ, đau lòng nhận ra rằng, tôi sắp được nhẹ nhõm rồi, ba ngày vừa trôi qua giống như một chịu đựng, ngọt ngào nhưng xa xót ...

Đình lê vũ

Bạn Gái

- "Lâu quá Nhạc không về Đà Nẵng ?". - "Sẽ về !". - "Sẽ về ? Là khi nào ?". - "Chiều mai, Quân đi đón Nhạc nhé !". - "Nhạc nói chơi ?". - "Không, nói thật !". - "Thật được bao nhiêu phần trăm ?". - "Thật như chính Nhạc, lúc này đang nói chuyện với Quân.". Quân không nghĩ là sau cuộc nói chuyện tưởng chừng rất vu vơ qua điện thoại với Nhạc như vậy, Nhạc xuống Đà Nẵng thật. Nói chuyện xong, Quân quên khuấy đi mất, đúng hơn là không để ý nữa thì khoảng sáu giờ chiều hôm sau, Nhạc lại điện cho Quân. - "Sao Quân không đi đón Nhạc ?". - "Ô, Nhạc đang ở đâu ? Quân không nghĩ là Nhạc sẽ xuống Đà Nẵng thật.". - "Xưa nay Nhạc có nói xạo Quân bao giờ ? Nhạc đang ở nhà, tối nay Quân ghé nhé !". Câu cuối cùng, Nhạc vẫn nói nhẹ nhàng, như cách nói lâu nay của Nhạc nhưng sao Quân nghe như một lời trách. Tính Nhạc là vậy, không bao giờ nói cái gì nặng nề, từ nhỏ đến lớn, Quân cũng ít khi làm Nhạc giận bao giờ. Nhạc bây giờ đang ở xa, là cô giáo một trường cấp 3 trên một thị trấn trung du, có khi cả năm mới về thăm nhà một lần, ít gặp nhau, nhưng tình bạn giữa Nhạc và Quân thì vẫn vậy, y như thời còn nhỏ, hai đứa học chung và cùng lớn lên...

Quân lật đặt quay số cho Lê. -"Lê ơi, tối nay anh không ghé nhà em được.". -"Sao vậy ?". -"Chị Nhạc mới xuống, hay là anh đưa chị Nhạc lên nhà em, rồi mình cùng đi chơi ?". -"Em chỉ thích đi với anh, em đâu có thích đi với bạn anh mà anh rủ em theo.". Quân cắn môi, giọng Lê nghe trên phone sao dần dỗi quá. Tự dưng Quân thấy buồn, hình như trong bất cứ chuyện gì đó Lê không thích, Lê đều bắt Quân phải chọn lựa. "Một khi anh chưa dành hết ưu tiên cho mối quan hệ với em là anh chưa thương em thật lòng.". Lê muốn suốt ngày, hai đứa cứ ở bên cạnh nhau, làm gì, đi đâu cũng có nhau mà đâu biết rằng Quân cũng cần có bạn và nhiều thứ khác. Mọi lần, Quân vẫn thường chịu theo ý Lê với ý nghĩ rằng mình đang yêu và được yêu nhưng lần này, Nhạc vừa về sau một chặng đường gần năm trăm cây số. Mà Nhạc thì đâu có đứa bạn thân nào khác ở thành phố này, ngoài Quân.

Quân ghé nhà Nhạc, chờ Nhạc đi chơi trong một cảm giác không vui lắm. Dĩ nhiên là Nhạc nhận ra ngay. -"Quân có gì buồn ?". -"Đâu có !". -"Bạn gái Quân đâu, sao không dẫn theo giới thiệu với Nhạc ?". -"À, tối nay Lê bận đi học.". Im lặng một hồi lâu, rồi Nhạc cất giọng hơi buồn buồn. -"Nếu có gì không vui, Quân cứ kể Nhạc nghe. Nếu bạn gái của Quân không vui khi Quân đưa Nhạc đi chơi thế này, thì mình đừng đi. Chờ cô ấy đến nhà Nhạc chơi.". -"Không có gì đâu, Lê đi học thật mà ! Hôm khác, Quân sẽ chờ Lê đến nhà Nhạc chơi.". Quân chống chế, rồi hùng hồn hứa, lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ vì thấy như có điều gì khuất tất trước Nhạc, lại thấy buồn khi có một chuyện đơn giản như vậy mà Lê chẳng chịu hiểu Quân. Rồi có một nỗi bất ổn, mong manh lắm, lúc này Quân mới mơ hồ nhận ra, trong mối quan hệ với Lê.

Quân chở Nhạc đi lòng vòng quanh phố, ngang qua ngôi trường ngày xưa, ngang qua những con đường thời học trò hai đứa vẫn thường đi. Đường phố giờ lên đèn, nam thanh nữ tú dập dìu, người xe qua lại đông đúc. -"Bây giờ Đà Nẵng ồn ào, bụi bặm quá, không giống Đà Nẵng của Nhạc ngày xưa.". -"Cuộc sống đi lên rồi, ở đâu cũng vậy !". -"Quân nói không đúng, không phải ở đâu cuộc sống đi lên thì cũng vậy. Nhạc không thích cuộc sống đi lên theo kiểu như thế này". Quân im lặng, đâu phải điều gì mình thích thì cũng đều được cả, sức lực con người ta nhỏ bé lắm, Nhạc ơi. -"Ở trên đó Nhạc sống thế nào ?". -"Thì cũng vậy, đi dạy, nghèo nhưng tình cảm. Học trò của Nhạc dễ thương lắm, Quân biết không ?". Nhạc kể Quân nghe về ngôi trường Nhạc dạy, một lô lốc kỷ niệm vui vui với học trò. "Học trò Nhạc bây giờ ra trường làm đủ nghề, nhưng 20 tháng 11 năm nào chỗ Nhạc ở cũng đầy hoa. Đêm qua, trước lúc nói chuyện với Quân, có một đứa học trò làm tài xế xe khách rủ Nhạc : Đang hè, cô đi Đà Nẵng không ? Bốn giờ sáng mai, em đánh xe đến nhà cô. Ngày mai em cũng đi Đà Nẵng. Nhạc về đến đây, có xe đưa về tận nhà, Quân thấy có ai sướng bằng Nhạc không ?". Quân mỉm cười và gật gù. Nói chuyện với Nhạc, Quân thấy lòng nhẹ nhàng lắm, dường như những ưu tư vất vả trong đời sống hằng ngày không còn hiện hữu... Quân vẫn chở Nhạc đi vòng quanh, không ghé đâu, hỏi Nhạc thì Nhạc bảo cũng không thích ghé đâu cả, cứ thế mà đi, như là hai kẻ lang thang, không chí hướng, không mục đích. Ngang qua một hiệu sách lớn mới mở trên đường Bạch Đằng, Nhạc đập đập vai Quân đòi ghé. -"Về Đà Nẵng, Nhạc thích nhất là ghé mấy hiệu sách và mua băng nhạc. Chỗ Nhạc ở, buồn thiu à !".

Hiệu sách là một tòa nhà rộng, ngoài sách, vở, văn phòng phẩm còn

có đồ lưu niệm, băng nhạc và đủ thứ hằm bà lằng, ra dáng một cửa hàng bách hóa lớn thì đúng hơn. Tám giờ tối, người ra vào đông như kiến cỏ, gọi xe kéo một dãy dài dọc theo đường Bạch Đằng. Nhạc lựa mấy cuốn truyện, mấy băng nhạc và một đĩa CD nhạc cho Quân, nói là để Quân có cái mà giữ làm kỷ niệm chuyến Nhạc về thăm lại Đà Nẵng. Đĩa CD có bài "Ngày xưa còn bé", một bài hát dễ thương mà Nhạc muốn Quân nghe. Ngày xưa còn bé, giống như chim sẻ non, ríu ra ríu rít như sẻ non... Rồi giống như hai con sẻ non, đi ngang qua quầy bán kem Wall s, Quân rủ Nhạc ăn kem. -"Nhạc có ngại chi không ?". -"Ngại gì, chỉ sợ có cô nào đang để ý Quân, thấy Quân ngồi gặm kem thế này, vỡ mộng chết !". Quân thấy vui vui, nhìn dáng Nhạc ngồi mút mút cây kem thật ngộ, ngạc nhiên sao đã là cô giáo mà Nhạc vẫn còn giữ được dáng vẻ trẻ con đến vậy. Rồi Quân nhìn thẳng vào mắt Nhạc, cười cười. -"Sao Nhạc chưa chịu lấy chồng ?". -"Bộ Quân thích Nhạc lấy chồng lắm hử ?". -"Con gái lớn rồi thì cũng nên lấy chồng. Ở vậy sao được ?". -"Chẳng lẽ con gái lớn lên, không có việc gì hay ho hơn để làm ngoài việc lấy chồng. Quân nói giống y như má Nhạc. Có ai khen gì Nhạc, má Nhạc cũng nói : Không có được chồng, hay ho nổi gì mà khen. Sao mà buồn dễ sợ". Nhạc nói buồn dễ sợ mà miệng thì cười tươi rói, như thể là một chuyện tầm ruồng của ai đó chứ không phải của mình, rồi kể có một thầy giáo dạy toán cùng trường để ý Nhạc, học trò hai lớp chủ nhiệm lúc nào cũng tìm cách thu xếp cho thầy cô gặp nhau... Bất chợt Nhạc quay lại nhìn Quân, đầy vẻ quan tâm. -"Quân hạnh phúc chứ ?". Quân bối rối ậm ừ, tránh ánh mắt của Nhạc. Thật lòng, Quân không biết nói với Nhạc thế nào về chuyện với Lê, thằng thọt giật mình khi thấy suốt cả buổi tối đi chơi với Nhạc, Quân không hề nhớ đến Lê.

Lúc bước ra khỏi hiệu sách, một bóng con gái từ bên kia đường mừng rỡ chạy qua ôm chầm lấy vai Nhạc. -"Trời ơi, Nhạc, mày về khi nào?". -"Ôi, Quỳ, mày đi đâu đây?". -"Đi chơi loanh quanh. A, có cả Quân đây nữa à, vui ghê. Lâu quá không gặp Quân.". -"Quỳ khỏe không?". Quỳ đẩy một người ra trước, giới thiệu là ông xã của Quỳ, vừa mới cưới nhau, tíu tít. -"Khi nào đến phiên mày hờ Nhạc?". -"Tao ế rồi!". -"Mày với Quân hợp nhau quá trời, sao hai đứa mày không yêu nhau?". -"Ông Quân chê tao.". Cả bọn cùng cười như mọi chuyện đùa chơi tầm phào thời đi học rồi tan. Quỳ khoác tay chồng, có vẻ bận rộn, mắt môi ngời ngời hạnh phúc.

Quân nghĩ ngợi hoài về Nhạc, về Lê, băn khoăn tự hỏi tại sao mình không yêu Nhạc. Chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn, không hề giấu nhau chuyện gì, chỉ cần đứa này hơi nheo mắt hay ám đầu một cái là đứa kia hiểu mình nên làm gì, vậy mà Quân chỉ coi Nhạc như một thằng bạn trai, hoàn toàn dừng đứng trước những vệ tinh xoay quanh Nhạc thời đi học. Nhạc cũng vậy, thỉnh thoảng giới thiệu bạn gái với Quân, đi với Quân ngoài đường còn bình phẩm cô này hiền, cô kia xinh, lại còn xúi Quân tán, rồi lại là chuyên gia giải hòa mỗi khi giận nhau... Thời gian bên nhau có nhiều, cơ hội thuận tiện cũng nhiều, sao chưa lúc nào Quân nghĩ đến chuyện sẽ tán Nhạc. Thật tình Nhạc cũng xinh, hơi bị xinh nhiều nữa là khác, yêu Nhạc, chắc Quân sẽ không hề lo lắng ba cái vụ giận nhau, xin lỗi rất hòng vì hiểu lầm vớ vẩn. Không chừng Quân thấy buồn, lúc này chắc Lê đang giận Quân. Lê biết thừa là Quân chân thành với Lê nhưng thỉnh thoảng vẫn bày chuyện giận hờn hành hạ Quân mà không hề nghĩ đến một lúc sẽ làm mòn dần tình cảm đang có trong Quân. Quân cũng là người như mọi người bình thường khác, chỉ mong một cuộc tình

hạnh phúc và bình yên, dường như Lê chẳng hề hiểu Quân ở điểm này. Cũng là Quân, sao trong tình bạn với một đứa con gái, hiểu nhau dễ dàng đến thế, nhưng trong tình yêu với một đứa con gái khác, lại phải e dè nhau từng chút ? Cuộc sống có những điều như là ẩn số, hình như Quân cố đến mấy vẫn không hiểu nổi...

Quân đưa Nhạc về là gần mười giờ đêm. Giờ này mà bắt gặp một đứa con trai và một đứa con gái đi ngoài đường với nhau, đó ai không nghĩ đó là bồ bịch của nhau. Đi chơi với Lê, chưa bao giờ Quân đi đến giờ khuya như thế này. Tự nhiên Quân nhớ tới trò Sơn Tinh, Thủy Tinh vẫn chơi với Nhạc hồi còn nhỏ, luôn luôn Quân là Sơn Tinh cùng với công chúa My Nương là Nhạc, tự nhiên bật cười một mình. Nhạc không nghe Quân nói gì, tự nhiên bật cười, lấy tay bấu vào vai Quân một cái rồi cũng cười, tiếng cười vang xa, chạy dài, khuấy động cả một quãng đường đêm vắng lặng. Trông Quân và Nhạc lúc này thật khùng điên và vô tư lự. Ngày xưa còn bé, giống như chim sẻ non, ríu ra ríu rít như sẻ non... Quân ước ao lúc nào mình cũng được tự nhiên, thoải mái hết lòng như đêm nay, nhưng khó quá, rồi nghĩ đến ngày mai, khi đến xin lỗi làm hòa với Lê, Quân lại phải cân nhắc từng điệu bộ, e dè từng câu, thấy những ngày phía trước của mình giống như một lối đi mòn, quanh co thế nào rồi cũng không thoát ra được...

Đình lê vũ

Chẳng Nghe Lời Gió Nói

An nhớ lần đầu tiên An biết Oanh là qua lời chị Huệ : Thôi, An lỏng bụng tìm kiếm đâu cho xa, ở lớp ngoại ngữ ban đêm của chị có một con nhỏ tên Oanh, hiền lắm, lại chăm học. An để chị làm mai cho! . Lúc đó, An vừa ở bộ đội xuất ngũ về, chưa tìm được việc làm, một mảnh tình vắt vai cũng chưa. Con gái hiền thì được chứ hiền lắm như lời chị Huệ nói thì An không ham. Nhưng cũng cười: "Ừ", thì hôm nào có dịp, chị làm mai con nhỏ đó cho em ! .

Chị Huệ chưa kịp tạo ra một dịp nào để làm mai thì một buổi sáng đi uống cà phê, An gặp Oanh đi với Thảo. Thảo là con nhỏ gần nhà An, hồi nhỏ chảnh chọe kinh khủng, lớn lên tự dưng thấy dằm thắm hẳn. Thảo gọi : Anh An ngồi cùng bàn với tụi này cho vui ! , chỉ cô gái đang ngồi bên cạnh, giới thiệu : Đây là Oanh, bạn học bên trường Kinh tế với em . Oanh nói giọng nhỏ nhẹ : Chào anh ! , rồi cười, nụ cười mỏng mảnh như sương. An nhìn Oanh, nhìn đôi mắt trong veo của Oanh, như có sợi gì đó đang vắn vít trong tim mình, thật nhẹ. Rồi Thảo chợt nhớ ra: "À, Thảo quên, Oanh học Anh văn ban đêm chung lớp với chị Huệ! . À, thì ra là người quen. Panh tùm tùm cười: Chị Huệ hay kể về anh An em chị hiền lắm. Oanh không ngờ được hân hạnh

gặp người hiền ở đây . An kêu thầm : Oan gia, chị Huệ ơi là chị Huệ!

.

2. An không nhớ mình bắt đầu chơi thân với Oanh và Thảo từ lúc nào. Chắc là nhờ chị Huệ đánh tiếng nhờ vả : Thằng em tao về đây chưa có bạn bè gì, hai đứa bây đi đâu, rủ nó đi với ! . Thật ra thì cũng chẳng ai rủ ai, chỉ toàn là tình cờ thôi. Chị Huệ bảo An ở nhà rảnh rỗi làm gì cho phí, đi học Anh văn đi, sau này sẽ có lúc cần dùng. An cấp sách đi học Anh ban đêm, lớp bằng A, tức là sau Oanh và chị Huệ một lớp. Thảo cũng đi học ở trung tâm ngoại ngữ này. Buổi tối tan học, An hay gặp Oanh và Thảo, ba anh em rủ nhau đi uống sữa đậu nành, hoặc ăn chè. Vì An chưa có việc làm nên đi ăn chè hoặc uống sữa đậu nành, có lúc An trả tiền, có lúc Oanh giành trả. An tỏ ra băn khoăn thì Oanh cười : Anh An đừng lo, tụi em giàu lắm ! . Chơi với nhau một hồi, An mới nhận ra, Oanh không hiền lắm như lời chị Huệ quảng cáo, chỉ ít lời thôi. Oanh cũng nói là hồi mới gặp Oanh thấy An hiền lắm rồi bỏ lửng câu ở chỗ này. Vậy là sao ? Buổi tối về nhà nằm mơ màng, An nhớ nhất là cặp mắt trong veo của Oanh. Trong veo đến mức, An không dám nói gì, làm gì để tiến đến gần Oanh hơn, vì sợ mình không khéo sẽ làm tổn thương đến cái tình bạn trong veo vừa mới chớm.

Rồi An cũng xin được việc làm, một chân lễ tân khách sạn do Oanh giới thiệu, vì chủ khách sạn là bạn thân với ba Oanh. Tháng lương đầu tiên, ba anh em rủ nhau đi lòng vòng suốt buổi chiều đến tối, đi ăn, rồi đi hát karaoke. Trong phòng karaoke, Thảo có vẻ vui lắm, nói cười nhiều lắm, nhưng đến lúc An tình cờ bấm bài Lời của gió, cười cười nói là để tặng Oanh thì không dưng, Thảo lặng lẽ hẳn, Oanh cũng im lặng làm An thấy áy náy vô cùng. Mình đã làm một điều gì

không phải lúc ?

3. Oanh hẹn An đi uống cà phê riêng. Lần đầu tiên được hẹn đi uống cà phê riêng, An choáng người vì hạnh phúc. Ngồi trong quán vắng, Oanh nhìn thẳng vào mắt An, giọng nghiêm trọng hơn thường ngày : Anh An thấy Thảo thế nào ? . Không dừng An cảm thấy có một điều gì đó, dè dặt : Thảo là một cô bạn tốt! . Oanh cúi mặt, dùng ngón tay thấm nước vẽ mấy vòng tròn trên mặt bàn, ngo ngoáy không yên, rồi ngập ngừng : Em cũng không biết nói sao nữa, Thảo mến anh lắm ! . Đó không phải là điều An chờ đợi được nghe từ chính miệng Oanh. Bao nỗi hồi hộp, bối rối trong An tan biến đi hết, An thấy mình bình thản, như là đang nghe một câu chuyện không hề liên quan gì đến mình, buông một câu vô thưởng vô phạt : Anh cũng mến Thảo . Oanh nhìn An thật lạ rồi lắc đầu : Nhưng cái cách anh nói không hề giống cái cách em vừa nói. Thôi, quên chuyện này đi, coi như em chưa hề nói gì với anh . Im lặng một lúc lâu, rồi An rụt rè nhìn Oanh, nói một câu dò hỏi : Sao em cứ lo chuyện của Thảo mà không nghĩ gì đến mình ? . Oanh cười cười : Anh đừng lo cho em. Em có bạn trai rồi . An bất ngờ đến chẳng nói được câu nào. Một trò đùa với An, có phải ?

Không phải là chuyện đùa ! Thảo cũng công nhận : Oanh có bạn trai rồi! nhưng chị Huệ thì khẳng khẳng định : Con gái nói mà, tao học cùng lớp Oanh, tao biết, nó chưa có gì đâu ! Bỏ bịch gì mà tối thứ bảy nào cũng thui thủi đi về một mình . Rồi chị Huệ khuyên An : Mà cứ tiến tới đi! . An thấy buồn và hoang mang. Mình thân với Oanh là thế, Oanh tốt bụng là thế, sao tình yêu vẫn mãi là một điều khó nói.

4. Bẵng đi một thời gian dài, có đến cả tháng, không thấy mặt Oanh,

Thảo thì đi học một mình. Hai anh em vẫn hay đi uống sữa, ăn kem sau giờ tan học. Một bữa, An làm như vô tình : Sao lâu nay không thấy Oanh hờ Thảo ? . Thảo cười : Bây giờ thì Oanh quên anh em mình rồi. Bỏ nó về! . Giọng An nghe thật lạ: Ở đâu về? . Ở Mỹ. Oanh với anh Phong quen nhau hồi còn đi học, anh Phong đi Mỹ bốn năm nay, bây giờ mới về . Thảo còn làm như vô tình kể thêm vài chuyện vu vơ nữa về Oanh, về Phong, nhưng An không nghe được gì, hai tai An như ù đi. Không phải là lần đầu tiên An biết yêu nhưng cảm giác này thật khó mà chịu đựng nổi ! Ngốc thật!

Có một buổi chiều chạy xe trên phố, an gặp Oanh. Áo đầm trắng, tóc xõa bay bay, mắt môi ngời ngời hạnh phúc, Oanh ngồi sau xe máy của một gã con trai mặt trắng bệch, ria mép tĩa tọt cẩn thận. Giọng Oanh nghe vui lạ lùng : Chào anh An ! Đây là anh Phong, bạn em. Còn đây là anh An! . Gã con trai cười chào An bằng một vẻ lịch sự dễ ghét. An khách sáo : Chà, lâu quá không gặp Oanh! . Oanh cười rất tươi : Tụi em đang định hôm nào ghé mời anh đi uống cà phê với tụi em cho vui . Rồi Oanh vội vã : Em đi đây, hôm nào gặp lại nghe anh An!.

5. Rồi chẳng có buổi cà phê nào để Oanh giới thiệu bạn trai như Oanh hứa hết. Khi An gặp lại Oanh, Phong đã trở về Mỹ. Oanh cười nói suốt ngày, giọng cũng mạnh mẽ hơn, thỉnh thoảng lại khoe về một đám cưới đã dự tính ngày. Cũng là Oanh, nói nửa như muốn tâm sự, nửa như muốn phân trần với An : Tụi em quen nhau từ hồi còn đi học, sau đó anh Phong mới đi H.O. Ảnh thương em lắm, tuần nào cũng điện thoại về cho em! . Oanh kể về Phong nhiều lần đến nỗi An có linh cảm là Oanh làm thế một phần cũng để tự huyễn hoặc mình. Có phải hạnh phúc phải mang dáng vẻ mong manh như thế

mới thật sự là hạnh phúc!

Một tuần trước khi đám cưới Oanh, ba anh em mới lại có dịp ngồi uống cà phê với nhau. Không khí lần này trầm lắng hẳn, không như mấy lần vẫn ngồi với nhau. Thảo khoác một dáng vẻ buồn rầu không thém giầu. Oanh trông có vẻ mệt mỏi, dù vẫn cười nói nhiều. An thì không thể giữ được thái độ vô tư như nhau với hai cô bạn thân.

Oanh mào đầu, giọng đùa cợt : Oanh cho anh An một cơ hội cuối đây. Anh An có thương một trong hai đứa em thì nói đi, chỉ còn một tuần nữa thôi. Anh không nói sau này hối hận không kịp, ráng chịu đó ! . An nhìn thẳng vào mắt Oanh, cái nhìn nói lên nhiều điều nhưng Oanh lảng mắt đi. Vậy là rõ ! An buông một câu nói đùa mà nghe rất thật : Anh thương cả Oanh với Thảo ! . Thảo đột nhiên gắt gỏng : Thảo không cần đâu. Thảo nhường hết cho Oanh đó ! . Đêm trôi thật khẽ và sâu. An có cảm giác như đây là lần cuối cùng ba anh em ngồi với nhau. Ngồi vắn vơ một lúc, Thảo đứng dậy trước, nhìn đồng hồ : Thôi, khuya rồi, mình về đi ! .

Đám cưới Oanh, An xung phong lên hát Lời của gió, mắt cố không nhìn cô dâu, chú rể tay trong tay, đi vòng quanh chào quan khách. Oanh đã chẳng hề nghe được lời gió nói, cũng như lời An muốn nói, chỉ cho mình Oanh nghe.

6. Oanh theo chồng đi Mỹ được gần hai năm, trong hai năm đó, An cũng có gặp gỡ một vài người nhưng rồi chẳng đi đến đâu. Mỗi tình huống chừng thoáng qua với Oanh không ngờ lại làm An nhớ lâu đến thế. Gặp một cách hành xử nào đó của các cô gái từng quen biết, An vẫn nghĩ giá đó là Oanh, thì Oanh sẽ xử sự thế này, Oanh làm thế kia và dĩ nhiên là Oanh hay hơn nhiều. Từ ngày Oanh đi, An cũng ít gặp Thảo, nếu có gặp thì cũng chỉ là nụ cười xã giao hờ hững của

hai người quen biết cũ. Rồi thôi. An muốn biết tin tức về Oanh biết bao nhưng lại không dám gặp hỏi thăm Thảo.

Rồi Oanh đột ngột trở về. Đẹp, sang trọng hơn ngày xưa nhưng có những nét từng trải hơn. Và buồn. Nỗi buồn không thềm giấu giếm. Gặp lại An, Oanh vẫn tỏ ra vô tư, như không hề thay đổi chút nào sau ngần ấy thời gian xa nhau. Oanh nói mình đã ly dị chồng, nói về đổ vỡ của chính mình một cách bình thản, nhẹ nhàng như chuyện của ai đó không hề liên quan đến Oanh, càng không liên quan đến An. Như là những buồn vui trong Oanh, An chưa bao giờ được phép dự phần. Như là những ngọn gió suốt mùa chỉ thổi lướt phớt bên ngoài, có hay không thì người ta cũng không biết sự hiện diện của nó. Oanh không biết, hay không muốn biết ?

Những ngày Oanh ở Việt Nam rồi cũng qua mau. Rồi Oanh cũng sẽ ra đi, kỷ niệm về một tình yêu thâm lặng với Oanh trong An rồi cũng sẽ qua đi, sẽ phai mờ dần theo ngày tháng... An sẽ phải cố mà quên Oanh đi, như một giấc mơ không có thật. Tình yêu của An không có thật. Chỉ có nỗi buồn trong An là có thật, An không thể nào quên được, cứ ngày càng đầy ...

Đinh lê vũ

Đá cũng cần nhau

Đăng rủ: “Hôm nào Chủ nhật, anh vô Tam Kỳ đi. Em sẽ đưa anh lên đập Phú Ninh chơi, đẹp lắm!”. Lời rủ rê nghe rất là hấp dẫn, đối với một kẻ ham chơi và ham vui như Khang. Dĩ nhiên là Khang gật đầu ngay tấp lự. Đăng liền ra điều kiện: “Nhưng mà anh phải chở chị vô đi chơi với em và bạn gái của em. Anh mà đi một mình, em không tiếp đầu!”. Điều kiện của Đăng oái oăm đây, vì hiện tại, Khang không có bạn gái. Thành ra lời rủ rê của Đăng hấp dẫn là thế mà lại quá khó khăn với Khang. Đăng là em họ của Khang, mà sao tai quái quá chừng.

Khang năm nay gần ba mươi tuổi, trải qua một vài mối tình không đến đâu, mấy năm gần đây, chỉ biết bận bẻ và công việc, không còn niềm đam mê nào khác. Chẳng có bạn gái đặc biệt, dù bạn bẻ là con gái thì nhiều. Không hẳn là không có ai để ý Khang, chỉ đơn giản vì Khang thấy đời sống của mình quá đủ và vì Khang thấy mình đã gần ba mươi tuổi mà công danh sự nghiệp chưa có gì, nên hơi thiếu tự tin.... Một điều sâu thẳm khác là Kim ra đi đã gần bốn năm rồi nhưng hình bóng cô để lại dường như vẫn còn quá lớn trong Khang.

Trong một tối thứ bảy ngồi uống cà phê với Chiêu ở một góc quán quen, Khang tình cờ có nhắc đến Đăng và lời rủ rê oái oăm nọ.

Chiêu tóc dài, mặt bầu bĩnh, hiền lành, làm ở ban quản lý di tích cổ. Khang tình cờ quen Chiêu qua một người bạn, sau này lại biết thêm là anh trai Chiêu ngày xưa học cùng trường với Khang. Chiêu nghe Khang nói, mắt chớp chớp, rụt rè: “Em cũng thích đi Phú Ninh chơi một lần cho biết, em chưa đi lên đó bao giờ!”. Khang phải hỏi lại một lần nữa mới dám chắc chắn ý Chiêu muốn gì. Khang tặc lưỡi một cái, kín đáo thôi, rồi ngập ngừng mời, để sau đó được thấy Chiêu

nhè nhẹ gật đầu. Có lẽ Chiêu cũng ngại điều gì đó, lần đầu tiên nhận lời đi chơi xa với Khang mà, nên cầm máy điện thoại của Khang bấm bấm nhấn tin rủ thêm cô bạn thân của Chiêu đi cùng. Cô bạn không đi được, cuối cùng, Chiêu đành đồng ý đi một mình với Khang. Như thể tại Chiêu đã lỡ gật đầu rồi nên mới đi, chứ không thì có cho vàng Chiêu cũng chẳng dám đi một mình với Khang đâu.

Đăng hẹn chờ Khang lúc tám giờ ở một quán cà phê trong Tam Kỳ, gặp nhau uống cà phê ở đó một chút rồi đi. Vậy là từ sáu giờ sáng, Khang với Chiêu đã phải khởi hành từ Hội An. Chiêu mặc đồ jeans, trang điểm nhẹ, mang kính sẫm màu, trông cô có vóc dáng xì - po khoẻ mạnh, khác hẳn với vẻ tha thướt áo dài thường ngày. Chiêu ngồi lên yên sau xe Khang, dáng vẻ tự tin. Trông không khác gì một cặp vừa lứa xứng đôi. Khang chở Chiêu đi tà tà qua mấy chặng quốc lộ bụi mù, rồi ngang qua những cánh đồng mùa gặt chỉ còn trơ ra cuống rạ, mùi rơm mới thơm thơm. Hai đứa nói với nhau đủ thứ chuyện linh tinh trên đời, từ chuyện người anh trai của Chiêu ngày xưa, đến truyện Harry Potter đang bán đắt như tôm tươi, rồi lan man nhắc đến CD mới ra lò của ca sĩ thời thượng Quang Dũng.... Bỗng dưng, Chiêu giang tay phấn khích: “Trời ơi, lâu lâu, đi về nơi đồng quê yên ả như thế này, thích quá!”. Khang hai tay đang giữ tay lái xe tránh một ổ gà trên mặt đường, không nói gì, chỉ ậm ừ, chợt nhận ra hình như mình với Chiêu có vẻ cũng hợp hợp nhau, mà sao lâu nay mình chẳng nhận ra. Ít ra, mình với Chiêu cũng hợp nhau ở chỗ thích đi chơi, để thảnh thơi còn có thể rủ nhau đi đây đi đó.

My, bạn gái của Đăng, má lúm đồng tiền, có vẻ nghịch ngợm, thấy Khang và Chiêu bước vào, khẽ gật đầu: “Em chào anh chị!”, rồi tùm

tím cười. Đăng nhìn đồng hồ, trách móc một cách tự nhiên: “Tụi em chờ anh chị lâu quá, tưởng là anh chị quên đường rồi, không thèm đến đây nữa!”, không để ý thấy hai má Chiêu đang đỏ rừ. Không dưng, Khang cũng hơi bối rối, muốn mở miệng đính chính nhưng rồi chợt nghĩ lúc này, nếu mà đính chính gì, chắc Đăng với My cũng chẳng thèm tin đâu.

Đường đi Phú Ninh phải ngang qua một chặng đường đầy rơm mới gặt thơm lừng và dăm ba quãng đường dốc cheo leo, một bên là núi, một bên là vực trồng đầy keo lá tràm, một loại cây lấy gỗ, thân thẳng, cao nhòng. Lúc đi qua chặng đường dốc, Đăng cười cười chọc thăm gò Chiêu: “Chặng đường này công an nhiều lắm, ai ngồi sau mà không ôm eo người trước là không đảm bảo an toàn giao thông, thế nào cũng bị công an phạt!”. Khang hơi hoảng khi nghe Đăng nói vậy, cứ sợ Chiêu sẽ giận, nhưng rồi không nghe Chiêu phản ứng gì nên cũng chút chút yên tâm. Khang không biết Chiêu đang nghĩ gì trong đầu, tự hỏi không biết lúc này đây, Chiêu có ý nghĩ nào giống Khang không. Rằng sao mình không thử làm người yêu với nhau đi, để đừng thua kém tụi nhỏ...

Hồ Phú Ninh, cuối cùng rồi cũng hiện ra ở phía dưới xa kia, là một khoảng xanh lơ mênh mông. Ở phía trên bầu trời cũng mở ra rộng hơn, mênh mông. Bên kia hồ cũng mênh mông những rừng cây xanh ngút mắt, trải dài, nhìn mê mải không thấy chán. Chiêu trầm trồ: “Lâu lâu được đi chơi thế này, thích quá. Khi về nhà, em sẽ dư đủ khí thế cho một tuần làm việc tiếp theo, mệt mỏi, cực nhọc thế nào cũng được”. Có vẻ như lời Chiêu nói hơi phóng đại một tí nhưng cũng đúng nên không ai phản đối gì cả. My thì tiếc: “Biết thế này hồi sáng em nói anh Đăng mang theo cái máy ảnh”. Hai gã con trai loay hoay

tìm chỗ gửi xe, xách túi trái cây nặng ì mà My đã chuẩn bị từ sáng: “Tụi mình kiếm chỗ nào ăn trưa, xử lý cái túi này đi”.

Nơi mà cả bốn anh em chọn ngồi nghỉ trưa là một gian nhà lá hình bát giác, kèo cột toàn bằng tre, mái và vách lá những tàu lá dừa kết lại, dùng vừa làm nhà hàng, vừa là quán cà phê. Gian nhà nằm trên một khoảng đất rộng, khá cao so với mặt bằng xung quanh, ngồi ở đây, có thể phóng tầm mắt xuống nhìn toàn cảnh hồ Phú Ninh.

Khang kêu người phục vụ ra hỏi giá các món ăn để rồi cả bọn há hốc mồm vì giá cả ở đây quá đắt so với quán xá ở Hội An. Là một người làm trong ngành du lịch, Chiêu nhìn quanh, nhắm tính một con số rồi nhận xét: “Người ta làm du lịch kiểu này thì khó mà thu hút du khách đến được. Đáng lẽ phải mở ra thêm nhiều dịch vụ hơn, và hạ giá hơn nữa!”. My che miệng: “Lên được đến đây rồi, em chỉ cần ngủ thôi, không cần ăn đâu!”. Đăng nheo nheo mắt chọc: “Em không cần ăn vì em sợ mập chứ đâu phải vì phong cảnh đẹp quá nên không cần ăn, phải không?”. Rồi Đăng giả bộ hét toáng lên cứu em khi My trợn mắt, dứ dứ hai bàn tay như thể sắp cào vào mặt Đăng. Hai người lớn ngồi gượng gạo cười phụ họa cùng hai đứa nhỏ, không dám nhìn nhau. Có điều gì đó thật mới mẻ đang rụt rè len nhẹ vào giữa hai người lớn mà chưa rõ ràng được là gì. Khang len lén ngắm Chiêu một lát, bất ngờ nhận ra Chiêu giống Kim lạ lùng, dù đã quá lâu, Khang không nhận một chút tin tức gì từ Kim. Cái tình cảm với Kim ngày xưa bây giờ đọng lại, không hẳn là tình yêu, nhưng thỉnh thoảng vẫn làm Khang thoáng chút nôn nao khi nhớ đến. Khang thấy tiếc sao mấy năm vừa qua, mình sống buồn quá, sao mình cứ khép lòng mãi làm gì khi thật ra, mình cũng thèm được yêu thương và chăm sóc ai đó. Ai đó ở đây có phải là Chiêu không, khi Chiêu đồng ý đi chơi với

Khang đến một nơi cách xa gần năm chục cây số một cách tự nguyện, tin cậy. Chiêu tin Khang vì ngày xưa Khang và ông anh trai của Chiêu là bạn cùng trường, hay vì một điều gì khác?

Ăn uống xong, Đăng rủ cả bọn đi dọc xuống mép hồ dạo loanh quanh. Thoạt nhìn, lối đi xuống có vẻ hơi khó đi vì độ dốc, và vì những viên đá màu nâu xỉn trải xuôi từ trên cao xuống mép hồ. Cả bọn cứ mon men đi như thế, có chỗ dốc ngược hơi khó bước, Khang có quay lại nhìn Chiêu, những muốn đưa tay cho Chiêu nắm lại nhưng rồi lại ngập ngừng, rồi thở ra nhẹ nhàng khi thấy hình như Chiêu không cần sự giúp đỡ của mình, vẫn bước qua chỗ dốc đó được. Khi xuống gần sát mép nước, Đăng suýt xoa: “Giá lúc này được tắm một cái thì thích quá!” dù cái bằng nguy hiểm, cảm thấy chình ình trước mặt. My cười, làm bộ khích lệ: “Anh cứ tắm thoải mái đi, có gì, lát nữa em chạy xe về một mình cũng được mà!”. Đăng giả đồ trợn mắt: “Tui biết mà, cô đâu có yêu thương gì tui” rồi rượt My chạy chệnh vênh dọc theo mép nước, tiếng hai đứa nhỏ cười giòn tan vang xa. Hai người lớn ngồi lại trên hai tảng đá lớn sát gần nước, không biết nói gì, lượm những viên đá nhỏ ném vô thức mặt hồ, trầm ngâm nhìn những vòng tròn sóng lan toả. Ném đá một hồi cũng chán, Khang cầm viên đá mân mê trên tay, thử bẻ hai, không ngờ lại bẻ gãy thật. Khang bẻ tiếp một cục, rồi một cục nữa, quay sang khoe với Chiêu: “Chiêu xem này, anh bẻ gãy được mấy cục đá!”. Chiêu hỏi: “VẬY HẢ ANH”, kiểu hỏi như thể chỉ để xác nhận rồi nói một cách băng quơ: “Anh thấy chưa, có những việc anh không nghĩ là làm được, nhưng nếu muốn, anh cũng làm được mà!”. Khang vẫn chưa hiểu ra: “Mấy cục đá này mềm, ai cũng bẻ được mà!”. Chiêu lại nói: “Thì đá có lúc cũng mềm yếu chứ anh, đâu có phải đã là đá thì

cứng mãi được đâu!”.

Đăng với My đi đâu từ lúc này, bây giờ mới quay lại, bây giờ thì là My rượt đuổi Đăng. Trên tay Đăng là một cây non bé tẹo, My đang tìm cách giằng lấy nhánh cây nhỏ trên tay Đăng. Đăng chạy tới ngồi phịch xuống trước mặt Khang với Chiêu, đưa nhánh cây ra: “Anh chị nhìn này, cái cây này lạ lắm!”. Thì ra đó là một cây keo lá tràm non, trên thân có hai loại lá, một loại là lá keo, loại kia là lá tràm. Đăng nói: “Em muốn mang cái cây này về trồng ở hòn non bộ nhà em, nhìn cũng hay hay, mà My không cho!”. My cười cười phân bua: “Hay ho gì thứ cây có hai loại lá, ăn ở hai lòng!”. Chiêu ngạc nhiên hỏi: “Cái gì mà ăn ở hai lòng, ghê vậy”. My nheo mắt với Chiêu: “Em nói là nói cái cây này thôi, đâu có nói ai!”. Đăng nhăn mặt: “Nhiều chuyện quá, lâu nay có ai nói gì đâu mà nói người ta ăn ở hai lòng?”. My cười phá lên, ngã dúi vào người Chiêu: “Thì ra lâu nay không nghe nói gì là do vậy. Bây giờ thì phải nó ra đàng hoàng thì tui mới tin, không thì tui không tin nữa. Uổng quá, lâu nay lỡ dại tin rồi!”. Chiêu cũng cười giòn tan, gật gù: “Đúng rồi, có gì, phải nói ra mới tin. Không nói ra thì ai mà biết đâu được!”.

Hoá ra, không hẳn là Chiêu tình cờ thích đi chơi, cũng không phải Chiêu đi chơi với Khang vì có ông anh ngày xưa là bạn chung trường với Khang. Té ra lâu nay, Chiêu đang chờ một câu nói...

Đúng lúc đó, tự nhiên từ phía nhà hàng xa xa phía trên kia, thoảng trong gió, nghe giọng hát: “Em hỏi tôi đã biết thờ dài xa xôi? Em hỏi tôi đã có ngậm ngùi chia phôi...”(1) Lát sau lại nghe: “Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau...”(2)

Ừ, có gì lạ đâu, đá cũng sẽ biết thờ dài, biết ngậm ngùi, nếu mai này không có được nhau đó, Chiêu à!

Đình lê vũ

Đêm Phố Cổ

Mười bốn Âm lịch hằng tháng là Đêm Phố Cổ. Vào những Đêm Phố Cổ, ngay từ lúc năm giờ chiều, người ta cấm tất cả xe cộ vào phố, tắt hết đèn điện, nói chung là tạm thời loại bỏ những tiện nghi hiện đại, nhằm tái tạo lại không khí của một đêm phố cổ xa xưa. Không có khói xe, không có cái nhấp nháy của cửa hàng cửa hiệu lập lòe, chỉ có ánh sáng dịu mắt của những chiếc lồng đèn treo trước hiên các ngôi nhà cổ và bàng bạc ánh trăng... Đêm phố cổ trở thành một ngày hội không thể thiếu của cư dân phố cổ và những vùng lân cận...

Đêm phố cổ tháng này nhằm vào ngày thứ bảy, cuối tuần. Gần như một lệ thường, tối thứ bảy là Thoại đến nhà Hân, chở cô đi lòng vòng quanh phố, ghé quán nước dừa quen ở trên bờ sông Hàn, ngồi nhìn ra sông, nói dăm ba câu chuyện nhí nhảnh, rồi về. Luôn luôn về đến nhà trước chín giờ tối, ba mẹ Hân không cho phép con gái đi chơi về khuya sau chín giờ tối, dù là sinh nhật bạn bè, liên hoan gì thì cũng không có ngoại lệ. Thoại vẫn muốn đưa Hân về thăm Hội An quê Thoại, vào một Đêm Phố Cổ, nhưng không thể. Vì bức rào cản chín giờ tối...

"Em cố gắng xin phép ba mẹ tối thứ bảy này anh đưa về Hội An chơi.

Có Đêm Phố Cổ, vui lắm!". Thoại rút rè đề nghị trong một buổi tối đến nhà Hân, Hân một mình tiếp Thoại trong căn phòng khách sang trọng, rộng thênh thênh, Thoại nói mà không chút hy vọng Hân sẽ gật đầu. Y như Thoại đã đoán trước, Hân không gật đầu thật ! Hân thẳng thốt nhìn quanh như thể sợ ai đó nghe được lời rủ rê của Thoại, rồi từ chối với vẻ khỗ sở : "Không được đâu, em cũng thích lắm nhưng không được đâu !". Thoại các có hỏi vặn : "Vậy thì bao giờ em về Hội An chơi với anh được ?". "Khi nào tụi mình, dám hỏi hay dám cưới gì đó !". Câu trả lời giống như một tiếng thờ nhẹ, trôi tuột. "Nhưng anh muốn bây giờ...". Thoại nói, cho hả vậy thôi, chứ Thoại cũng thừa biết Hân không quyết định được. Hân là vậy, vóc dáng yếu đuối, mỏng manh, và mỏng manh ngay cả trong những chuyện lớn nhỏ của đời cô, lúc nào cũng chờ ý kiến ba mẹ... Ngày xưa, Thoại chú ý đến Hân cũng vì cái vẻ lúc nào cũng mỏng manh, như cần được che chở này của cô...

Tối thứ bảy, Thoại về Hội An, Thoại có hẹn một nhóm bạn cũ cùng đi chơi Đêm Phố Cổ và đưa Hân về giới thiệu. Hân không đi được, Thoại lại phải nghĩ cách để giải thích với đám bạn cũ lý do sao Hân không cùng về chơi với Thoại. Từ ngày quen Hân, Thoại ít về thăm nhà, ngay cả vào ngày Chủ Nhật, dù Đà Nẵng với Hội An cách nhau chưa đầy ba chục cây số. Hân không bao giờ tỏ ý cản Thoại về thăm nhà nhưng mỗi lần Thoại báo với Hân là cuối tuần này về, Hân lại rủ người như một chiếc lá héo, Thoại thấy không đành. Đám ra, từ ngày có bồ, Thoại ít về thăm nhà, những ngày Chủ nhật ghé nhà Hân chơi dài lê thê, thỉnh thoảng chở Hân đi loanh quanh đâu đó. Ba mẹ Hân khó tính một cách kỳ cục, Thoại có thể ghé nhà Hân chơi cả ngày cũng được, miễn sao là ở nhà dưới sự giám sát của hai ông bà. Ba

năm triền miên với một cuộc tình đều đều, từng ngày trôi qua giống hết nhau, chỉ còn chờ ngày Hân ra trường là cưới, điểm lại, bảo Thoại kể ra một kỷ niệm nào đó thật vui vẻ với Hân, thật khó. Có chẳng, là lần đầu tiên Thoại rủ được Hân đi coi ciné, một cuốn phim tình cảm Đài Loan nhân nhật, Thoại tỏ tình với Hân trong rạp, cô run run để bàn tay cô trong tay anh, và nụ hôn đầu say mê, choáng ngợp. Những nụ hôn sau này hay bị ngắt quãng, dở chừng, như thế Hân luôn luôn sợ một cái gì đó Thoại không biết được, hỏi Hân thì chính Hân cũng không biết mình sợ cái gì...

Nhóm bạn cũ của Thoại tập trung tại nhà Tường, gồm vợ chồng Tường, Quyên, có An và Thu, bạn gái của An. Tường, Quyên và An là bạn học chung với Thoại từ hồi cấp hai, cùng chơi với nhau trong một nhóm. Tường, Quyên vừa mới cưới nhau năm ngoái, chưa có con, còn Thu thì là bạn An, lần đầu tiên An dẫn Thu theo để ra mắt bạn bè. Chỉ có Thoại là đi một mình. Trên suốt chặng đường từ Đà Nẵng về đây, Thoại tự nhủ là lâu nay mình vẫn đi một mình, có sao đâu, tự nhiên bây giờ nhìn vợ chồng Tường, Quyên, rồi An, Thu tay trong tay, Thoại lại thấy chạnh lòng. Nỗi chạnh lòng Thoại biết là rất vô lý, nhưng vẫn là nỗi chạnh lòng...

Quyên và Thu đang loay hoay bày bát đĩa và thức ăn ra sàn nhà, thấy Thoại bước vào, chỉ có một mình, Quyên cười hỏi : "A, ông Thoại, sao về có một mình, Hân đâu ?". Thoại gượng gạo giả lả : "Đi một mình tự do hơn, mắc mớ gì phải mang theo một cái rờ-một kẻ kè kè bên mình, mệt !". Quyên phản đối : "Ông nói vậy mà nghe được, rồi tui méc Hân cho mà coi !". Tường đang làm cái gì đó từ nhà sau bước ra, dàn hòa : "Thôi, ngồi vào đi, chờ mấy nãy giờ. Tranh thủ làm nhanh nhanh, để còn đi chơi Đêm Phố Cổ.". Cả bọn ngồi bệt trên

sàn nhà lau sạch bóng, chén bát khua lanh canh. An nâng ly cười :
"Ê, Thoại, giới thiệu với mày, Thu, bạn gái của tao ! 1-0 nghe !". Nếu là người ngoài cuộc, không ai hiểu được cái tỉ số 1-0 An nói với Thoại, hai thằng đã có lần thách nhau là thằng nào dẫn bồ về ra mắt trước, thằng kia phải khao một bữa. Là chuyện nói giỡn chơi tầm phào với nhau trước đây thôi, bây giờ nghe An nhắc lại, Thoại thấy giận ghê gớm mà không biết mình đang giận ai. Nỗi giận đối này với Thoại, không từ phía Hân, cũng không phải do ba mẹ Hân, lại càng không phải là do An. Chỉ thấy lúc này Thu, rụt rè, e thẹn, mắt long lanh nhìn An, Thoại thêm được như An kinh khủng...

Ăn uống xong là tám giờ tối, cả bọn rục rịch xuống đường. Khu phố cổ, ngày thường có vẻ mộc mạc, đơn sơ là thế, đêm nay, như một cô bé lọ lem thoát xác, lộng lẫy, trông huyền ảo, quyến rũ lạ kỳ. Suốt cả dãy phố dài chỉ toàn là lồng đèn kiểu cổ treo nối đuôi nhau dưới bàn bạc ánh trắng. Không một bóng dáng xe đạp, xe máy, không một âm thanh chát chúa nào của nền văn minh công nghiệp vọng lại, những cô bán hàng, những nhân viên phục vụ trong các quán ăn y phục xưa, áo dài màu nâu, màu lục dân dã... Là dân Hội An gốc mà lúc này nhìn khu phố cổ, Thoại cũng cứ tưởng như mình đang ở một xứ sở xa xưa nào trong cổ tích, trong Thoại đang dâng lên một cảm giác nao nao, trước đây chưa từng có bao giờ, len lõi thật lạ. Thoại ước ao lúc này có Hân, có chút gì đó như là niềm phấn khích, muốn chia sẻ cùng Hân. Tường kéo tay Thoại : "Mới có mấy tiếng đồng hồ đã nhớ Hân hay sao mà ngó mày buồn vậy ?". Từ nhỏ đến lớn, Tường là bạn thân của Thoại, lần đầu tiên Thoại nhận ra, hình như Tường chẳng mấy hiểu mình như mình tưởng, và cũng lần đầu tiên, Thoại không có nhu cầu chia sẻ với Tường...

Cả bọn đi loanh quanh rồi kéo nhau vào một tụ điểm sinh hoạt âm nhạc gia đình. Bốn nhạc công là anh em ruột của nhau làm thành một ban nhạc gia đình, một guitar thùng, một mandolin, một violin và một bộ gõ trong một thính phòng bài trí trang nhã, những giai điệu tiền chiến trữ tình vang lên dịu dặt, ấm cúng. Lúc bọn Thoại vào, một cô ca sĩ nghiệp dư trong bộ áo dài màu vàng nhạt đang hát một ca khúc cũ : "Cùng hẹn mùa xưa cùng xây nhà bên suối, nghe suối róc rách trôi, hoa lừng hương gió ngát, đàn nai đùa trong khóm lá vàng tươi...". Một mộng ước thật êm đềm, Thoại nghe từng nhịp tim mình đang run lên, nhè nhẹ... Xong phần ca sĩ trình bày là đến phần mời quan khách có mặt tham gia đóng góp và chương trình văn nghệ. Mấy giọng ca của khách không điều luyện lắm, nhưng được cái nhiệt tình và hát truyền cảm làm không khí trong phòng trở nên vui vẻ hẳn, tiếng vỗ tay cổ vũ vang lên rôm rả... Chợt Quyên đưa tay khều : "Này, ông Thoại lên làm một bài đi, cho thiên hạ biết mặt ca sĩ Trần Quý Cáp ngày xưa.". Chả là ngày xưa, thời còn đi học, Thoại là giọng hát đỉnh của trường Trần Quý Cáp trong mỗi lần hội diễn văn nghệ. Thoại ngập ngừng từ chối : "Thôi, lâu quá tao không hát hò gì, sợ bây giờ hát không được.". An khích lệ : "Mày cứ lên đi, không sao đâu. Lâu quá bon tao không được nghe mày hát.". Cả Thu, suốt buổi im lặng, bây giờ cũng cất giọng hòa vào : "Đúng rồi đó, em cũng nghe nói là anh Thoại hát hay lắm, mà chưa được nghe !". Và "ca sĩ" Thoại đã không làm bạn bè thất vọng chút nào. "Vẫn biết mây trời bay là bay đi mãi. Vẫn biết em chẳng như lời em vẫn nói. Vẫn thương thật nhiều, vẫn yêu thật nhiều, vẫn luôn chờ mong. Dù chiều nay phố biển không có em...". Một bài tình ca mới, Thoại hát mà cứ nghĩ đến Hân, không biết tối thứ bảy này không có Thoại đưa đi chơi,

Hân ở nhà làm gì, sao mà mỗi khoảnh khắc vui buồn của đời sống Thoại đều nhằm vào lúc không có Hân. Thoại kết thúc bài hát, cả một rừng pháo tay vang lên, Thoại còn nhìn rõ, trong rừng pháo tay ấy, mấy người bạn của mình là vỗ tay to nhất, nhiệt tình nhất. Rồi Thoại được tặng hoa, một đóa hoa hồng hắc hoi, một cô bé ngồi ở hàng ghế đầu mang lên tặng Thoại, vào lúc bất ngờ nhất : "Em muốn được làm quen với anh !", làm Thoại, mặt đỏ bừng vì bối rối. Tường ở dưới cười nói vọng lên : "Thoại ơi, xin địa chỉ đi Thoại.".

Sau khi ở tụ điểm sinh hoạt âm nhạc gia đình ra, cả bọn còn ghé một ngôi nhà cổ nghe các cụ cao niên đọc thơ Đường, rồi ra bờ sông nghe hát dân ca và coi thả hoa đăng đến khuya. Những chiếc hoa đăng phản chiếu ánh sáng diu diu xuống mặt sông lung linh, huyền ảo, cứ xoay tròn, xoay tròn rồi từ từ trôi về hướng biển Cửa Đại, tắt lịm... Thoại chợt nghĩ đến Hân, đến cuộc tình của Thoại và Hân, suốt đời như chỉ tỏa một thứ ánh sáng đều đều, diu diu như những chiếc hoa đăng kia mà thấy buồn rã rời...

Đêm, Thoại về muộn, gọi điện thoại cho Hân thì Hân đã ngủ. Thoại nằm lười lỉnh đến tận nửa đêm, cánh hoa hồng mang về nhà được cắm vội vào cái bình hoa bằng pha lê để trong phòng Thoại, cái bình hoa mà Hân mua cho Thoại hôm Tết để mấy ngày Tết, Thoại chưng hoa trong phòng. Tính Thoại vốn lười biếng chuyện hoa hòe, chiếc bình hoa lâu nay Thoại vẫn dùng để cắm bút viết, lần đầu tiên được thực hiện đúng chức năng...

Thoại qua một đêm tại nhà mình, trong chính căn phòng của mình, đầy mộng mị, những giấc mơ vụn vỡ, chấp vá, thoang thoảng một chút hương hoa hồng, như hư như thực... Buổi sáng dậy muộn, Thoại vô cùng kinh ngạc khi bất chợt nhìn thấy cánh hoa hồng cắm

vội đêm qua đã gục xuống, héo rử. Thoại tàn ngần cầm lấy chiếc bình pha lê nhẹ tênh, khô rang, chợt nhớ đêm qua, khi cắm hoa, Thoại đã quên đổ nước, rồi vô tình nghĩ đến Hân, đến một điều sẽ úa tàn như cánh hoa thiếu nước kia mà thấy thương Hân vô cùng...

Đinh lê vũ

Đi Coi Bói

1. Nhận khều khều tay Hân, thăm thì, vẻ quan trọng : "Tao mới biết ở X. có một bà thầy bói hay lắm. Chuyện xưa, chuyện nay, nghe cứ vanh vách ấy. Hôm nào tao với mày đi coi thử cho biết.". Từ nhỏ đến lớn, Hân chưa đi xem bói bao giờ nên nghe Nhận rử, tự nhiên thấy háo hức : "Mày đi coi rồi hử, sao biết hay vậy ?" Nhận vẫn chưa hết vẻ quan trọng : "Tao chưa, nhưng chị Ngân tao đi rồi. Này nhá, bà í nói chị Ngân tao có phận làm mẹ chứ không có phận làm vợ, bà í ở xa sao biết được chồng chị Ngân đi đào vàng mất tích, tài ghê chưa !...". Chuyện chồng chị Ngân đi sáu năm rồi không có tin tức gì thì Hân có biết. Nhận còn kể quảng cáo thêm một lô một lốc chuyện về bà thầy bói linh thiêng thế này, tài giỏi thế kia, rồi hai đứa ghé tay Chủ Nhật tới sẽ đèo nhau đi coi, nhưng phải đi thật sớm, chứ Chủ Nhật là đông người lắm, xếp hàng cứ thành từng dãy dài, đi trễ một chút có mà chờ dài cổ...

2. Từ sớm tinh mơ, Hân đã dậy, suốt đêm qua Hân không ngủ được vì hồi hộp. Hân lịch kịch sửa soạn, thay đồ chỉnh tề, Nhạn đã dặn trước là phải ăn mặc thật đường hoàng, không thì bà quở. Lúc Hân dắt xe ra ngõ, bố đang tập thể dục trước sân, hỏi : "Đi đâu mà sớm quá vậy con ?". Hân không dám nhìn bố, trả lời quấy quá : "Nhạn nó rủ con về quê, bố nói mẹ dùm con." rồi lật đật dắt xe ra, cứ sợ bố sẽ hỏi thêm một câu gì đó là lòi cái mặt nói dối ra. Bố là cán bộ hưu trí, nghe nói Hân đi coi bói, thế nào Hân cũng bị la. Nhạn chờ nó ở trước cổng nhà, cũng nói dối là về quê bạn chơi, sợ bị chị Ngân chọc là con nít mà cũng bày đặt đi coi bói. Hai đứa cười rích rích với nhau, không dưng Nhạn thốt một câu lo lo băng quơ : "Lát nữa bà thầy bói hỏi muốn coi gia đạo hay tình duyên, hai đứa mình biết nói thế nào đây.". Hân chợt nghĩ đến Vịnh, biết Hân đi coi bói thế này chắc Vịnh cười dữ lắm, rồi tự trấn an : mình không kể chắc Vịnh không biết đâu. Lúc đầu, Hân đã định rủ Vịnh đi cùng cho vui, Nhạn gạt ngang : "Bộ mày muốn Vịnh biết hết chuyện bí mật của tụi mình sao ?". Giờ đây, ngồi sau xe cho Nhạn đèo, Hân mới thấy Nhạn quả luôn khôn ngoan, biết nhìn xa trông rộng hơn mình... Rồi lại thấy, sao lại phải e dè với nhau đến thế, hơn nữa, đây lại là với Vịnh...

Căn nhà của bà thầy bói nằm sâu trong ruộng, chung quanh là những cánh đồng lúa xanh ngút mắt, có vẻ hơi biệt lập. Nhạn thăm thì : "Lâu lâu mình mới lên đây coi bói chứ sống ở chỗ như thế này, buồn chết !". Rồi không đợi Hân nói thêm tiếng nào, Nhạn tự lý giải : "Mà phải ở nơi vắng vẻ như thế này, coi bói mới linh nghiệm chứ.". Hân nhìn quanh, quả là con đường dẫn vô nhà bà thầy bói cam go thật. Suốt chặng đường dài gần năm cây số từ quốc lộ rẽ vào đây, ngồi trên chiếc phoọc-ba-ga không có đệm đau điếng, bon bon qua

mấy ổ gà, ổ trâu to tướng và đá ong lỏng chỏng, Hân không nén nổi tiếng suýt xoa, hăm he : Về đến nhà, nhất định mình phải gắn thêm tấm đệm vào sau xe. Xưa nay, Hân toàn chở người khác đi bằng xe mình nên bây giờ mới nếm mùi. Có mấy người vác cuốc làm đồng sớm đi ngược chiều, cứ ngó bộ vó thành phố của hai đứa bằng ánh mắt thoáng chút lạ lẫm làm Hân thấy chột dạ, như thể ai cũng biết là mình vào con đường này, đi vô lối này, thế nào cũng là đi coi bói. Mặt Hân cứ thấy nóng phùng phùng...

Khi hai đứa đến được nhà bà thầy bói, khoảng sân trước nhà bà đã xếp cơ man là xe, xe Dream, xe Cub các loại, cả xe đạp còn dính đầy bùn ở dưới bánh cũng có. Mới sáu giờ rưỡi sáng chứ mấy, nhìn dãy xe xếp dài, Hân đã thấy nản : kiểu này phải chờ đến chiều, muốn thôi lui ra về cho rồi. Nhận kéo tay Hân lại, thăm thì : "Đông người như thế này đã ăn thua gì, bà thầy bói này hay lắm nhe, ai có căn duyên thì được coi trước, không kể tới sớm hay không.". Hai đứa lú lú rú rú nắm tay nhau bước vào, rón rén vì sợ ảnh hưởng mấy người tới trước. Trong nhà tối om, nồng nặc mùi khói hương, người ngồi sin sít, chen chúc nhau, chật cứng. Loay hoay mãi mới có được một chỗ để yên vị, đặt mông ngồi xuống rồi, Hân mới có dịp quan sát nhân vật chính kỳ bí của căn nhà mà Hân chỉ mới có dịp nghe qua lời Nhận quảng cáo. Đó là một người đàn bà trạc ngoài bốn mươi tuổi, người khô đét, mặt tô đầy phấn, môi đỏ lòm, lông mày kẻ hai đường lười mác đậm lè làm cho khuôn mặt bé choắt của bà trông thật dữ dằn. Ánh mắt sắc lẹm của bà nhìn cứ như xoáy vào người đối diện. Bà mặc một bộ bà ba tím thêu hoa cầu kỳ, ngồi trên bộ phản ở góc nhà, đang thì thầm nói gì đó với một thân chủ, bà này vẽ mặt thành kính lạ thường, tay chấp lại như kiểu đang vái, đầu gật lia lịa. Ở giữa nhà là

một bàn thờ nhang đèn nghi ngút, toàn bộ ngôi nhà không có một thứ ánh sáng nào khác ngoài thứ ánh sáng leo lắt từ bàn thờ tỏa xuống. Trên bàn thờ đặt đầy hoa quả và một cái đĩa lớn đựng những phong bao đỏ chót. Một chiếc máy cassette được đặt ở đâu đó trong phòng, đang ra rả phát nho nhỏ một bài kinh đều đều, trầm buồn cộng với khung cảnh tranh tối tranh sáng, thiếu không khí của căn phòng làm Hân tự nhiên có cảm giác gai gai người. Nhận thầm thì vào tai Hân, vẻ rành rẽ : "Mày biết không, cái đĩa trên bàn thờ đó là để người ta cúng tạ bà khi xem bói xong, tùy lòng thành, bao nhiêu cũng được.". Vừa ngồi xuống, Nhận đã kịp làm quen với một chị ngồi bên cạnh : "Chị đi hôm nay là ngày thứ ba rồi mà chưa được cô gọi. Ngày nào người cũng đông như kiến cỏ thế này. Sáng nay, chị phải dậy từ ba giờ sáng.". Hân nghe mà lè lưởi : Sáng nay mà không được thì thôi chứ cho vàng Hân cũng không đi nữa.

Ngồi đợi được một lát, đang đưa mắt ngó tới ngó lui thì bỗng dưng Hân thấy đám người bên dưới rộn rạo sửa soạn. Thì ra là bà khách trên phản đã coi xong. Hân chỉ nghe "cô" dặn : "VẬY HÁ ! BẢY NGÀY NỮA SẮM LỄ VẬT LÊN ĐÂY, CÔ GIÚP CHO." trong lúc bà khách kia cúi rạp người, ôm lấy tay "cô", thành kính : "Nhờ cô, con cảm ơn cô !". Tiễn bà khách xuống, "cô" khoan thai rời chiếc phản, lại bàn thờ lấy vài trái xoài và mấy nhánh lá cây, uyển chuyển đi một vòng qua đám thân chủ đang nhốn nháo chờ "cô", đưa mấy trái xoài và lá cây cho hàng chục bàn tay đưa lên đón lấy "xin lộc cô". Rồi "cô" dừng lại trước mặt Hân, nhìn vào mắt Hân, tia nhìn như có điện chiếu làm Hân sợ rúm cả người. Rồi không kịp để Hân kịp có phản ứng gì, "cô" nắm lấy tay Hân, bàn tay lạnh ngắt, thầm thì : "Con lên đây.". Hân chỉ biết đứng dậy theo "cô" lên phản, còn kịp nghe chị ngồi bên xuýt xoa

tiếc rẻ : "Con nhỏ này hên quá !".

Đầu đó trên phản xong, "cô" tăng hắng giọng, bắt đầu. Lúc này, Hân đã thấy bình tâm lại, không còn sợ nữa. "Cô" nhìn Hân, vẻ nhìn bề trên, đầy thương hại : "Tội nghiệp con chưa, oan trái lắm phải không ? Sao con không tìm đến cô sớm hơn để cô giúp cho ?". Hân chưa kịp nghĩ ra trên mặt mình có cái nét gì để "cô" nói như vậy thì "cô" đã hỏi, rất quan tâm : "Năm nay con bao nhiêu tuổi ?" Hân lí nhí : "Con mười bảy tuổi.". "Con chưa có người yêu phải không ?". Chưa kịp để Hân trả lời, cô phán một tua dài : "Cô biết ngay mà, trên mặt con chứa đầy âm khí thế này, thằng nào mà dám tán con.". Hân nghĩ thầm : ngôn ngữ của "cô" nghe cũng hiện đại ác !. "Đứa con trai nào cũng sợ con, phải không ?". Hân gật đầu. "Cô" tỏ vẻ hài lòng : "Tụi con trai sợ con không phải là tại con dữ. Cô biết, con hiền lắm.". Hân thấy khoai khoái, "cô" cũng biết mình hiền. "Tại vì hồi mười bốn tuổi, con bị một thằng chết ở trước nhà con cách đây hai mươi năm nó ám, nó chắm con cho nó rồi nên con bây giờ là người nửa âm nửa dương, xác trên dương trần nhưng hồn ở chín cõi âm ty. Con bị lơ lơ lửng lửng như lúc nào cũng ở trên mây, học đâu quên đó, tội nghiệp chưa ? Con thích đi chùa, nghe kinh kệ lắm phải không ? Con đi đâu nó cũng đi theo, con không làm gì được cả, cha mẹ con buồn lắm phải không ? Tội nghiệp chưa ?". Bà thao thao nói, sau mỗi câu kết thúc bằng "phải không ?" bà lại chép miệng : "Tội nghiệp chưa ?". Hân ngồi yên lặng nghe bà nói, chốc chốc lại gật đầu, tính Hân vốn vậy, luôn làm bộ đồng ý khi thấy không cần thiết phải đôi co. Hân càng gật đầu, bà càng hăng nói, Hân có cảm giác như bà không biết mình đang nói gì. "Cô" linh thiêng thế, chẳng lẽ "cô" không biết Hân vừa lĩnh phần thưởng học sinh giỏi cuối năm sao ? Và còn nữa,

không có buổi tan học nào là Vịnh không chờ Hân trước cổng trường. Vịnh mếu Hân lắm mà, một tuần không gặp Hân, Vịnh nói Vịnh không làm gì được mà "cô" ! Hân nhìn lướt xuống dưới, thấy mặt Nhạn căng thẳng ghê luôn, mồ hôi rịn bết trán, lại thấy đám người ngồi dưới dáng vẻ chịu đựng, mệt mỏi, cứ thấy buồn cười thế nào ấy, tự hỏi : có đáng phải tốn công chờ đợi để nghe những lời tầm phào như thế này không ? Bài phán của bà thầy bói kết thúc bằng : "Con phải nói ba mẹ mua cái này, cái này nè, cô đã ghi list hết rồi đây nè, mang thêm năm trăm ngàn lên đây cô cúng giải giùm cho, tội nghiệp cho con, mới mười bảy tuổi đầu. Nếu không biết mua thì mang tiền lên đây cô mua lễ giúp cho. Tội nghiệp con quá !".

Nhạn đã không chờ được cho đến lúc "cô" gọi nó lên để cô coi bói cho vì đã quá trễ, hai đứa phải về nhà. Nhạn đèo Hân đi giữa trưa nắng gắt, luôn miêng than thở : "Số mày sướng, số tao xui xẻo gì đâu !". Hân đang tiếc vì mất một buổi sáng vô tích sự, đã định ậm ừ, chưa kể Nhạn nghe là bà thầy bói phán Hân như thế nào, sợ làm Nhạn cụt hứng, nghe Nhạn than thở, tức mình xỏ luôn ra một tràng mấy câu bà thầy bói phán Hân thấy tào lao vô cùng. Nhạn ôm bụng cười ngất, xăng xái bắt Hân dừng lại nghỉ ở một quán nước ven đường để Nhạn ngó mặt Hân coi thử có vẻ gì là "nửa âm nửa dương" không. Hân vừa thấy tức, vừa thấy buồn cười, cũng Nhạn bày ra trò đi coi bói để bây giờ Hân bị chọc là "nửa âm nửa dương". Mà Hân thấy mình cũng vô duyên, chính mình khi nghe Nhạn nói cũng xăng xái không kém gì Nhạn mà bây giờ còn bày đặt trách móc ai...

3. Buổi tối, Vịnh đang ngồi chơi ở nhà Hân thì Nhạn qua mượn vở. Hân nghi quá, không biết Nhạn qua mượn vở thiệt hay muốn dở trò

gì để chọc Hân đây. Thấy Nhạn, Hân có cảm giác quẽ quẽ vì chuyện đi coi bói khi sáng. Gặp Vịnh, Nhạn hít hít mũi làm bộ ngạc nhiên, quay sang nhìn Hân nheo mắt cười. Vịnh nói chuyện trên trời dưới đất một hồi, như sực nhớ ra, nhìn Hân cười cười hỏi : "Hồi sáng Vịnh ngồi trong quán cà phê, thấy Nhạn chở Hân đi ngang qua, hai người đi đâu sớm dữ ?". Hân hơi ngạc nhiên, hồi xưa đến giờ Vịnh đâu có biết uống cà phê, chưa biết trả lời thế nào, không lẽ nói thật là mình đi đâu cho Vịnh biết, quẽ chết, thì nghe Nhạn tòm tóp hớp lời : "Tụi này đi coi bói, có nhiều chuyện hay lắm !", Hân không biết làm sao để bịt miệng Nhạn lại để Nhạn đừng nói tiếp. Vịnh vẫn như vô tình, mặt tỉnh queo : "Sao không rủ Vịnh đi với, Hân bữa nay chơi đánh lẽ, ghê quá ta !". Hân đang bối rối, chưa biết trả lời Vịnh thế nào để Vịnh khỏi giận thì Vịnh đã kể : "Cách đây hơn một tháng, bà chị Vịnh có nhờ Vịnh chở đi coi bói. Ông thầy bói hay lắm à nhe, coi trúng phóc luôn !". Nhạn đột nhiên hỏi Vịnh cắt cớ : "Ông thầy bói nói Vịnh sao mà đúng ? Ông có nói là Vịnh đang bị một người "nửa âm nửa dương" ám không ? Ám qua ám lại vậy mà !", rồi phá lên cười. Con Nhạn này chơi ác quá, làm lộ bí mật ra hết trơn, trong lúc Hân đang cố giấu Vịnh về chuyện Ngân bị phán là "nửa âm nửa dương". Nghe Nhạn hỏi, Vịnh ngờ ngác hết nhìn Nhạn đến nhìn Hân rồi thấy cái vẻ lúng ba lúng búng như gà mắc tóc của Hân, Vịnh chợt hiểu, cười theo. Hân bặm môi, muốn đưa nắm đấm lên thoi Nhạn một cái, cho rõ đau, chợt nhớ bà thầy bói sáng nay vừa khen Hân hiền mà, cũng cười, tiếng cười giòn tan như thủy tinh vỡ...

Đình lê vũ

Điều Kỳ Diệu

1. Dung nói, bằng một dáng vẻ vui mừng thái quá, khác hẳn với thói quen e dè thường ngày : "Em vừa chích ngựa xong, thứ hai đến là lấy vé máy bay. Anh mừng cho em đi !". Tôi nghe bằng một cảm giác nhạt nhẽo, không buồn không vui, trong đầu đang có một tiếng nói rã rời : thế là hết, hết thật rồi, tự hỏi : việc gì mà Dung phải tỏ ra vui mừng thái quá như vậy, tôi và Dung hiểu nhau quá rồi mà ! Con đường dẫn đến công viên bờ sông buổi chiều nay sao vắng vẻ quá, lặng lẽ quá. Tôi muốn la hét hay làm một điều điên khùng nào đó vì những ý nghĩ không nói ra được, nhưng rồi lại gật gù : "Anh chúc mừng Dung !". Chợt thấy đau lòng : bây giờ Dung, cả tôi nữa, cũng khác trước lắm rồi, hình như đã bắt đầu sống không thật lòng với nhau như những người xa lạ rồi thì phải...

Mùa hè, trời oi bức, ở chiếc ghế đá nhìn ra sông không có một ngọn gió. Chúng tôi đến đây, chỗ hẹn cũ, bằng hai chiếc xe máy đời mới bóng loáng, sao có chút gì lạt lẽo, không hề giống như cái thời tôi đèo Dung đi khắp nơi bằng chiếc xe đạp cà tàng của tôi. Cũng chiếc ghế đá này, ngày xưa chúng tôi đã háo hức gặp nhau đến bao nhiêu, lúc này đang là chứng nhân của một cuộc chia tay, dù lòng chẳng

muốn, một cuộc chia tay mà Dung đã chuẩn bị hàng năm trời, với một quyết tâm tưởng như không có gì lay chuyển nổi. Trời nóng quá, hình như Dung hơi căng thẳng thì phải. Trên trán Dung lấm tấm mồ hôi, tôi những muốn đưa tay lên lau trán Dung, chợt nghĩ : mình bây giờ có còn được phép nữa đâu, lại thôi. Tôi định nói một câu thật cay độc với Dung, có gì mà em vui vẻ thế, nhưng rồi lại buông một câu hiền lành : "Sang bên đó nhớ viết thư về cho anh.". Có lẽ suốt đời, tôi là một thằng chẳng làm được điều mình muốn, luôn luôn để tuột khỏi vòng tay những cái tưởng đã của mình vì cái tính lẩn tránh, thiếu quyết đoán ở những lúc cần thiết...

2. Dung gửi cho tôi tờ lịch ngày Dung lên máy bay, như một lời từ giã, không kèm theo một dòng nào, chữ ký cũng không, khác hẳn thói quen thường lệ của Dung. Tôi cầm tờ lịch sẫm se, cũng giống như bao tờ lịch khác, in hình một cánh hoa chìm, màu sắc loang lổ nhòe nhọt, tôi không nhận ra là loại hoa gì, trên nền cánh hoa là con số 23 to tướng, 23 tháng 6, ngày Dung đi. Chợt nghĩ : suy cho cùng, cũng là một tờ lịch vô tri thôi, bỗng dưng trở thành kỷ vật, thành đồ quý giá. Trên tờ lịch có in một câu danh ngôn, như muôn ngàn câu danh ngôn khác được in trên lịch kèm với những từ "lập xuân", "tiểu thử" dự báo thời tiết : "Sớm hay muộn, người ta đều phải trả giá cho những điều đã làm.". Có một lần Dung hỏi tôi : "Anh tính sao chuyện của tụi mình ?", tôi đã cười băng quơ như thể chuyện đùa. Ngày đó tôi ngây ngô quá, chưa quyết định được những sự kiện lớn lao của cuộc đời mình nên đã khóa lấp cho qua, đâu biết bây giờ tôi phải trả giá đây, tôi hối hận lấm rồi đây. Dung như một cánh chim chỉ đậu xuống một lần thôi, rồi đi, không hề quay trở lại dù sau này tôi có nhiều lần nói chuyện nghiêm chỉnh với Dung. Câu cửa miệng của

Dung là : "Mọi chuyện lỡ hết rồi !", sao tôi thấy sao Dung tỏ ra cố chấp quá mức, sao yêu thương nhau mà người ta cứ luôn thích làm khổ nhau...

3. Dung viết thư về cho tôi, thăm hỏi ân cần, cuối thư khuyên bằng một giọng khá chân thành : "Anh lo cưới vợ đi, đừng lông bông nữa ! Anh cũng lớn rồi, không chần chừ được, rồi thì ai cũng thế cả.". Một kiểu khuyên bảo của người lớn dành cho trẻ con, không phải là câu nói của một người yêu dành cho người yêu. Vậy thì thứ tình cảm lâu nay giữa tôi và Dung, cái quan hệ mà lâu nay tôi vẫn luôn gìn giữ đó là gì ? Dung vẫn biết mà, tôi đâu có yêu thương ai ngoài Dung. Hay hóm thật ! Bất chợt tôi nhận ra chuyện của mình bây giờ cũng gần na ná như mấy chuyện tình vớ vẩn trong phim Hồng Kông mà ngày xưa mình ghét cay ghét đắng. Tương tự mấy câu hát rẻ tiền vẫn hay hát trêu nhau : "Về đi, kéo người ta chờ, kéo người ta mong. Kìa một chiếc xe hoa đang chờ em đó...". Mới thấy đâu phải lúc nào mọi chuyện cũng rõ ràng như một cộng với một bằng hai được...

Dung bây giờ xa xôi quá, thư từ thì chậm như rùa bò, lương của một nhân viên văn phòng mèn như tôi đâu cho phép một cú điện thoại sang Mỹ nói toạt với Dung mọi chuyện. Tôi vẫn thường nghĩ tình yêu không phải là một thứ để cầu xin, cục tự ái trong tôi luôn luôn cao như cái núi, vậy mà bây giờ lại có cảm giác sau này, mình chẳng thể nào gặp ai được như Dung, bây giờ không làm cho Dung hiểu mình được thì sau này chẳng còn lúc nào nữa. Tôi tự tin lắm, bao nhiêu cô sẵn sàng chờ tôi nói một câu đấy thôi, sao trong chuyện này vẫn thấy mong manh quá. Tôi đâu nghĩ mình sẽ cầu xin Dung, mà chỉ thấy mình phải làm một điều gì đó để giữ tình yêu lại, bàng hoàng nhận ra đã khá lâu, hình như không còn là của mình, cho mình. Lần đầu tiên

tôi có được cảm giác của một người đang chạy đua trên chặng đường dài, mệt mỏi, cạn kiệt, thấy đích đó mà không sao vươn tới được...

4. Tôi đã từng mơ mộng nhiều về một cuộc hôn nhân vì tình khá lý tưởng, vợ chồng yêu nhau, cho dù có gặp bất kỳ khó khăn trở ngại nào thì vẫn yêu nhau. Đoàn cười : "Mày sống trên mây vừa vừa, có chết già cũng không tìm đâu ra được vợ.". Tôi không tin Đoàn, không bao giờ tin lời Đoàn nói, khi ngày ngày, tôi vẫn chứng kiến bao nhiêu cặp yêu nhau đến thế. Lại băn khoăn, liệu với tình cảnh như hiện tại, sau này cưới nhau, tôi và Dung có tìm được hạnh phúc... Dường như trong tôi luôn có những ước muốn trái ngược nhau, nửa thế này, nửa thế kia, chẳng thể nào rạch ròi được, muốn được cả mà không dám dấn thân. Như trong bóng đá, tôi chỉ luôn luôn có thể là khán giả, ngồi trong khán đài hò hét, thêm muốn, nhưng lại không dám nhận lãnh chiếc áo cầu thủ bước ra sân. Phải chăng, tôi là người không có khả năng mang lại hạnh phúc cho ai khác ?

Tôi vẫn đi về trên những nẻo kiếm tìm hạnh phúc cho riêng mình, không còn Dung ở gần bên, cuộc sống tưởng khác đi nhiều mà thực ra chẳng khác trước là mấy. Thảng hoặc, không rõ ràng lắm, trong tôi vẫn vẫn vút cái cảm giác hình như tôi đã tự huyễn hoặc về những điều Dung mang lại cho đời sống của mình. Ngày có Dung, cảm giác cô đơn trong tôi đôi lúc vẫn tràn ngập, chỉ có khác đi, ngày đó, tôi còn có được viễn cảnh hạnh phúc cùng Dung chờn vờn trước mắt. Bây giờ thì cái viễn cảnh ấy cũng không còn, nỗi trống vắng trong tôi ngày càng dày thêm. Tôi kiêu ngạo lắm, luôn giấu kín nỗi trống vắng cho riêng mình. Để thấy ngày mình càng già cỗi đi, chấp nhận và cầu toàn hơn mà chính mình cũng đâu phải là khối hoàn hảo...

5. Ngày đầu năm, Dung điện thoại về chúc Tết, lần đầu tiên Dung điện thoại về, tiếng cười trên phone vẫn thế, trong vắt và ngọt ngào : "Em nhớ Đà Nẵng lắm, nhớ bạn bè lắm.". Có một nỗi gì đó thật ngọt ngào len lỏi trong tim tôi. Còn anh thì sao ? Đây có phải là điềm báo tốt lành trong ngày đầu năm ? "Em ở bên này buồn lắm, lạc lõng lắm. Ra đi, mới thấy mình mất nhiều thứ quá !". Thì anh vẫn còn đây, nguyên vẹn như ngày xưa, đang nghe em nói ! "Sao anh chẳng kể gì về anh cho em nghe cả ? Anh có còn giữ tờ lịch em tặng anh ?". Vẫn còn y nguyên, vẫn nhớ y nguyên : Sớm hay muộn, người ta đều phải trả giá cho những điều đã làm. Dung cúp máy rồi, tôi vẫn không nói được với Dung một lời cho ra hồn. Rồi không dưng thấy mắt mình cay cay, đừng mà, hôm nay là ngày đầu năm, có Dung phone về chúc Tết !

Tôi ngồi lần hồi giờ từng kỷ vật của Dung ngày xưa, nâng niu trong bàn tay. Đây là chiếc ví da Dung tặng trong dịp sinh nhật, kia là mảnh giấy nhỏ Dung viết hồi mới quen nhau : "Anh nhớ rửa rau sống bằng thuốc tím trước khi ăn", đây nữa, cuốn nhạc Phú Quang nhân lần Dung đi Hà Nội chơi và gần nhất là tờ lịch ngày Dung đi, không một dòng, không chữ ký, ngày cuối cùng Dung còn ở Việt Nam, mà bây giờ tôi mới hiểu. Chợt thấy chùng lòng, có một thời, tôi nghiêm nhiên đón nhận những săn sóc của Dung như một bổn phận phải có, lâu lắm rồi, cuộc sống tôi dường như không còn những điều nhỏ nhất nhưng quý giá như thế này. Mới thấy, nếu không biết nâng niu, rồi mọi điều quý giá cũng sẽ bỏ ta mà đi. Tôi lần giờ từng trang cuốn nhạc Phú Quang, bắt gặp bài hát ngày xưa Dung thích, cứ bắt tôi tập để hát cho Dung nghe : "Người yêu ơi, dù mai này cách xa. Mãi mãi diệu kỳ là tình yêu chúng ta...", cố nén một nhịp tim đang run lên nhè

nhẹ. Em có còn điều kỳ diệu nào dành cho anh không Dung ? Bây giờ đang là mùa xuân, sáng nay, hiên nhà anh nắng vàng lấm, rực rỡ lấm. Anh ngồi đây, mơ về một nơi xa lắc, và nắng, nắng sẽ làm cho băng giá trong tim em tan đi ?

Đinh lê vũ

Em Tôi, Ngày Về

Ba mẹ chia tay nhau, anh ở với ba, em theo mẹ. Mẹ đưa em đi xa tít sang bên kia bờ đại dương, nơi mẹ đang sinh sống, làm việc. Hồi đó, hai anh em còn nhỏ quá nên không biết vì sao ba mẹ chia tay, chỉ nhớ buổi sáng đưa em ra sân bay là vào một ngày đầu tháng tám, giữa mùa hè nhưng không dưng có mưa lất phất. Trong mớ ký ức mù mờ còn sót lại của anh, em là con bé chín tuổi gầy gò, rụt rè, lú lú núu áo mẹ đi vào phòng cách ly sân bay, đôi mắt ngoái lại nhìn anh, mọng nước. Anh thương em đến thất ruột, không nghĩ đó là một chuyến đi biệt của mẹ và em mà mốc thời gian gặp lại chỉ tính được bằng cả hàng chục năm. Anh cố không khóc, cố làm một ông anh trai vững chãi, nhưng sao nước mắt cứ chạy xuống môi, mặn chát... Năm đó, anh tròn mười hai tuổi.

Mười năm sau, khi mà mối liên lạc duy nhất của hai anh em chỉ là những bức thư đi về thẳng hoặc, thì một ngày, mẹ gọi điện thoại về

báo tin em sẽ về thăm. Mẹ nói em đã học xong trung học, bây giờ lớn lắm rồi, dặn anh phải lo cho em thể này, dẫn em đi chơi thể kia trong thời gian em về Việt Nam. Mẹ còn dặn là anh không được nói tiếng Anh với em, mẹ sợ em quên hết tiếng Việt rồi vì suốt mười năm nay em học trong trường chung với Tây, mẹ sợ em Tây hóa. Mẹ dặn anh nhiều, nhiều lắm, đến nỗi anh không biết mình sắp đón người nào về - một cô em gái ở xa về nhà hay một người khách ngoại quốc lạ lẫm. Anh không kể những lời mẹ dặn về em với ba, nhưng hình như ba biết. Suốt đêm trước ngày em về, ba đốt thuốc ngồi một mình trong phòng, cứ lặng thẳm như thế, không ngủ, suốt đêm.

Anh với ba ra sân bay đón em, đứng lẫn trong đám người nhộn nhạo đón thân nhân, reo cười, chỉ trỏ, vẫy tay. Loa phóng thanh thông báo chuyến bay của em hạ cánh, rồi một đoàn khách lần lượt xuất hiện trong quầy làm thủ tục xa tít trong kia, cách nhau chỉ bằng một lớp kính trong suốt và khoảng cách chỉ chừng vài chục mét mà ba với anh không tài nào nhìn thấy em, nhận ra em. Mười năm xa nhau, thỉnh thoảng em vẫn gửi ảnh về, anh vẫn được nhìn thấy em lớn từng ngày nhưng sao lúc này, anh chẳng thể nhận ra em trong đám người xa lạ kia. Anh không dám nhìn vào mắt ba, cũng như ba, không dám thú nhận là không nhìn thấy em.

Câu đầu tiên anh nói được khi gặp em là : Ba ơi, Bé My đây, ba ơi, rồi cổ họng như nghẹn lại. Ba ôm choàng lấy em rưng rưng : Con của ba ! Chỉ có em là cười, rạng rỡ, hai tay vỗ vỗ lưng ba : Con đây mà, Bé My đây mà, ba đừng khóc nữa ! Rồi em quay sang nhìn anh, cười tươi rói : Anh Hai dạo này lớn ghê hén ! Còn em thì sao ? Anh không thể nào hình dung Bé My bây giờ cao một mét sáu lăm, thêm đôi guốc là cao hơn anh với ba, tóc dài nhuộm hoe hoe, đã là một cô

gái xinh xắn, quá xinh nữa là khác. Em nói em về đây cả tháng, tha hồ cho ba với anh Hai dẫn em đi chơi. Rồi em cười tùm tùm hỏi anh là anh có thấy em quên tiếng Việt không, mẹ cứ lo xa sợ em quên tiếng Việt. Bây giờ gặp lại em, anh mới chắc chắn là mình thật sự gặp lại cô em gái của mình, chứ không phải là một người ngoại quốc xa lạ nào.

Mấy ngày đầu tiên, ba với anh đưa em đi loanh quanh thấp hương mộ ông bà và thăm hỏi bà con nội ngoại. Em nói với ba và anh : Con ở bên đó quen, về đây có nhiều cái chưa biết. Có gì cần thưa hỏi hay thấy con cư xử với người lớn có chỗ nào không phải, ba với anh cứ nói cho con biết, để con sửa. Đến nhà bác Ba, cậu Tư, dì Bảy, chỗ nào em cũng được khen là dễ thương, lễ phép, còn lấy em ra làm gương cho con cái trong nhà : Bé My bên Tây về mà như vậy đó, còn tụi bây ở đây thì lại.... lại càng không giống ai. Em làm anh tha hồ phổng mũi vì tự hào. Đi học, gặp bạn bè, anh cứ ba hoa : Em tao thế này, em tao thế kia... Em đi chơi đâu anh cũng muốn đưa em đi. Buổi tối về nhà, hai anh em cứ rủ rủ nói chuyện với nhau suốt đêm. Căn phòng em ở ngày xưa vẫn giữ y nguyên, hơi nóng một chút. Ba với anh tỏ ý băn khoăn, em nói là không sao đâu, em thích nằm ngủ trong căn phòng cũ của nhà mình. Dù có đêm, nghe tiếng em trở mình liên tục, anh biết em không ngủ được.

Anh đưa em đi nếm đủ các món ngon vật lạ mà anh biết được. Bún mắm thịt heo quay, bún riêu, bánh tráng đập dập, em "mần" liên tì tì... Ăn mực nướng quệt tương ớt, hút ốc, ổi dầm chấm mắm ruốt, em xuýt xoa vì cay, nhưng vẫn "lầm" tới tới, vì... ngon quá ! Rồi anh dẫn em đi ăn bánh bột lọc, bánh nậm, bánh xèo... những món hồi nhỏ em khoái khẩu. Hình như em không quên chuyện gì hết. Ngày xưa, nhà

mình còn nghèo, mẹ chưa đi xa, những bữa cơm chỉ toàn những món ăn đơn giản, rẻ tiền nhưng thật đậm đà khó quên qua bàn tay chế biến của mẹ làm hai anh em có lúc phải tranh nhau, để anh bị mẹ la là không biết nhường nhịn em gì cả. Và tiếng cười. Nhà mình hồi đó không lúc nào thiếu tiếng cười... Anh đi chơi, đi ăn hàng với em, cả một ký ức tuổi thơ tuyệt vời của hai anh em bồng bồng sống dậy. Như không hề có khoảng cách mười năm và nửa vòng trái đất. Em nói mai mốt học xong em sẽ về Việt Nam làm việc. Mẹ cũng muốn như vậy. Ở bên kia mẹ thành đạt, nhưng cô đơn lắm. Anh thấy khó hiểu : Sao mẹ không về với ba ? Em chậm rãi : Mẹ nói ngày xưa, mẹ không thể dung hòa được giữa sự nghiệp với gia đình nên ba mẹ chia tay nhau. Mẹ nói lỗi do mẹ. Anh ngậm ngùi : Ở đây anh cũng nghe ba nói lỗi do ba mà ba mẹ chia tay. Em như muốn khóc : Sao bây giờ ba mẹ lại không thể quay trở lại với nhau ? Anh lắc đầu : Chuyện người lớn, làm sao mà biết mình biết được. Em im lặng một lúc lâu, rồi khẽ khàng : Có những điều ở bên đó em không hề tâm sự được với ai. Em ước gì cả nhà mình được ở gần nhau ! Nghe em nói, anh thấy thương em vô cùng, lại thấy em bây giờ trưởng thành nhiều lắm.

Em gặp lại đám bạn bè cũ hồi còn nhỏ, lúc em còn học ở đây. Em đi chơi suốt ngày với bạn, về nhà kể với anh là tụi nó vui quá trời. Mất ngời sáng long lanh. Trong đám bạn cũ, em thân nhất với Hòa, thằng bé mà hồi còn học mẫu giáo, có lần em rủ nó đi bộ từ trường mẫu giáo về nhà nội cách đó chừng hai cây số. Trong suy nghĩ của con bé sớm có đầu óc độc lập như em, mới chỉ năm tuổi mà tự đi về từ trường mẫu giáo về nhà nội không cần người lớn dắt tay là một thành tích. Đâu biết em làm như vậy là báo hại cả ba, cả mẹ đi tìm

em muốn chết, anh thì nhòe nhoẹt nước mắt nước mũi vì sợ người ta bắt mất em. Anh còn nhớ hôm đó, khi bắt gặp em đang ung dung ngồi gặm bắp nướng trước hiên nhà nội, mẹ đã phát cho em một trận nhớ đời. Nhớ ánh mắt em khi bị mẹ phát vào mông vẫn còn ngơ ngác lắm, chừng như không hiểu tại sao mình không được khen mà lại bị đòn... Hòa bây giờ lớn bộn (cũng như em), cao to, đẹp trai, với ánh mắt lơ lửng của một thằng con trai ít nhiều ý thức được sự hấp dẫn ở vẻ bề ngoài của mình. Em đi chơi với Hòa suốt, về nhà cười nói luôn miệng, hỏi anh là anh có thấy Hòa lớn lên đẹp trai không, còn xa xôi nói là chắc sau này, em sẽ về Việt Nam lấy chồng. Tự nhiên anh thấy không thích Hòa, mơ hồ cảm thấy như là cô em gái bé bỏng "cành vàng lá ngọc" của mình sẽ khổ nếu dính phải với Hòa, bởi cái vẻ lơ lửng của Hòa, quên rằng em đã mười chín tuổi, cái tuổi có thể tự quyết định cuộc đời mình, quên rằng anh lo như vậy là xa xôi quá, năm nay em mới bước vào Đại học, còn phải một thời gian rất lâu, qua rất nhiều thay đổi, mới tới lúc em lấy chồng (!). Anh bóng gió nói với em về Hòa, em cười cười hỏi là có phải anh không thích Hòa. Anh lúng búng một hồi, em lại cười : Như vậy là anh thương em chứ không phải là anh không thích Hòa. Em với Hòa chỉ là bạn thôi, em đâu có yêu linh tinh, dễ dàng vậy. Em còn nói thêm một câu làm anh nhẹ lòng kinh khủng : Em là con gái Việt Nam mà, đâu phải Tây ! Một tháng em ở nhà, anh dành thời gian đưa em đi chơi chỗ này chỗ nọ, dành thời gian ở nhà nhiều hơn với em, vẫn chưa thấy mình làm được gì cho em, chưa kịp nói gì với em thì đã đến ngày em đi lại. Em về một tháng, anh thấy ba vui nhiều, ánh mắt ba dường như trẻ lại. Anh giúp em đi mua sắm loanh quanh, hai anh em cùng đi chọn quà mua sắm cho mẹ là một bộ áo dài và nón lá Việt Nam, làm một ít đồ

ăn khô em mang qua bên đó để dành ăn dần. Em còn rủ anh đi chọn mấy CD nhạc Việt mang qua nghe. Mới ngày đầu tiên em về, anh dẫn em đi nghe ca nhạc, thấy người ta vỗ tay ào ào hoan hô một cô ca sĩ, em còn hỏi anh là hát như vậy là hay phải không, mà chỉ một tháng ở Việt Nam, em đã thuộc tên Lam Trường, Mỹ Linh, Thu Phương..., những Tình thôi xót xa, Tóc ngắn, Mắt buồn... vanh vách. Em nói chỗ mẹ và em ở, không có người Việt, em mà mang mấy thứ này qua, chắc mẹ mừng lắm. Thời gian ở bên em càng lúc càng ngắn lại, buổi chiều giúp em sắp đặt đồ đạc vào va-li, anh nghe mắt mình rưng rưng một nỗi chia xa, lòng buồn thấm thía hơn so với lần tiễn em ra đi cách đây mười năm, dù em hẹn chắc chắn với ba và anh là nhất định qua bên đó, em sẽ để dành tiền để hè sang năm về Việt Nam lại.

Buổi tối trước ngày lên máy bay, em xin phép ba với anh cho em đi chơi loanh quanh thành phố với Hòa, còn một đêm cuối cùng em ở Việt Nam. Em nói là đi uống cà phê và đi lòng vòng quanh phố mà mãi đến gần hai giờ sáng em mới về, tóc ướt đầm sương. Ba với anh ở nhà lo đến thất ruột, không ai dám nhìn ai, không ai dám nói với ai một lời. Khi nghe tiếng xe Hòa chở em về đến ngõ, lòng ngực anh thở phào nhẹ nhõm, anh lại thấy giận em kinh khủng, định bụng sẽ la cho em một trận đáng đời, nhưng nhìn thấy em, nụ cười hồn nhiên hối lỗi, em giải thích là em ở lại coi cầu Sông Hàn quay, khuya quá, không biết cách nào gọi điện thoại về nhà, mọi nghi ngại trong anh tan biến hết. Anh nhớ sự ra đúng là khoảng gần 2 giờ sáng, cầu Sông Hàn mới quay cho tàu qua, sự nhớ luôn cả lần nói chuyện phiếm tình cò giữa hai anh em, em kể là bên đó, vào những ngày nghỉ cuối tuần, em đi chơi với tụi bạn đến hai ba giờ sáng mới về. Vì

ban đêm chỗ em ở, mặt trời hơn chín giờ đêm mới lặn và ngày làm việc thì bắt đầu lúc mười giờ sáng...

Anh thẳng thốt nhận ra rằng mình cũng chỉ còn một đêm được ở cùng với em dưới một mái nhà, chỉ còn có đêm nay ngồi thức khuya chờ em ham chơi về khuya và lo lắng cho em, đưa em gái bé bỏng của anh... Chỉ còn có đêm nay thôi. Ngày mai, em đi rồi....

Đinh lê vũ

EMail

1. Anh tình cờ bắt gặp những dòng làm quen trên internet : "Có ai là người Hội An không ? Tôi là một người Hội An xa quê. E-mail cho Đông Nguyên theo địa chỉ : dongnguyen@hotmail.com". Anh vốn không phải là người mẫn mòi cho lắm với những trò làm quen trên báo, trên mạng máy tính nhưng không hiểu sao, có một cái gì như níu anh lại khi đọc những dòng làm quen này. Ủ, thì có thời anh cũng là người Hội An xa quê, ở xa mà gặp một người đồng hương là mừng muốn chảy nước mắt. Anh hình dung Đông Nguyên có nét thật giống anh ngày xưa. Ở một nơi xa, không bạn bè, không họ hàng, với những người không cùng tiếng nói, phong tục, và xa lạ, quả là một cực hình.

Anh gửi e-mail cho Đông Nguyên : "Có một thời, tôi cũng là người Hội An xa quê. Nhưng may mắn làm sao, bây giờ tôi đã trở về. Tôi ba mươi tuổi, xin được phép gọi Đông Nguyên là em vì chắc em nhỏ tuổi hơn tôi. Hân hạnh được làm quen với em.". Anh còn nhớ lần đầu tiên anh gửi e-mail cho Đông Nguyên là một Chủ Nhật đầy nắng, giữa lúc anh đang chèo queo ở nhà vì không tìm ra được bạn uống cà phê. Trong một buổi sáng Chủ Nhật nhàn rỗi, con người ta dễ cảm thấy cô đơn biết bao, thêm được trò chuyện biết bao.

2. "Em mười chín tuổi, đang học ngành Y khoa tại Toronto. Ông có thể yên tâm gọi em bằng em mà không sợ bị hổ. Em rời Hội An cách đây bốn năm năm. Hội An nhỏ xíu à, ở đó ai cũng biết nhau, tại sao trước đây em không biết ông ?". Tại sao trước đây em không biết ông ? Cô nhỏ Đông Nguyên này thật ngộ, câu hỏi của cô, cả cách xưng hô của cô cũng thật ngộ. Những dòng ngắn ngủn của Đông Nguyên làm anh thấy vui vui, chợt nhận ra đôi lúc niềm vui đến với mình thật đơn giản. Tại sao trước đây chúng ta không biết nhau ? Đơn giản vì anh xa Hội An lúc cô còn rất nhỏ, lúc anh trở về thì cô đã ra đi. Bây giờ đang là cuối hè, ở Hội An, những cây phượng dọc đường Trần Hưng Đạo đã bắt đầu kết trái và ra lá xanh rì. Anh nhớ thời đi học của mình, trường của anh ở đầu đường Trần Hưng Đạo, ngày nào cũng hai bạn qua lại trên con đường này, nghỉ hè chừng vài bữa lại thấy rưng rức nhớ những tán hoa phượng đỏ rực như lửa. Đông Nguyên rời Hội An cách đây hai năm, lúc đó chắc cô đang học lớp 11, như vậy hẳn cô cũng đã từng đi qua con đường thời đi học anh đã đi qua, ngồi học ở ngôi trường anh đã từng ngồi. Và thầy cô cũ của anh ngày xưa biết đâu cũng là thầy cô của cô. Nếu vậy thì người Hội An mình có nhiều điểm đồng cảm với nhau quá, phải

không Đông Nguyên ?

3. "Em nghe ông kể chuyện mùa hè mà thấy ham. Canada bây giờ cũng đang hè, nhưng mà trời se se lạnh. Em nhớ hoa phượng, cái màu đỏ của hoa phượng thật cháy lòng. Ông tinh ý quá, đúng là em học xong lớp 11 rồi mới đi. Ở Hội An, nhà ông ở đâu ? Ông chỉ cần nói ở đâu là em có thể hình dung ra ngay, em nhớ Hội An từng góc phố, từng con đường. Nhà em ở trên Ngọc Thành, ông có biết Ngọc Thành ?...". Có, anh có biết Ngọc Thành, đã từng rất quen thuộc với anh nữa kia. Đó là một làng ven sông với những ngôi nhà nằm lọt thỏm giữa vườn cây xanh ngút mắt, con đường chính dẫn vào làng băng qua hai bên là đồng lúa. Và cái bến sông quen, hồi đi học anh có một thằng bạn thân ở trên đó, cứ hễ Chủ nhật hoặc ngày lễ là bọn anh rủ nhau lên Ngọc Thành, để áo quần ở nhà thằng bạn, ra bến câu cá, tắm sông... Sao cái thời đi học, bọn anh vô tư và vui vẻ đến vậy. Anh cũng có một mối tình nơi bến sông Ngọc Thành, cô bạn anh học cùng trường, chiều chiều hay ra bến sông gánh nước. Không hề nói với nhau được một câu cho ra hồn, chỉ có tụi bạn anh trêu ghẹo gán ghép và nụ cười răng khểnh của cô bạn. Có thể gọi đó là một mối tình ? Sau này, thằng bạn anh đi làm ăn xa, anh ít có dịp ghé lên lại Ngọc Thành, nhưng anh nghĩ suốt đời mình cũng khó lòng quên được nụ cười răng khểnh đó...

4. "Em đã vào năm học mới, bên này mà đi học, đi làm là bận bù đầu. Em ít gửi e-mail cho ông, ông có buồn không ? Thật lòng, em rất thích đọc mail của ông, nghe ông kể chuyện Hội An. Ông làm suốt đêm qua, em nằm mơ khóc ướt cả gối vì nhớ nhà. Hồi còn nhỏ, em cũng hay theo chị em ra bến sông giặt đồ, sao em không gặp ông ? Em buồn cười quá phải không ? Bây giờ thì em phải đi học đây, chào

ông !". Cuộc sống là vậy, cứ phải tất bật, hối hả, ở đâu thì cũng làm việc cật lực để sống... Cả ngày hôm nay, anh phải tiếp một đoàn khách từ Nhật Bản sang tìm hiểu thị trường du lịch Việt Nam và những tiềm năng du lịch của Hội An. Anh đưa họ đi suốt từ sáng sớm đến tối mịt, đi quanh phố, ghé thăm Chùa Cầu, những ngôi nhà cổ, các hội quán, chùa chiền xưa. Họ quan tâm đến những điều tưởng chừng rất nhỏ nhặt, một mảng tường rêu, cái giếng cổ trong con hẻm nhỏ, viên gạch lót sàn có niên đại cũ, cách bày biện trong một quán cao lầu truyền thống... Họ khen phong thái và nụ cười của người Hội An, cởi mở, hiếu khách, em thấy Hội An mình oai không, Đông Nguyên ? Ngày mai, anh lại phải một ngày đưa đoàn khách đi thăm mấy ngôi mộ Nhật Bản cổ, sau đó, ra sông xuôi dòng xuống bến Thuận Tình, về hướng Cửa Đại. Mệt, vì phải trả lời họ suốt ngày, nhưng vui !

5. Tết Trung Thu ở Hội An là một dịp đặc biệt. Từ năm giờ chiều, người ta đã cấm tất cả xe cộ vào khu phố cổ để cho một đêm hội thật sự náo nhiệt. Phố xá tắt hết đèn điện, nhường chỗ cho lồng đèn và bàn bạc ánh trăng, huyền ảo mà lung lẫy... Hội múa lân, hội rước lồng đèn, xe hoa kéo dài thành cả một đoàn đi vòng quanh các phố. Dưới chân Chùa Cầu là một sân khấu nhỏ cho thiếu nhi hát đồng dao : "Úp lá khoai, mười hai con giáp, đưa mặc áo trắng, áo mặc áo đen, đưa xách lồng đèn, đưa cầm ống thụt chạy vô chạy ra...". Anh đi dạo lòng vòng cùng với mấy người bạn là thợ chụp ảnh amateur, quanh các phố, sau đó ra bờ sông coi thả hoa đăng và nghe hát hò khoan. Đúng lúc đó, anh chợt nghĩ tới Đông Nguyên. "Ông làm em nhớ lại mấy trò chơi hội còn nhỏ. Hội nhỏ, em có hai đứa bạn thân, ngày nào cũng chơi mấy trò Úp lá khoai, Rồng rắn lên mây... Ông biết không,

bên này, em không có một đứa bạn thân nào cả. Trung Thu, tủ lạnh nhà em đầy bánh, chỉ thiếu bánh Trung Thu. Trời bên này lạnh kinh khủng, em không thể ra balcony ngắm trăng mà vọng cổ hương được. Buồn quá, phải không ông ?". Có một cái gì đó len lỏi trong tim anh, thật dịu dàng. Anh thấy thương Đông Nguyên, như là một cô em gái côi cút đang ở một nơi xa xôi...

Giá mà có Đông Nguyên ở đây, anh sẽ mời cô bắt ghế ra trước sân nhà anh ngắm trăng, nhâm nhi bánh Trung Thu và uống trà. Đêm nay, anh cũng chỉ có một mình, thèm được chuyện trò ghê gớm, Đông Nguyên à !

6. "Giáng Sinh này, em đi nghỉ với gia đình ở Orange County bên Cali, thăm mấy người bà con. Ông biết không, ở đây có một khu được gọi là Tiểu Sài Gòn vì người Việt sinh sống nhiều. Em đi dạo, thấy nơi đây không giống Việt Nam, cũng không phải là Mỹ. Em đi ăn phở, chẳng hề giống phở bên mình, em nhớ phở Liền của Hội An mình kinh khủng, ông à. Nhắm mắt lại, em vẫn còn hình dung rõ ràng bát phở thơm lừng, nước phở trong vắt, sợi bánh phở ăn dai dai, sừn sựt, rau quế xanh ngắt, đu đủ ngâm giấm chua chua, giòn giòn... Phở Liền bây giờ ra sao rồi hử ông ?". Phở Liền thì vẫn nguyên chỗ cũ, hầu như sáng nào anh cũng ghé ! Gian hàng phở chật chội và hơi ẩm ngày xưa, bây giờ được sửa sang lại thành một căn nhà hai gian, khang trang, sạch sẽ, tiếc là không còn giàn bông giấy phía trước. Mấy chục năm qua, hương vị phở vẫn vậy, ngọt ngào, không lẫn đi đâu được... Con trai ông phở Liền là bạn cùng lớp với anh hồi còn nhỏ, rất dễ nhận ra là con ông phở Liền bởi lông mày rậm, tóc quăn, người to tròn, bây giờ có mở một chi nhánh phở Liền dưới Cẩm Châu. Có mấy chi nhánh phở Liền như thế ở quanh Hội An, nhưng

căn nhà hai gian trên đường Lê Lợi sáng nào cũng đông nghẹt người... Hội An mình còn có cơm gà bà Minh, bánh tráng đập đập Cẩm Nam, bánh mì chả chiên giòn ngay đầu cổng chợ..., Đông Nguyên còn nhớ ? Ngày xa Hội An, anh chỉ ao ước có phép lạ nào đó giúp mình bay về, ăn một bữa cho đã, rồi chết cũng sướng. Anh nói đại quá phải không, Đông Nguyên ?

"Noel xong, em bận thi cử liên miên, chắc là thi xong em mới gửi e-mail lại cho ông được. Ông đừng buồn, em vẫn nghĩ tới ông, như một dấu ấn kỷ niệm về quê nhà xa xôi. Em mong sau này, khi lớn lên, già đi, mình vẫn còn gửi e-mail liên lạc với nhau như thế này. Ông có mong như vậy không ?"

7. Sao lại không hỏi Đông Nguyên, khi mình đã là bạn bè của nhau ? Anh nhớ đã có lần nói điều này trong một cái e-mail nào đó gửi cô rồi. Noel qua đã lâu, anh vẫn không nhận được thêm dòng nào của Đông Nguyên. Cô bận học thi, như cô nói, hay vì một lý do nào khác. Cuộc sống ở xứ người, luôn luôn phải chống chọi và mệt mỏi, những người sống tình cảm như cô chắc phải chật vật lắm mới thích nghi nổi. Tự nhiên anh thấy lo lo, nỗi lo lắng thật mơ hồ, không biết có chuyện gì xảy ra với Đông Nguyên. Tự lúc nào, Đông Nguyên đã trở thành một phần đời sống của anh. Sáng Chủ Nhật nào anh cũng mở máy ra check mails, dù không chắc sẽ nhận được những dòng quen thuộc của cô.

Hội An rục rịch đón Tết. Cây mai trước sân nhà anh, được lật lá từ hai tháng trước, bây giờ kết những nụ hoa vàng, be bé, xinh xinh. Phố xá, chợ búa dường như đông hơn, người ta bắt đầu mua sắm, sửa soạn nhà cửa, quét vôi, sơn phết lại, chuẩn bị cho một năm mới tốt lành. Tháng Chạp, công việc của anh cũng bận rộn hơn, khách du

lịch nhiều, lại phải tổng kết cuối quý, cuối năm. Có đôi sáng Chủ Nhật rảnh rang bắt chợt, anh bắt gặp mình nhớ Đông Nguyên, tự hỏi :

Chẳng biết lúc này cô đang làm gì ?

Công việc như cuốn lấy anh, không cho anh kịp thở. Anh bất ngờ nhận được e-mail của Đông Nguyên, tiếng bíp nhẹ của máy tính báo có mail, bình thường thôi, nhưng làm anh hồi hộp đến run người.

"Em muốn dành cho ông một bất ngờ nho nhỏ. Sáng Hai Tám Tết, ông đón em ở đầu cổng chợ. Dấu hiệu để nhận ra em : áo dài trắng, tóc dài rẽ ngôi giữa và một cành mai Việt Nam. Em về Hội An được hai ngày rồi...". Đông Nguyên về Hội An đã hai ngày rồi, tại sao anh không gặp cô ? Tờ lịch trên tường nhà anh chỉ mới là ngày Chủ Nhật, 24 Âm lịch. Anh hốt tót, cạo râu, chỉnh tề xuống phố, ngần ngừ tìm một tà áo dài trắng với cành mai vàng, dù biết là còn bốn ngày nữa mới đến 28 Tết. Quá dài cho một nỗi mong chờ, phải không Đông Nguyên ?

ĐINH LÊ VŨ

Đinh lê vũ

Giấc Mơ Có Hoa Hồng Dại

1. Giữa năm, bỗng dưng được nghỉ lễ bốn ngày liên tiếp, anh quyết

định lên Đà Lạt thăm cô. Bên cạnh nguyên nhân chính là anh muốn trốn cái nóng chớm hè của thành phố mình đang sống, muốn thay đổi không khí một chút, còn có một nguyên nhân khác không kém phần quan trọng nữa: anh muốn được nhìn thấy cô, được nghe cô nói chuyện, cũng khá lâu rồi anh và cô không gặp nhau. Cô chỉ là bạn, một người bạn rất thân của anh đã hơn mười năm rồi, mà nhiều người, cả anh nữa, có lúc đã hoài nghi làm sao có được tình bạn trong sáng như thế, tinh khiết như thế giữa một người nam và một người nữ trong khoảng thời gian dài đến vậy.

Đón anh và chở anh lên Đà Lạt là một đứa học trò cũ của cô, gọi là học trò cũ của cô nhưng bây giờ nhìn Việt cũng ngang ngửa cô rồi, đen sạm, râu ria xồm xoàng. Việt đang là tài xế xe du lịch tuyến Đà Nẵng – Đà Lạt. Anh lên xe, ngồi kế ngay sau ghế tài xế của Việt, lơ đãng ngắm phong cảnh hai bên đường đi, thỉnh thoảng nghe Việt hỏi chuyện và ừ hử trả lời. –"Anh là bạn của cô em hả ?". –"Ừ". –"Hồi nào giờ, không thấy cô em có bạn trai.". –"Vậy hả?". –"Cô em dặn di dặn lại là phải đón anh. Cô em nói anh không biết nhà cô. Cô em chu đáo quá anh héng?". Anh thấy buồn cười trước kiểu nói chuyện lém lỉnh của Việt, dù ra đời bươn chải lâu rồi nhưng Việt vẫn có một cách nói chuyện rất học trò khi nhắc tới cô. –"Hạ là vậy, luôn luôn chu đáo, và rất tốt." –"Anh lên đợt này, chắc cô em mừng phải biết!". Đến nước này thì anh không thể ừ hử với Việt được nữa rồi. Anh cố làm ra vẻ không hiểu ý Việt. "Thì bạn bè lâu ngày gặp nhau, phải mừng chứ!". Việt nhăn mặt: "Anh đừng giả bộ, em biết hết cả! Anh với cô em bao giờ tính chuyện lớn đây?". Rồi không đợi anh trả lời, Việt huyền thuyên kể về ông thầy dạy toán cùng trường nào đó ngày xưa tán cô, rồi có một ông giám đốc chưa vợ nào đó cô gặp ở lớp trung

tâm ngoại ngữ ban đêm... Những chuyện này anh nghe không lạ, vì có lần cô kể anh nghe rồi, chỉ thấy lạ vì qua lời Việt kể, nó mang một màu sắc khác. Anh biết, Việt rất thân với cô và lần đầu tiên, qua lời Việt kể, cảm giác khi anh nghĩ về cô bỗng dưng khác trước.

Xe chạy đến Đón Dương thì bị pan, phải dừng lại sửa. Đã bảy giờ tối, nếu xe chạy thông suốt thì giờ này anh đã chễm chệ ở Đà Lạt rồi. Việt bỏ mặc hai thằng bé phụ xe loay hoay giữa đồng máy móc ngổn ngang, chạy đi đâu một lát, rồi quay lại cười hể hả : "Em điện thoại về cho cô Hạ rồi, không thì ở nhà, cô em lo cuống lên!" với một cái nhìn đầy ý nghĩa. Anh cười, bắt đầu thấy thiện cảm với Việt, chợt nhận ra bên trong cái vẻ bụi bặm thô nhám kia là một con người hoàn toàn khác, tình cảm, nhiệt thành. Việt trở nên gần gũi với anh biết bao nhiêu, nhờ cô. Đêm đầu tiên anh ở Đà Lạt, sương giăng đầy và se sắt lạnh, cái lạnh se sắt làm người ta rất dễ chùng lòng. Mười một giờ đêm, anh rủ cô đi dạo lòng vòng con đường quanh hồ Xuân Hương, ngắm những ánh đèn lấp lóa trên mặt nước và ánh trăng thượng tuần mảnh dẻ, bàng bạc. Anh đi bên cạnh cô, cứ nghĩ là gặp nhau sẽ nói chuyện nhiều lắm, hóa ra chẳng nói được gì, cũng chẳng biết nói gì. Anh thấy lòng bình yên, tưởng chừng có thể đi được suốt đêm như thế, cho đến khi nghe giọng cô khẽ khàng: "Mình về ngủ đi, Văn đi xe cả ngày mệt rồi."

2. Những tia nắng buổi sáng của Đà Lạt dường như trong trẻo hơn, mềm mại và bừng sáng hơn nắng sớm ở thành phố của anh. Anh thức dậy sau một đêm rất sâu trên căn gác gỗ dành riêng cho khách ở nhà cô bằng tiếng chim lạ anh không biết tên, nghe mơ hồ nhưng lạnh lốt, tiếng người đi nghe xôn xao trên con dốc bên nhà. Cô đang làm gì đó ở ngoài vườn bước vào lúc anh vừa mới xuống nhà, mắt

long lanh sương sớm, nụ cười dịu dàng như sương: "Văn ngữ được không?". Anh mỉm cười gật đầu, lòng chợt ân cần lắm. Anh bước ra, chào ba mẹ cô đang hái rau trong khu vườn nhỏ xanh mướt, vun thành luống trồng đủ các loại rau, hàng rào là những cụm hoa hồng dại. Những bông hồng dại mọc tràn lan, không ai tưới tấp, chăm nom, vẫn sống, vẫn lớn lên, nở hoa, hiền lành và dung dị như bao điều dung dị nào đó không thể thiếu được trong cuộc đời này.

Nơi đầu tiên cô đưa anh đến là một quán cà phê nằm trên đồi mà trong thư viết gởi anh, đã có lần cô kể anh nghe. Quán trồng đầy hoa trước sân nhà, có một khung cửa sổ bằng gỗ nhìn ra sân hoa và một dòng suối trong hòn non bộ giả sơn nước chảy róc rách. Cô giới thiệu một món đồ uống mới với anh, artichaut sữa, tên nghe là lạ, thật ra là một món đồ uống ngọt lừ, được pha bằng sữa khuấy trong nước trà túi lọc artichaut nóng. Cô gọi chủ quán bỏ đĩa nhạc cô thích, chỉ cho anh xem mấy loài hoa lạ chỉ có ở Đà Lạt, kể là lúc nào buồn thì cô rủ một người bạn gái đến đây, trước đây, cô ao ước được có lần dẫn anh đến đây biết bao, như là một điều một điều cô muốn chia sẻ cùng anh, rồi hỏi anh thấy thế nào. Dĩ nhiên anh chẳng thể nào nói được với cô là anh thấy thế nào bởi vì có điều rất lạ đang xảy ra trong anh, và anh đang cảm thấy choáng ngợp với điều lạ ấy. Chính lúc này, anh chỉ muốn nhìn cô, nghe cô hồn nhiên kể chuyện trường, chuyện lớp, chuyện học trò. Thỉnh thoảng, có một vài người vô quán chào cô và cười, cô giải thích là học trò cũ, hoặc là học viên mấy lớp ngoại ngữ ban đêm. Chiếc loa thùng được bài trí rất khéo ở các góc quán đang thả ra một giọng nam trầm ấm : "Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi..." Bao nhiêu năm đã qua đi, dăm ba cuộc tình không tên rồi cũng ra đi, để lại trong anh những dấu vết nhạt nhòa không rõ đường

nét, chỉ còn cô vẫn ngồi đây hồn nhiên kể chuyện anh nghe, hồn nhiên lắng nghe anh nói, trong một lặng kính tình bạn trong veo. Anh bắt đầu thấy nghi ngờ chính mình, và tự hỏi cô là con gái, có lúc nào cô không thấy chắc chắn không, về tình bạn này.

Buổi chiều, cô dẫn anh đi ngang qua Nhà thờ lớn, vòng quanh hồ Xuân Hương, ngang qua đồi Cù, chọn cảnh đẹp chụp hình để "Mai mốt Văn về khoe với mấy cô bé ở Đà Nẵng.". Cô bắt anh đứng, ngồi và cười đủ kiểu cho cô làm nghệ sĩ nhiếp ảnh, nhất định không chịu để anh đáp lễ chụp hình lại cho cô, lúc thì: "Hạ ở đây từ nhỏ đến lớn, lúc nào chụp mà không được", lúc thì: "Hạ chụp hình xấu lắm, hỏng hết cảnh.". Cô luôn miệng nói là cô xấu lắm, mà anh đâu có nhận ra cô xấu chỗ nào đâu. Chỉ có khuôn mặt, dạo này cô hơi gầy và mái tóc dài quá nên hơi xơ xác. Anh cố vấn sắc đẹp cho cô: "Có khi Hạ cắt một kiểu tóc gì đó tem tem vào, làm cho tóc Hạ có cảm giác mỏng hơn một chút là khuôn mặt đầy đặn hơn ngay.". Đây là mớ kiến thức anh có được do hay đọc ké mấy tạp chí thời trang, làm đẹp của cô em gái ở nhà trong những buổi trưa không có gì đọc để ngủ. Tiếng cô cười giòn tan: "Coi bộ Văn nghiên cứu nghệ thuật làm đẹp kỹ quá!" làm hai tai anh ngượng ngịu đỏ rừ.

Cô đưa anh ghé nhà chị bạn cô chơi. Chị Ngân, lớn hơn anh với cô chừng vài tuổi vồn vã rót nước, pha trà mời anh: "Chị ở đây nghe Hạ nhắc tới Văn hoài!", không để ý tới cái lườm mắt kín đáo của cô. Chị Ngân giành phần nói hết, liên tục tố cáo cô như thể anh là bạn trai của cô, chỉ có anh mới được vinh dự nghe những chuyện này, làm anh chẳng biết đính chính thể nào cả. Mà thật lòng, anh cũng đâu có muốn đính chính gì. Chị Ngân hào phóng khen anh đẹp trai và trẻ hơn nhiều so với tuổi, làm anh mặt đỏ bừng vì ngượng và cảm động,

chợt chợt dạ khi bắt gặp nét cười phụ họa gương gạo của cô. Không dưng, câu chuyện có phần nhợt nhạt, điều anh lo nhất là đã vô tình làm cô buồn. Anh không biết là cô có thêm để ý những chuyện vụn vặt thế này rồi buồn không, nhưng quả thật, anh không muốn làm cô buồn. Chỉ biết sau đó, khi đi ăn tối cùng chị Ngân, rồi ghé một quán cà phê nhìn xuống hồ Xuân Hương xem thành phố lên đèn, anh không còn thấy sung sướng khi được chị Ngân hào phóng khen về một điều gì đó nữa. Đêm ở Đà Lạt sâu và yên tĩnh, mặt trăng hôm qua đã dần dần hiện ra rõ ràng và có đường nét hơn. Lâu lắm rồi, anh mới có được cảm giác thư thả ngồi ngắm trăng như thế này, lặng lẽ nghĩ về một điều mới mẻ đang từ từ rõ nét trong lòng. Một điều mơ hồ như là tình yêu, có phải?

3. Ngày thứ hai ở Đà Lạt, buổi sáng, anh với cô vừa dắt xe ra khỏi nhà thì một đám học trò ủa tới. Học trò nai nịt gọn ghẽ, chỉnh tề, giơ xách lĩnh kính, hình như là chuẩn bị đi chơi xa. Học trò cô vừa nhao nhao với cô vừa liếc anh: “Trời ơi, cô đi đâu vậy, ngày hôm qua, tụi em kiếm cô muốn chết!”. Cô cười: “Cô có bạn ở xa về nên dẫn cô dẫn bạn đi chơi loanh quanh.”. Mấy đứa con gái lém lỉnh: “Bạn của cô, vậy thì tụi em kêu bằng gì hử cô?”. Cô hơi bối rối, chỉ hơi bối rối rồi cô trấn tĩnh lại ngay, tùm tùm cười nhìn anh: “Việt lớp mình kêu bằng anh đó, còn mấy đứa muốn gọi bằng gì cũng được.”, quay sang giải thích với anh: “Tụi nó là học trò cũ của Hạ, học cùng lớp với Việt!”. Học trò cô mời: “Tụi em đang chuẩn bị đi chơi thác, mời cô đi với tụi em.”. Nhìn mấy cô trò đùa với nhau, anh thấy vui vui, buột miệng: “Cho anh đi không?”. Một cô bé trông liếng láu nhất đám đáp trả: “Tụi em làm việc với cô em xong rồi mới mời thầy. Cô cho thầy em đi không cô?” rồi dúm vào lưng nhau cười rữ rượi. Cô nói chống

ché: “Ừ, mấy em kêu bạn cô là thầy cũng được. Ngày xưa bạn cô cũng học Sư Phạm.”.

Mười một chiếc xe chở cả thầy hai mươi hai người phóng như bay về hướng Cầu Đất. Anh chở cô đi trước, đám học trò theo sau. Cô ngồi sau lưng anh, giọng rừ rì: “Ngày xưa, Hạ dạy dưới này. Có một cái thác đẹp lắm, thác Đất Làng, đường đi hơi khó một chút. Không như thác Cam Ly, thác Frenn, người ta đã làm sẵn lối đi. Văn có bao giờ đi chơi những chỗ như thế này chưa?. Anh thật thà: “Chưa.”. Cô lại tiếp: “Phải băng rừng qua mấy ngọn đồi, thông mọc xanh ngắt, đẹp lắm, lội bộ gần hai cây số, cực lắm, sợ Văn đi không nổi!”. Anh nhún vai: “Nhằm nhò gì, đi thế này mới vui!”. Anh còn muốn nói thêm là lúc này, cô có dẫn anh đến cùng trời cuối đất nào thì anh cũng theo, sá gì hai cây số đường đồi, nhưng lại sợ mình hơi buông tuồng. Anh có thể bông lơn buông tuồng với nhiều người, nhưng với cô thì chưa bao giờ, dù chỉ là những ý nghĩ thoáng qua trong đầu. Như thế anh sợ lắm một điều mong manh, dễ vỡ nào đó trong tình bạn giữa anh và cô tan biết đi mất.

Gần mười giờ thì cô trò và... anh đến Cầu Đất. Lục tục tìm chỗ gửi xe, lục tục lên đồi thông. Đồi thông vắng lặng, chỉ có gió ngan ngát và tiếng thông reo. Màu thông xanh mượt làm nắng buổi trưa như dịu đi. Dọc đường đi, Tâm, đứa học trò có vẻ như cầm đầu cả đám, mon men đi gần cô: “Tự nhiên hôm nay, em thấy cô trẻ ghê luôn!”. Cô gục gặc đầu: “À, thì ra lâu nay em chê tui già!”. Cô lúc nào cũng là cô, Tâm không biết nói gì, bẽn lển rồi lùi đầu mất. Đám học trò của cô lảng xảng chạy trước, la hét, đùa giỡn, tiếng cười nói lan xa cả một vùng đồi. Lúc cô kêu anh lại chỉ cho anh những đợt thông xanh mơn mớn, hát nho nhỏ cho anh nghe: “Hàng cây thấp nắng lên hai

hàng...”, rồi hỏi anh là có thấy giống những ngọn nến đỏ không, chợt nghe một tiếng click nhẹ, quay lại thì thấy cả đám đang cười toe, Hưng lăm lăm máy ảnh trong tay. Cô ngượng ngập: “Đừng chụp bậy, để dành phim lát nữa xuống thác chụp.”. Hưng nheo mắt với cô: “Cái ảnh vừa rồi cũng đẹp lắm, em có chụp bậy đâu cô!”.

Cô và trò và anh đi loanh quanh theo một con đường mòn có sẵn, một bên là vách đồi, một bên là vực hơn một tiếng đồng hồ, vẫn không thấy thác đâu cả. Chỉ nghe tiếng nước chảy, giữa trưa nắng, tiếng nước chảy gọi nên cả một thế giới mát mẻ, thỏa thuê và sạch sẽ. Mặt ai nấy cũng đầy mồ hôi và bụi. Quyên thả đôi guốc cao gót vẫn cầm trên tay, buông mình xuống thảm cỏ giữa rừng thông, thở phì phò: “Em mệt quá, không đi nổi nữa.”. Bọn con trai cũng thả xuống các túi đựng bánh mì, trái cây, nước uống, cả một thùng bia nữa, la chọc Quyên: “Tụi tui vác bao nhiêu đồ mà chưa mệt, Quyên đi tay không với đôi guốc mà mệt gì.”. Tâm hô hào: “Mình nghỉ lại đây đi, giải quyết giùm đồng đồ ăn này cho đỡ nặng.”. Vậy là chưa thấy thác đâu, đã thấy ăn. Anh tha thẩn đi chụp những cảnh là lạ chung quanh thì Hảo chạy theo gọi anh về, thắc mắc: “Sao thầy không chụp cho cô em?”. Cô thì che mặt, vẫn câu nói cố hữu: “Cô chụp hình xấu lắm!”. Suốt cả buổi đi chơi thác, Hưng còn chụp lén anh với cô mấy pô ảnh nữa, chỉ lén với cô thôi chứ anh thì anh giả vờ bị chụp lén. Cô thì la: “Chụp bậy bạ không à!” trong khi anh không giấu nổi là lòng mình đang vui. Dẫu biết vui vì được chụp hình chung với cô, điều này mà nói ra thì nghe có vẻ ngớ ngẩn lắm.

Đến bốn giờ chiều thì về đến Đà Lạt, đi chơi thác mà không đến được thác. Sau khi ăn uống xong, mấy cô trò và anh đi tìm một lúc lâu nữa, chỉ nghe tiếng thác reo và thấy thấy dòng nước bạc trắng

xóa dưới vực xa kia nhưng không tài nào xuống thác được. Ngọn thác như là một ảo ảnh dưới nắng hè, lúc ẩn lúc hiện như trên người. Suốt chặng đường về cô cứ áy náy vì không đưa anh xuống thác được, anh thì luôn mồm trấn an cô là không sao đâu, lại không nói được câu anh thật lòng đang nghĩ trong đầu là anh đang rất vui, vui vì được ở bên cô, đến được thác hay không thì đâu có gì quan trọng với anh. Chợt giật mình khi nhớ ra là cái câu định nói này nghe quen lắm, nhang nhác giống mấy câu tán tỉnh rẻ tiền trong mấy tiểu thuyết ba xu mà thỉnh thoảng người ta vẫn đem ra giễu nhau.

4. Ngày cuối cùng của anh ở Đà Lạt trôi qua rất nhanh. Buổi chiều, cô đưa anh ra chợ mua quà, hỏi anh có cần sắm quà tặng cô bạn nào không để nghe anh ngượng ngịu lắc đầu, cuối cùng cũng bắt anh tha về một giỏ xách đầy toàn trái cây và đặc sản Đà Lạt. “Đằng nào thì Văn cũng chỉ xách thêm một giỏ sách nữa thôi.”.

Xe Đà Lạt - Đà Nẵng chạy sớm lắm, ba giờ sáng, cô đánh thức anh dậy đưa anh ra bến xe. Đêm, Đà Lạt vẫn nhấp nháy những ngọn đèn quanh hồ Xuân Hương và những quán ăn trong chợ Âm Phủ. Cô dúi vào tay anh một túi nylon đựng bánh mì, nước uống và chai dầu gió, một cử chỉ thân tình đến tự nhiên làm anh không dưng cảm động.

Anh cứ đứng nhìn cô, không biết nói gì, nhìn cô đưa tay lên vuốt mái tóc ướt đẫm sương đêm, nao lòng khi nghe cô nói bằng giọng: “Sáng nay Hạ về sẽ đi cắt tóc.” Anh không dám nghĩ đến những điều xa xôi hơn, vì anh sắp xa cô rồi, khoảng cách giữa hai thành phố cách nhau hơn bảy trăm cây số với muôn ngàn trở ngại phát sinh, ít nhất là trong kỳ nghỉ lễ tới, nửa năm nữa, anh và cô mới có thể gặp lại nhau. Và vì không thể gần nhau, có một câu nói bập bùng nơi cửa miệng của anh cứ ngập ngừng, ngập ngừng, cho đến khi chiếc xe chở anh

chạy vút đi, bỏ lại sau lưng một trời thông xanh mát lành, bình yên mà khi ra đi, anh biết mình sẽ khó lòng gặp lại.

Xe thả xuống đèo Ngoạn Mục, cũng là lúc anh ngã đầu vào thành ghế lơ mơ ngủ. Trong giấc mơ của anh, có một căn nhà có gác gỗ nằm giữa một khu vườn rau xanh mướt, hàng rào nở đầy hoa hồng dại, những buổi sáng thức dậy nghe một tiếng chim lạ không biết tên và tiếng người đi xôn xao bên dốc. Trong giấc mơ, còn có anh, có cả cô với mái tóc mới cắt tem tem áp sát khuôn mặt đầy đặn, không hề có những chuyến xe đi xa lúc ba giờ sáng...

Đình lê vũ

Họp Mặt

Không ai ngờ, kể từ lần chia tay cuối năm học phổ thông, là phải gần mười năm sau, cả bọn mới có dịp ngồi lại đầy đủ với nhau. Mà cái dịp gặp nhau này cũng kỳ lạ lắm, suốt mười năm, hết Tết rồi đến hè, năm nào cũng i ới hẹn ngày này ngày nọ họp mặt, vậy mà chẳng năm nào thực hiện được. Đùng một cái, không hẹn mà Huân từ Sài Gòn bay về dự đám cưới em gái cũng đúng vào lúc Thiện về Đà Nẵng dự một cuộc hội thảo về bệnh tim mạch tại chính bệnh viện nơi Thảo làm. Sáng Chủ Nhật, kéo về nhà Quyền - Thảo ngồi tán phét, đây là cặp duy nhất trong nhóm sau này thành vợ thành chồng, cả

bọn mới chợt nhận ra sao mà đông đủ vậy, chỉ còn thiếu mỗi Nhạn. Quyền với Thiện cấp tốc phóng xe Honda vào Hội An kiếm Nhạn. Nghe nói cô giáo Nhạn bây giờ về dạy ở trường cũ, vẫn chưa lập gia đình, toàn đi chơi với học trò. Thoạt đầu thì Nhạn có hơi nhẩn nhó : sao mà chẳng báo trước chi cả, tối nay tui có lớp dạy thêm, nhưng Thiện nói : đẹp, đẹp hết, Nhạn mà không đi thì đừng nhìn mặt tui nữa. Nhạn đắn đo một hồi, cuối cùng thì đi. Quyền rủ : ở lại nhà tao kiếm cái gì về nấu ăn đi, nhưng Thiện gạt đi, bảo cứ tới quán mà ngồi, ở nhà bắt Thảo với Nhạn lo nấu nướng suốt, vui gì nổi. Thảo thì khen : đúng là Thiện giỏi thiệt, lâu nay, cứ hễ báo bất ngờ thế này thì đổ ai lỗi được Nhạn ra khỏi nhà...

Nơi cả bọn ngồi họp mặt là một cái quán nhậu mái tranh vách nửa sớ sài bên bờ sông, phải chạy xe qua một chặng đường đất ngoằn ngoèo, hai bên là đồng ruộng mới đến được. Ngồi trong quán nhìn ra sông, thấy mặt sông sóng sánh nước, gió thổi nhẹ nhẹ, mơn man. Thiện là người dẫn đường đến đây, bắt đầu quảng cáo : ngó dzậy mà không phải dzậy nghe, đồ nhậu ở đây ngon số dzách. Khi Thảo thắc mắc sao Thiện ở Sài Gòn mà rành quán nhậu ở Đà Nẵng quá thì Quyền lờm Thảo là đàn bà nhiều chuyện. Vốn hiền lành, nên thấy chồng lờm mình, không biết vì sao mình bị lờm nhưng Thảo cũng ngồi im lặng. Chỉ có Huân và Nhạn là không có ý kiến gì. Khi gọi món nhậu cũng vậy, Thiện huyền thuyên giới thiệu hết món này đến món khác, trong sự phụ họa của vợ chồng Quyền - Thảo thì Nhạn với Huân vẫn làm thinh. Thảo giúi cái thực đơn vào tay Nhạn bảo Nhạn đi chợ đi, Nhạn cũng chỉ liếc qua một cái rồi đùn qua Huân : Huân đi chợ giùm Nhạn đi, Nhạn không rành ! Chỉ có Thảo là phát hiện sao hôm nay Huân và Nhạn có vẻ ít nói. Nhạn nhìn qua Huân,

không biết Huân thế nào chứ Nhận thì Nhận thấy mình có vẻ như xa lạ với cái không khí này, mặc dù vẫn Thiện đó, vẫn Quyền, Thảo, và Thiện, những người bạn thân thiết của Nhận ngày xưa.

Buổi họp mặt chỉ thực sự nóng lên khi chủ quán mang món nhậu đầu tiên ra, Quyền giục mọi người nâng ly : tụi mình cùng một cái mừng họp mặt, rồi nhắc lại hồi xưa, lúc liên hoan chia tay cuối năm mười hai, Thiện bị bọn con trai trong lớp phục rượu, chỉ mới mấy ly để nhỏ nhỏ mà Thiện phải nằm li bì cả buổi tối. Thiện cười lớn : hồi đó thì vậy chứ bây giờ á, tao chấp cả Quyền, cả Huân, cả hai bà phụ nữ ngồi đây. Cả bọn râm ran nhắc lại chuyện thời đi học, cơ man là chuyện, rồi làm như vui miệng, Huân nhắc lại cả chuyện ngày xưa Huân để ý Nhận. Nhận ngơ ngác, sao mình chẳng biết gì, bất chợt giật mình vì thời đi học, Nhận chỉ lo ngưỡng mộ Thiện, đâu có thêm biết đến thằng con trai nào khác. Mà công nhận hồi đó Thiện học giỏi thiệt, suốt ngày chỉ biết có học, không biết đến chuyện gì khác. Có như vậy, Thiện mới thành đạt như bây giờ, mới chừng gần ba mươi tuổi chớ mấy, mà đã chễm chệ là bác sĩ giỏi có tiếng ở một bệnh viện chuyên tim mạch lớn nhất nhì Sài Gòn. Càng lúc, Nhận càng nhận ra Thiện thay đổi nhiều quá, Thiện "đời" hơn, nhưng lại như chẳng thay đổi gì, vẫn ham học và tiến thủ như xưa, như thể trong Thiện có hai con người, mà con người kia bây giờ Nhận mới có dịp nhận ra.

Thảo đòi cùng ly chọc Huân : hồi đó, ông để ý Nhận, sao không nói, mà bây giờ nói thì cũng đâu có muộn, ông chưa vợ, Nhận chưa chồng, xáp lại với nhau cũng tốt. Huân lúng búng cười, chỉ tỏ ra lúng búng một lát thôi, rồi chống chế : để từ từ Huân vô lại Sài Gòn dứt khoát với bồ Huân đã rồi tính sau vì tụi Huân lỡ đám hỏi rồi. Câu khai báo thiệt thà của Huân làm cả bọn cười ngất, Nhận thì đỏ rừ hai má.

Huân bây giờ bạo miệng quá, ngày xưa, Nhạn toàn ăn hiếp Huân, bây giờ thì đáng đời Nhạn chưa. Cả cặp Quyền - Thảo cũng không được tha. Huân kể lại hỏi Quyền còn học kỹ thuật điện, có lần Quyền rủ Huân đến trường trung cấp y tế kiểm Thảo, lúc đó Thảo học ở đó, mới tám giờ tối mà cổng trường đã đóng chặt, Huân với Quyền ở ngoài song sắt, Thảo ở trong song sắt nói chuyện đến gần mười một giờ đêm, y như cảnh đi thăm tù, rồi kết luận : hỏi đó thằng Quyền kỳ công thiệt ! Quyền choàng vai Thảo, cười khoái trá : như vậy mới cưới được vợ chứ, đâu như tui bây, giờ này vẫn cứ lông bông. Thảo hỏi thăm Thiện đôi điều trong lĩnh vực y tế của hai đứa, Thiện trả lời, cặn kẽ và thấu đáo, lúc này thì Thiện không còn cái vẻ bông đùa tầm ruồng như lúc đầu gặp nhau. Thiện là vậy, khi nói tới học tập, công việc, trở nên nghiêm túc hẳn. Rồi luôn tiện, Thiện kể chuyện khám chữa bệnh ở Sài Gòn, lao vào việc mới thấy bệnh nhân tim mạch nhiều người có hoàn cảnh thương tâm lắm. Bệnh nhân đồng hương vào Sài Gòn chữa bệnh, tìm đến Thiện cũng nhiều. Vợ Thiện làm ở ngân hàng, đã có một con gái, và Thiện đang tính vài năm nữa bỏ hết về Đà Nẵng mở một bệnh viện tư chuyên ngành tim, để bệnh nhân quê mình đỡ đi xa châu chực, tốn kém. Quyền nghe Thiện nói, vỗ tay : mày về đây tao có bạn nhậu rồi, bắt chọt quay qua nhìn Thảo, giả lả cười khi thấy Thảo lườm Quyền sắc lẹm. Phần Thiện là vậy, còn khi hỏi đến Huân, Huân chỉ cười : Huân làm thợ thôi, bây giờ có một cơ sở in lụa khoảng mười mấy công nhân trong Sài Gòn. Bạn gái của Huân là thợ may, dự định cuối năm nay sẽ cưới. Đời Huân chỉ thế thôi, hỏi đi học thì mơ mộng đủ thứ, nhưng lại không làm được gì lớn lao, rồi cũng qua. Huân còn nói thêm là ở Sài Gòn, lúc nào buồn thì Huân đi tìm Thiện uống cà phê. Như là tìm lại

chính mình, như để có một chỗ dựa tốt đẹp để mà sống tốt. Nói qua nói lại một hồi, cả bọn chĩa mũi dùi quan tâm về phía Nhạn. Nói về công việc, Nhạn bây giờ dạy ở trường cũ mà ngày xưa cả bọn vẫn học. Thầy cô cũ có người đã nghỉ hưu, có người vẫn còn dạy chung trường với Nhạn. Cô Hân, cô giáo chủ nhiệm ngày xưa, đã nghỉ hưu cách đây mấy năm. Thịnh thoảng gặp Nhạn, cô vẫn hỏi thăm về Thiện, về Huân, không giấu giếm rằng ngày xưa trong lớp, cô thương hai người này hơn cả vì hai người đều học giỏi và ham học, chỉ tiếc là hoàn cảnh sau này có khác nhau. Nhạn kể bây giờ mời họp phụ huynh, thỉnh thoảng Nhạn có gặp bạn bè cũ đi họp cho em, cho cháu, vui lắm. Có một vấn đề ai cũng quan tâm là sao Nhạn chưa chịu lấy chồng thì Nhạn không chịu nói đến. Ừ, thì lấy chồng cũng quan trọng đấy, nhưng Nhạn không yêu thì làm sao Nhạn lấy chồng cho được. Nhạn kể là ba mẹ Nhạn cũng hối Nhạn lấy chồng, nhưng chẳng lẽ để con gái ra, nuôi lớn lên chỉ để cho lấy chồng. Thiện nhìn Nhạn ca cẩm : không được, không được, Nhạn phải lấy chồng đi, Nhạn nhìn cái vẻ ca cẩm như ông già của Thiện, tức mình chọc lại : Tại Thiện cưới vợ rồi nên Nhạn không còn biết lấy ai. Hai tai Thiện đỏ lên, bối rối, trong lúc Thảo nheo mắt với Nhạn, ranh mãnh : hồi chiều đến giờ chỉ nghe Nhạn nói câu này là thật nhất.

Càng về sau, không khí như chùng xuống, lặng lẽ hơn. Thiện trầm ngâm : lần này gặp nhau, được ngồi nói chuyện thế này, Thiện thấy ấm áp nhiều lắm, Thiện có thể nói linh tinh mà không phải dè chừng ai, Thiện thấy nhẹ lòng vì được chia sẻ, tâm sự thoải mái với bạn bè. Quyền và Thảo thì nói chưa có lúc nào được cười giòn thoải mái như hôm nay. Nhạn vui vẻ : chiều nay, Nhạn có cho học trò nghỉ học một bữa để đi chơi, rồi mai mốt về dạy bù, Nhạn cũng thấy xứng

đáng. Huân ngồi im lặng ngắm nghía Nhạn từ nãy đến giờ, đột nhiên, buông một câu nhận xét : cả chục năm rồi mà hình như Nhạn chẳng thay đổi gì mấy, chẳng già đi chút nào, trong khi đứa nào bây giờ ra đường cũng bị tụi choai choai kêu là cô, là chú ! Quyền tò mò : Nhạn đi dạy có bị học trò chọc không, chứ tui mà làm học trò á, hà hà, cô giáo Nhạn chỉ có khóc với tui. Nhạn cười : tại vì Quyền là bạn của Nhạn nên nói vậy chứ là học trò Nhạn hả, Nhạn trừng mắt một cái thì chỉ có mà chết khiếp. Nhạn còn kể là học trò Nhạn vui lắm, lứa học trò đầu tiên của Nhạn bây giờ có đứa nào đám cưới, lại đến mời Nhạn, trên thiệp mời ghi là mời "thầy cô Nhạn", rồi Nhạn chê là "thầy cô Nhạn", tên gì mà dở òm. Huân chọc : Nhạn cố kiếm một ông đi, báo với Huân, Huân sẽ in thiệp cưới miễn phí cho, chắc chắn là tên sẽ hay hơn là "thầy cô Nhạn". Tự nhiên, cả bọn ngồi dự trù đám cưới Nhạn tụi nó sẽ làm gì. Thiện tình nguyện từ Sài Gòn về bưng quả và khám bệnh, chữa bệnh miễn phí cho hai vợ chồng Nhạn trước khi cưới, cười hà hà nói là phải kiểm tra si-đa, si-điếc đàng hoàng chứ thời buổi này không tin ai được. Quyền nhận lo phần văn nghệ, âm thanh ánh sáng, Thảo phụ trách nấu ăn, Huân lo khâu in thiệp và trang hoàng sân khấu... Tụi bạn bàn luận rôm rả quá, làm hai má Nhạn đỏ rừ, Nhạn phải làm bộ quát lên : quan trọng nhất là tìm cho tui một chú rể mà sao chẳng có ai xung phong tìm giùm hết vậy nè ? Tìm cho Nhạn một chú rể ? Chuyện này khó đây, nhưng đâu có phải là không làm được. Như cây cỏ vun trồng rồi sẽ có ngày ra hoa, hạnh phúc tất sẽ đến với những ai sống tốt trên đời.

Đinh lê vũ

Lạc Giữa Chốn Quen

1. Tôi vào lại Sài Gòn trong một chuyến đi bất ngờ, không hề dự tính trước, hoàn toàn vì công việc, sau gần sáu năm xa cách. Anh Hạo, khi bàn giao công việc cho tôi trước chuyến đi, vỗ vai thân tình : "Nếu mọi chuyện tốt đẹp, Mẫn có thể ở lại trong đó chơi vài ngày, thăm bạn bè, người yêu cũ." kèm theo một cái nheo mắt. Tôi cười : "Em đã book vé Thứ Hai đi, Thứ Tư về, sao anh không nói sớm hơn.". Chi, trên đường đưa tôi ra sân bay, dặn : "Anh vô trong đó, coi có cái gì đó hay hay thì mua về cho em !" . Cái gì đó hay hay của Chi là một cái kẹp tóc, hay một bộ dụng cụ làm bếp đầy rẫy ở các siêu thị Sài Gòn. Chi nói mà không hề nhìn mặt tôi, không biết lời dặn dò này của Chi làm tôi buồn lòng, như thể Chi không dặn dò gì thì tôi sẽ không hề nhớ đến Chi. Con đường dẫn ra sân bay có một đoạn đang được tráng nhựa lại, nắng, gió, và bụi tung mù mịt. Tôi chậm chậm đưa khăn tay lên chạm mắt, cay xè, mà hình như không phải vì bụi. Sài Gòn đón tôi bằng cái nóng ghê người, ba mươi một độ rưỡi. Tôi ngã người khoan khoái trên chiếc taxi về khách sạn, chiếc taxi sơn độc một màu vàng vọt, người tài xế kính cẩn mở cửa, đóng cửa xe khi tôi bước lên, bước xuống. Khách sạn ở ngay trung tâm, cách chỗ

tôi làm việc chưa đầy nửa cây số, máy lạnh mát rượi, thảm lót sàn êm như nhung, cũng những nhân viên phục vụ mở cửa, đóng cửa, và giúp mang hành lý lên phòng. Tôi cố để không tỏ ra ngượng nghịu, những tiện nghi phục vụ chu đáo này ngày thường tôi có mơ cũng đâu thấy được, trong đầu đang có tiếng tắc lười : tiền trong tiêu chuẩn công tác, cơ quan chịu hết, có mất mát gì của mình. Nhìn bộ vó của tôi bây giờ, cà vạt, giày da bóng lộn, Samsonite sang trọng, điện thoại di động giắt lưng, có ai nghĩ là lột bộ vó này ra, tôi về ở nhà thuê, một căn gác, ầm thấp, mùa hè nóng như một cái lò bánh mì. Cũng đâu ai biết được tôi đang phải dành dụm từng đồng để tìm cho được một chỗ ở của riêng mình, cho một đám cưới mà Chi đang từng ngày chờ đợi. Mà ngày thì vẫn trôi đi với viễn cảnh sống chung mãi hoài chỉ là dự tính...

2. Buổi tối rảnh rỗi đầu tiên ở Sài Gòn, tôi nằm dài ở phòng khách sạn, mát lạnh, mắt nhắm nhắm nhìn vào kênh âm nhạc MTV trên ti vi khách sạn, đầu óc như không nghĩ ngợi, không còn nhớ gì, trống rỗng. Đúng tám giờ thì tôi vùng dậy, phone cho Đạt. Đạt là bạn cũ của tôi, thời đi học chơi với nhau khá thân, bây giờ đang làm ở một công ty quảng cáo của Mỹ. Đạt không phải là đứa tôi không nhớ đến khi có dịp vào lại Sài Gòn, nhưng gặp nhau để nghe nó hỏi thăm, để thấy cuộc sống của nó bây giờ với mình khác nhau nhiều quá là điều tôi không hề muốn. Xem ra, cục mặc cảm nghèo khó trong tôi lúc nào cũng to, nhưng tối nay, tôi thêm gặp Đạt quá, lâu lắm rồi không gặp nhau. Chưa đầy mười phút sau cú phone của tôi, hai vợ chồng Đạt, mỗi đứa mỗi xe phóng đến, vừa ló mặt đến quầy lễ tân khách sạn đã cười ha hả. Hà, vợ Đạt, hoa khôi của lớp tôi ngày xưa, hồ hởi : "Lâu quá mới lại được gặp Mẫn, tụi này mừng ghê.". Đạt, trông chừng

chắc hơn nhiều, mập phệ, ra dáng thành đạt, mừng rỡ ôm vai tôi :
"Mày sao gầy quá ?" rồi kéo tay tôi : "Đi, đi một vòng, kiếm chỗ nào
đó nói chuyện chơi.". Rồi Đạt chở Hà, giao một xe cho tôi, lòng vòng
qua những con đường người xe vun vút, những con đường ngày xưa
tôi quen thuộc lắm, bây giờ lại thấy mình như kẻ lạ.

Một chỗ nào đó ngồi nói chuyện chơi mà Đạt và Hà chọn là một tea-
room sang trọng ở góc đường Hàm Nghi, nằm trên gác hai của một
căn nhà cao tầng. Đạt nói với tôi : "Tao vẫn còn nhớ gu của mày, chỗ
này yên tĩnh, nghe nhạc thích lắm !". Khi chúng tôi vào, trên sân khấu
nhỏ đặt giữa khán phòng trang trí bằng vô số những hình ảnh vẽ
cách điệu cảnh đồng quê Việt Nam, một cô ca sĩ trẻ mặc áo dài, tóc
dài rẽ xuống hai bên vai, đang hát : " Chiều một mình qua phố, âm
thầm nhớ nhớ tên em...". Đèn sân khấu chiếu vào mặt cô một thứ
ánh sáng xanh bệch làm cô trông giống một pho tượng, có vẻ hư
thực. Bài hát này ngày xưa có lần My bắt tôi tập để hát tặng My nhân
sinh nhật mười chín tuổi. Tôi chợt nhớ đến My, cách đây mấy năm,
My đã theo chồng về một xứ sở xa lạ nào đó, một đời sống êm đềm
với những đứa con lai kháu khỉnh chờ đón, không biết bây giờ, My có
còn nhớ bài hát một thời mộng mị. Chuyện tình ngày xưa với My, và
những kỷ niệm cũ, với tôi, cũng giống như một cơn mộng mị, bởi nó
đẹp và tan biến nhanh. Mà có ai có thể sống trong mộng mị được
suốt đời...

Cô phục vụ mang lại một cái menu đồ uống, tôi chọn một món
cocktail rẻ tiền nhất có cái tên là lạ "Bare Foot : 4,7 USD/ly", Đạt gọi
một ly Henessy và cho Hà một ly cocktail nhiều màu có cắm một
chiếc dù nhỏ. Nhìn sơ qua giá trên menu, tôi biết Đạt sẽ trả một
khoản bằng một phần ba lương tháng của tôi, không ít hơn. Thỉnh

thoảng ở Đà Nẵng, tôi vẫn đi tiếp khách cơ quan ở chỗ này, chỗ nọ, tiền bạc cơ quan lo, lần nào nhìn vào hóa đơn, tôi vẫn thấy như có một cái nhói người. Trưa mai, trong một bữa cơm thân mật mời đối tác, cũng sẽ là những khung cảnh sang trọng đến choáng ngợp, cũng những khuôn mặt viên mãn, no đủ, và những hóa đơn với khoản tiền kếch xù tính bằng đô la. Tôi không biết là sau này, khi mình giàu có lên, những ý nghĩ tủn mủn vụn vặt như thế này có còn, nhưng lúc này, chỉ tổ làm day thêm trong tôi cục mặ cảm nghèo khó. Tôi ngồi đây, cảm thấy thật khó khăn để nói chuyện với vợ chồng Đạt một cách cởi mở. Đạt nói như phân trần để tôi yên lòng : "Lâu lâu có dịp, tụi tao mới vào đây, chứ ngày nào cũng thế này thì có nước bán nhà sớm."

Câu chuyện cứ trôi đi theo một chiều hướng nhạt nhẽo, chỉ nóng lên khi Đạt nhắc lại đám bạn cũ và những kỷ niệm thời sinh viên. Hà cười suốt buổi, thỉnh thoảng phụ họa theo chồng những chi tiết Đạt quên. Đạt vui vẻ : "Lâu quá, tao mới có dịp được sống thật lòng như thế này. Hằng ngày, lúc nào cũng phải giữ mình, dè chừng trong quan hệ làm ăn, tao chán lắm.". Hà quan tâm tới chuyện khác : "Sao Mẫn không lấy vợ, My đi rồi, không lẽ ở hoài vậy sao ?". Tôi trả lời gượng gạo : "Chắc cũng sắp, cô ấy tên Chi." rồi một điều tự nhiên như cây cỏ, tôi nhớ đến Chi. Chi dường như thuộc về một thế giới khác hẳn với Đạt và Hà, càng khác xa với My, nửa căn cơ, nửa phù phiếm một cách rất đàn bà và hiền lành. Tôi chọn Chi bởi bên Chi, tôi thấy bình yên. Chợt nhớ : ngày mai, tôi sẽ tranh thủ mua quà cho Chi, một cái gì đó hay hay và rẻ tiền là đúng ý Chi, Chi sẽ vui. Tôi thấy mình thật có lỗi khi đem so sánh Chi với Đạt, với Hà, với My, với những gì không thuộc về Chi rồi thấy sao mà tội nghiệp tôi vô cùng...

Lúc đưa tôi về khách sạn, Hà hẹn : "Tối mai Mẫn còn ở đây, tụi mình đi uống cà phê ở tòa nhà ba mươi ba tầng ?". Đạt nói thêm : "Ngồi trên đó nhìn xuống thành phố dưới này, hay lắm !". Tôi cười : "Thành thật cảm ơn hai người. Tối mai Mẫn bận rồi !". Hà chép miệng tiếc rẻ : "Vậy thì Đạt, Hà chia tay Mẫn ở đây. Mẫn về ngoài đó vui. Cưới vợ, báo tin sớm cho tụi này ra chơi !". Tôi gật đầu : "Chắc chắn !" rồi nghĩ chắc là tôi sẽ không mời hai bạn đâu, cảm thấy là mình thật tệ, cả vô lý nữa nhưng lại thấy là không thể khác đi được...

3. Bằng một cách nào đó, Tiến biết tôi đang ở Sài Gòn. Tiến phone cho tôi theo số máy điện thoại di động, giọng trách móc : "Sao mày vào Sài Gòn mà không báo tin cho tao biết ? Sao không về Biên Hòa chơi ?". Lúc Tiến phone là vào khoảng bốn giờ chiều, tôi đang loanh quanh trong một hiệu sách nơi đường Nguyễn Huệ : "Tao đi công tác, gấp lắm, chắc là không ghé thăm mày được. Thôi, để dịp khác !". Tiến vắng tục : "Mày nói như c., hai giờ nữa tụi tao sẽ xuống Sài Gòn, tao và Kiên. Mày ở đâu ?". Tôi nói tên khách sạn và nơi hẹn gặp Tiến. Tiến, Kiên là bạn cùng ở ký túc xá với tôi thời sinh viên, không học cùng lớp nhưng ở cùng phòng, thân nhau như anh em ruột. Cả Tiến và Kiên đang sống ở Biên Hòa, cách Sài Gòn ba chục cây số, mất một giờ đi xe máy. Tôi thấy cảm động, Tiến là vậy, bỏ bả nhưng chân thành. Ít ra, tôi sẽ không có một buổi tối nằm chèo queo ở khách sạn, một mình với kênh âm nhạc MTV ồn ào, giậm giựt. Đúng sáu giờ, chuông điện thoại trong phòng tôi reo. Giọng Tiến. Tôi hỏi : "Mày đang ở đâu ?". "Tao với Kiên đang đứng trước khách sạn mày ở." Tôi nôn nóng : "Sao không lên đây ?". Tiến nửa đùa nửa thật, vẫn giọng nói bỏ bả thường ngày nhưng sao khó nghe quá : "Khách sạn của mày sang trọng bỏ mẹ, hai thằng tao mà lên nó phí

đi, không xứng.". Tôi đầu dụ : "Thôi được, tao xuống bây giờ đây. ", biết là Tiến đùa nhưng vẫn thấy buồn. Suy cho cùng, ở một chỗ sang trọng thì đâu phải là một cái tội. Tôi thấy nhớ thằng Tiến của ngày xưa, bỏ bã thật đấy nhưng ăn nói đâu có cay độc như bây giờ.

Ba thằng kéo nhau vào một quán nhậu ven đường, Tiến gọi một xi rượu đế và đĩa gân bò hầm. Tôi giao hẹn trước : "Tao không uống được nhiều đâu !". Tiến nhìn tôi cười, mà sao trong mắt Tiến như có tia vắn : "Thằng Mẫn dạo này uống rượu Tây quen, đâu chơi được thứ này !". Kiên đầu dụ : "Thôi, nâng ly đi, mừng sức khỏe và mừng gặp lại.", cầm đĩa gắp một miếng gân bò : "Ăn thứ này để nhớ ngày gian khổ. Mà còn nhớ nồi cháo gân bò bà Ba Khía ở phía sau trường không Mẫn ?". Tôi gật đầu : "Hồi đó, hôm nào lĩnh học bổng, ra mua một tô cháo bò, cho thật nhiều gừng, đời không còn gì để mơ ước.". Kiên trầm ngâm kể : "Sau này có lần đi qua trường, tao định đặc ghé vào gọi một tô cháo gân bò thật to, không còn thấy ngon, chỉ thấy hơi rình mùi bò. Tao không biết là do bà Ba nấu cháo dở đi, hay mình dở đi, có rùng rình chút tiền là quên mất đi thời gian khổ.". Kiên chỉ kể chuyện như mọi câu chuyện bình thường khác mà sao tôi nghe giọng Kiên có chút sùng sục.

Tiến nâng ly : "Thôi, uống đi. Lâu ngày gặp nhau, thằng Kiên cứ nhắc chuyện cũ, nghe chán bỏ mẹ. Nói chuyện gì vui vui đi." quay sang vỗ vai tôi : "Hơn ba chục tuổi, già rồi chứ không còn nhỏ nhít gì đâu. Khi nào cưới vợ ?". Tôi nghĩ đến Chi, nhớ vẻ mặt hiền lành một cách tửn tửn của Chi : "Đang quen một em, con nhà lành, công nhân may.". Tiến tỏ ra quan tâm : "Mày có mang theo ảnh, cho tụi tao xem mặt !". Tôi rút cái ví da từ sau túi quần ra đưa Tiến, cái ví da có lần Chi tặng tôi khi thấy cái ví cũ của tôi rách bươm, khi mua về đã tần mẩn cắt cái

ảnh đẹp nhất dán vào, dặn : "Để lúc nào cũng có em ở bên anh !".
Tiến ngắm nghía hình Chi, đưa cho Kiên, nhận xét : "Trông hiền lành, được đấy ! Cưới cho rồi, đừng làm khổ con người ta nữa." rồi bô bô bày tỏ quan điểm : "Tao cũng chỉ ước mơ thế này thôi, cưới vợ là bà này bà nọ mà làm gì, chỉ tổ về làm tội mọi cho nó.". Kiên đưa trả cái ví da lại cho tôi : "Tháng sau là đám cưới tao, cuối năm nay là đến thằng Tiến. Mẹ tao ở nhà giục quá, ngày nào cũng giục. Liệu mày có thu xếp vào dự được ?". Tôi tính nhắm một con số, ngập ngừng, như thể mình là thằng có lỗi : "Chắc là tao không vào được, tội mày thông cảm cho tao !". Tiến lại nâng ly : "Uống đi, bắn khoản mà làm quái gì. Ở hoàn cảnh mày bây giờ, tội tao cũng vậy thôi, tiền đâu mà bỏ cả triệu bạc từ Đà Nẵng vào Sài Gòn ăn cưới. Tội tao hiểu mày mà !".
Tiến lúc này mới thực sự là thằng Tiến chí tình, tự nhiên tôi thấy mắt mình cay cay. Tôi muốn nói một điều gì đó với Tiến, với Kiên nhưng rồi lại thấy có nói gì cũng quá thừa. Sự thiếu thốn tiền bạc, đôi khi làm cho con người ta sống ít tình cảm với nhau hơn, dù lòng đâu hề muốn thế.

4. Công việc rồi cũng hoàn tất mỹ mãn, đúng như mong đợi và tôi không còn việc gì ở thành phố này nữa. Ngày Thứ Tư, đúng dự định, tôi ra sân bay lúc mười hai giờ trưa, chuyển bay vào lúc bốn giờ chiều, phải ra sớm như vậy vì sau mười hai giờ trưa, khách sạn sẽ tính thêm tiền. Giờ này, Đạt, Hà bận đi làm, không tiễn tôi được, mà tôi cũng không thích tiễn đưa, chỉ biết chào tạm biệt nhau qua điện thoại. Tiến với Kiên về lại Biên Hòa ngay đêm qua. Lúc chia tay nhau, Kiên nói : "Tội tao chỉ xuống gặp mày một chút vậy thôi, phải về để ngày mai đi làm sớm. Có gì, tin cho tội tao biết.". Tiến kéo dài giọng khệ khại như người say nhưng thật ra rất tỉnh : "Lần sau vào

Sài Gòn mà mày còn trốn thế này thì tao xuống cắt cổ.". Tôi cười :
"Tao biết tội của tao rồi." chợt thấy buồn vì biết nếu không có dịp đi
công tác, tự tôi cũng khó lòng vào được Sài Gòn đơn thuần chỉ để đi
chơi, thăm viếng bạn bè.

Chuyến bay dời lại hai tiếng đồng hồ, vì một trục trặc kỹ thuật gì đó,
Hàng Không Việt Nam thì thoảng vẫn trễ máy bay với lời xin lỗi và
giải thích bằng hai thứ tiếng Việt và Anh lúc nào cũng giống hệt
nhau. Tôi có thêm hai tiếng đồng hồ loanh quanh ở sân bay, lội
quanh các shop bán hàng lưu niệm, mua cho Chi một lọ nước hoa
ngoại bé tí với giá bán ghi bằng đô la. Từ lúc quen nhau đến giờ,
chưa lần nào Chi dùng nước hoa, Chi nói Chi không thích nước hoa
nhưng tôi thừa hiểu là Chi không dám phung phí một khoản tiền lớn
vào những khoản xa xỉ. Tôi gỡ mảnh stick ghi giá tiền trên lọ nước
hoa, vất đi, biết là dù có hạ giá tiền xuống bao nhiêu lần để nói dối
Chi, Chi cũng sẽ ca cẩm tôi hoang phí cho mà xem.

Lúc máy bay cất cánh, trời đã sẫm tối. Từ trên cao nhìn xuống, Sài
Gòn với cơ man là đèn sáng nhấp nháy, giống như một tấm thảm
đẹp tuyệt vời có đính những viên kim cương lấp lánh. Cô tiếp viên
xinh xắn nhắc tôi thắt dây an toàn, tôi nhìn khung cảnh êm đềm trên
máy bay, hít một hơi thở dài rồi nhắm mắt lại, mơ hồ ước ao được
nằm duỗi dài trên tấm thảm kim cương lấp lánh dưới kia mà ngủ một
giấc thật say, quên hết những lo toan, buồn đau và hệ lụy của cuộc
đời. Được thế, quả không còn gì sướng hơn !

Đà Nẵng, 20/04/1999

Đình lê vũ

Lụy tình

Thì tiếc với nhau làm gì những ràng buộc khát khe của cuộc đời này. Chúng tôi hồi hải lao vào nhau như ngàn đời nay đã thuộc vào nhau. Trân trọng. Dịu dàng. Chia sẻ. Đầy đam mê.

Trong những tháng ngày buồn bã nọ, tôi gặp nàng. Gặp nhau ở một nơi mà trong quan niệm của nhiều người, khó lòng là nơi có thể bắt đầu của những mối quan hệ nghiêm túc. Quan hệ của tôi với nàng có là một mối quan hệ nghiêm túc? Chỉ biết rằng sau này, đó là mối quan hệ ám ảnh tôi. Không hẳn chỉ là ám ảnh mà còn để lại trong tôi nỗi bất lực, xa xót đến đau lòng.

Chúng tôi quen nhau trên phòng chat của mạng Vietfun. Lúc đó, nàng là `nguoim_sau_mong`. Nick của nàng làm tôi nhớ đến mấy câu thơ của thi sĩ tiền chiến Lưu Trọng Lư: “Em chỉ là người em gái thôi- Người em sầu mộng của muôn đời...”. Tôi vốn yêu thơ Lưu Trọng Lư nên chẳng có gì ngăn cản `chang_trai_hao_hiep` là tôi click vào nick `nguoim_sau_mong` để làm quen. Cũng cần phải nói thêm, tôi vốn không phải là người mê chat chít và làm quen trên mạng.

Nhưng một buổi chiều cuối tuần xa Hân, nằm một mình trơ trọi trong căn gác trọ tràn ngập một thứ ánh sáng nhờ nhờ, còn biết gì hơn là

mặc áo quần xuống phố, nối liên lạc với thế giới bên ngoài bằng cách ghé vô một tiệm net. Và chat. Chat vu vơ. Chat cho qua buổi chiều cô độc. Để rồi tình cờ gặp nàng...

Thoạt đầu, chỉ là những câu bông đùa, bốn cột lếu láo. Nếu trên đời này có một thế giới nào đó giả dối một cách đầy thân thiện, thì đó là chat. Không ai bộc lộ mình thật thà qua chat. Chỉ có nàng. Lời lẽ tưởng chừng vô cảm nhưng tâm sự về sự trống rỗng, nỗi cô đơn thì rất thật. Thật đến rã rời... Thay vì xua tan đi nỗi cô đơn trong tôi, tôi lại làm dày thêm mình bằng niềm thương cảm dành cho nàng. Người yêu của nàng đi xa (giống tôi!). Khi đi xa, người ấy đầy những ghen tuông và nghi ngờ mà không cho nàng có cơ hội giải thích (giống người yêu tôi ở quê!). Tệ hơn nữa, người ấy lại làm tổn thương nàng bằng cách làm như vô tình để cho nàng thấy dấu vết của những mối quan hệ ngoài luồng khác. Nàng thì không thể nào quên hẳn được. Không phải là em không thể có được những cái khác tốt hơn nhưng em không đành lòng từ bỏ cái mình mất công gầy dựng mới có. Không dễ dàng từ bỏ những thói quen, và yêu thương là thói quen khó bỏ nhất. Nàng hẳn đã suy nghĩ rất nhiều mới có được quyết định. Dù quyết định đó làm nàng đau lòng. Còn Hân của tôi, trong mấy e-mail gần đây nhất, đã xa xôi nhắc đến một anh kỹ sư Việt kiều con trai bà bạn của mẹ em. Hình như Hân không sẵn lòng giữ lại. Trong Hân đang manh nha ý nghĩ từ bỏ...

Như kết quả tất yếu của mọi mối thân tình khác trên đời này, chúng tôi hẹn gặp nhau. Mối thân tình của chúng tôi chỉ mới được gầy dựng trong vòng có vài tiếng đồng hồ thôi, nhưng có hề gì. Nơi hẹn gặp nhau là quán café Grammy gần hồ con Rùa. Quán có ô cửa sổ hình tròn nhìn xuống đường, tôi thích ngồi nhìn xuống dòng người xe nhộn

nhạo dưới đường để có cảm giác mình được thuộc về một thế giới khác nhàn nhã và thuần khiết hơn cái thế giới bụi bặm người xe dưới kia. Dù chỉ là tạm bợ và tự đánh lừa mình. Nàng từ cái thế giới bụi bặm kia đi lên, mái tóc đen dày, đôi mắt cũng đen dày, khuôn mặt xanh xao và ngơ ngác. Ở nàng toát ra một dáng vẻ gầy yếu, mong manh dễ vỡ. Chỉ dám gượng nhẹ, nâng niu. Như thể nàng sẵn sàng biến tan, trôi đi mất. Tôi đột nhiên trỗi dậy ước muốn được là người che chở, bảo bọc nàng, suốt đời...

Nàng nói: em tên Lâm. Ảnh tên Hải. Anh là Sơn. Anh với em sẽ chỉ là anh em, bạn bè. Không gì hơn. Nàng nói như để xác lập rõ ràng mối quan hệ của tôi và nàng, dù trong tôi đang có một tiếng nói phản đối yếu ớt. Rằng tên của tôi đứng bên cạnh tên nàng hay gấp ngàn lần khi tên nàng đứng bên cạnh tên hấn... Rằng anh thích em, có thể rồi sau này sẽ khác... Một sự phản đối chẳng có chút xíu thuyết phục nào. Nhưng tôi lại nói với nàng bằng một vẻ mặt rất tử tế, tử tế một cách máy móc: anh với em sẽ là anh em, bạn bè. Anh mong em hạnh phúc. Em hạnh phúc là anh vui rồi. Nàng ngây thơ tin, giả vờ ngây thơ tin. Tôi lại là chang_trai_hao_hiep chân thành, tốt bụng và biết lắng nghe. Nàng tâm sự với tôi gần như mọi điều trong mối quan hệ tình yêu rối rắm của nàng. Rồi nàng khóc. Nhiều lần tôi lục khăn giấy đưa cho nàng. Có lúc, lau cả nước mắt trên gò má xanh xao của nàng.

Nàng rủ tôi đi dạo loanh quanh. Ừ thì đi. Tôi chở nàng đến khu Sài Gòn Square, đi loanh quanh tìm mấy đĩa nhạc tình ca... May mắn làm sao, chúng tôi có cùng chung sở thích. Ghé quán Thành Nội ăn bún bò Huế cay hít hà. Tạt sang Galaxy coi phim “Narnia - vùng đất huyền thoại” để được thấy nàng ôm cánh tay tôi cười khanh khách

với những Dương tử, Nhân mã và những con thú biết nói tiếng người ngộ nghĩnh, đầy mê hoặc... Chỉ một buổi chiều tối, tôi đã không còn nghĩ nàng là người mới quen. Như chúng tôi đã thân thiết với nhau tự lâu lắm rồi. Nàng nói: đi chơi với anh vui lắm. Hải chẳng bao giờ đưa em đi chơi được như vậy. Nàng không biết nói vậy sẽ làm tôi đau lòng. Rồi thoáng chút bối rối bâng quơ, nàng nói: Em ước gì mình vô cảm. Tôi cũng nói: Anh cũng ước gì mình vô cảm. Không biết bằng cách nào đó, tôi nhận ra nàng ở trong vòng tay tôi. Tôi cũng ở trong vòng tay nàng. Thật chặt! Môi tôi gắn chặt trên môi nàng. Run rẩy đến tê người. Môi nàng mẫn chát. Nàng khóc. Mắt tôi cũng sưng nước...

Lúc đưa nàng bước lên bậc thềm một khách sạn nhỏ nằm trên đường Thi Sách, trong tôi thoáng có ý nghĩ mẫn nguyện: mình chẳng mất gì... Ừ, thì tôi chẳng mất gì cả. Còn nàng? Nàng có mất gì không? Vào thời khắc này, chính lúc này, chúng tôi là những kẻ cô đơn đang tuyệt vọng... Tuyệt vọng vì cái mình sắp mất. Tuyệt vọng vì nỗi chông chênh nhìn thấy trước. Thì tiếc với nhau làm gì những ràng buộc khắt khe của cuộc đời này. Chúng tôi hồi hải lao vào nhau như ngàn đời nay đã thuộc vào nhau. Trân trọng. Dịu dàng. Chia sẻ. Đầy đam mê. Như không hề có ý nghĩ vương bận nào về Hải của nàng, về Hân của tôi. Cũng không hề có chút áy náy mặc cảm sai trái, tội lỗi. Và tôi đau lòng nhận ra, tôi chưa bao giờ có được cảm giác thăng hoa này trước đây với Hân, với bất kỳ một người con gái nào khác. Chỉ riêng với nàng. Chỉ riêng với nàng, tôi thật sự là Adam. Nàng là Eva. Đêm như có lửa... Bao trùm chúng tôi là hạnh phúc, là bình yên. Bình yên trọn vẹn. Chúng tôi nằm bên nhau, trong vòng tay nhau, không ai nói với ai một lời. Rồi chúng tôi hôn nhau, thật nồng

nàn như thể sẽ không còn một lúc nào khác, một lần nào khác. Đêm như sáng bừng, một thứ ánh sáng rất lạ. Huyền hoặc và tinh khôi. Ngày mai, sẽ là một ngày mới, sẽ có một tôi và nàng mới. Chúng tôi đã quá đủ chín chắn, trưởng thành để biết đâu là hạnh phúc, là tình yêu đích thực của đời mình. Chúng tôi đã thuộc về nhau, và sẽ không bao giờ rời xa nhau...

Nàng đã bỏ đi tự lúc nào khi tôi tỉnh dậy. Không để lại một dòng nhắn để lại. Chỉ một số phone di động nhưng “số máy quý khách vừa gọi ở ngoài vùng phủ sóng...” Gã đàn độn là tôi, ngồi thộn mặt vì hạnh phúc và bối rối. Tay bấm điện thoại liên hồi. Không rành mạch được cảm xúc của mình. Có phải là một giấc mơ? Không thể là một giấc mơ. Sợi tóc của nàng còn vương trên gối, hơi thở của nàng vẫn còn lẫn quất quanh đây... Tim tôi thất lại. Tôi có phải là kẻ thừa nước đục thả câu? Nàng có phải là cô gái sống buông thả? Không có khái niệm đức hạnh trong ý nghĩ của tôi về nàng. Chỉ có thể là tình yêu. Nàng đã yêu tôi. Chắc chắn vậy rồi. Quên đi gã Hải ghen tuông, quên đi em Hân và câu chuyện chết tiệt của em về gã kỹ sư Việt kiều. Nàng yêu tôi. Tôi bay trên mây vì sung sướng...

Em không yêu anh. Nàng nói: Em chỉ yêu Hải. Anh là anh của em, là bạn của em. Em không buông thả, nhưng em cũng không phải là đứa con gái trinh tiết. Em cảm ơn anh vì tất cả, vì anh đã hiểu em, và chia sẻ với em. Tôi đau đớn: vậy sao em...? Nàng lắc đầu buồn bã: Nếu chuyện đêm đó làm anh tổn thương, em thật sự xin lỗi. Đừng bắt em giải thích. Em yêu Hải!

Chúng tôi vẫn tiếp tục gặp nhau, vẫn ngồi ở ô cửa sổ hình tròn ở quán Grammy nhìn xuống đường, chỉ gặp nhau rồi về, không lội loanh quanh Sài Gòn Square tìm mua đĩa nhạc, không ăn bún bò

Huế, không ghé Galaxy coi phim. Thịnh thoảng, nàng mang cho tôi mượn một vài đĩa rock, dù biết thừa tôi không hề thích loại nhạc đó. Giả vờ kể cho tôi nghe những thói quen đáng ghét của nàng, những mối quan hệ mà nàng cho là bừa bãi của nàng (tôi thì chẳng thấy có gì đáng như lời nàng nói!). Và kể về Hải. Luôn luôn, câu chuyện nào của nàng rồi cũng dẫn về Hải. Rằng Hải đã học xong, sắp về nước. Tụi em sẽ cưới nhau, rồi sẽ sang bên kia định cư. Như một cách tự huỷ hoại mình. Nàng say sưa về Hải, phớt lờ mọi cảm giác của tôi. Khi bất chợt tôi hỏi, dạo này Hải có hay e-mail, có chat với em, có hay gọi phone về cho em không thì nàng bối rối, tránh không nhìn vào ánh mắt tôi. Như không kìm lòng được, nàng thú nhận rằng Hải không còn liên lạc với nàng nhiều như trước đây. Nghe nói bây giờ hay cặp kè với một cô bé xinh xắn người Hà Nội, cũng là du học sinh bên đó. Bạn nàng ở bên đó e-mail về kể nàng vậy. Nàng cũng nói một cách tin tưởng rằng em tuyên bố với Hải rồi: không có ai yêu anh bằng em đâu, anh cứ đi, khi nào chán nản, mệt mỏi thì về với em, em lúc nào cũng chờ đợi anh. Sặc mùi tiểu thuyết ba xu! Một người thông minh như nàng mà cũng lụy tình đến thế sao. Tôi vừa thương vừa giận nàng: sao em khổ vậy? Nàng gật đầu: hình như em chỉ tỉnh táo với chuyện của người khác. Có thể anh cho là em ngu ngốc, nhưng em yêu Hải. Chắc số em kiếp trước mắc nợ Hải. Tôi nổi nóng: Số má gì! Em tự làm khổ mình thì có. Hải không bao giờ quay lại với em đâu. Khi em tự đặt mình vô thế xuống nước van nài Hải như thế, em đã làm cho Hải không còn tôn trọng em nữa. Không tôn trọng nhau thì làm gì còn tình yêu?

Nàng khóc, đầm thùm thụp vào vai tôi: Sao lúc nào anh cũng cứ nhìn thấu em? Tôi bàng hoàng: Anh nhìn thấu em? Nhìn thấu em mà ngày

càng xa cách em... Nàng tức tối nhìn tôi qua ánh mắt sưng nước: Em không cần anh. Em ghét anh. Sao không bớt hiểu em đi một chút? Tôi ôm chặt nàng, răng cắn chặt vào môi, đau điếng. Nước mắt tôi chảy dài... Chưa chịu tỉnh ra sao, hả tôi? Nàng ở trong vòng tay tôi đây nhưng hồn trí thì đi đâu mất rồi!

Đinh Lê Vũ

Sài Gòn, tháng 7/2006

Đinh lê vũ

Ngày Gió

Ngày gió, buổi sáng thức dậy thật sớm, vừa mở cửa bước ra sân, em đã thấy một cảnh tượng hoang tàn. Trong sân nước đọng thành từng vũng, toàn xác lá rơi và cành cây gãy. Cây ổi trước sân nhà ngày thường trông cao to là thế, bây giờ lá rụng xác xơ. Mẹ thầm thì, giọng đầy vẻ âu lo : “Mưa gió thế này, nước lụt dâng cao chứ chẳng chơi.”, rồi nhắc : “Sáng nay lúc nào ngớt mưa, con ra chợ mua cho mẹ vài chục cân gạo về để sẵn đó chứ không mai mốt gạo tăng giá, không chen chân nổi với người ta...”. Mẹ bỏ lửng câu nói, quày quả bỏ vào nhà. Ở nhà chỉ có hai mẹ con, không có đàn ông, cái gì mẹ cũng lo xa...

Em xách chổi ra quét sân, nhận ra trong xác lá rơi và cành cây gãy, có cả những trái ổi non, chột thấy ngỡ ngàng. Đã ngớt mưa, nhưng

vẫn còn gió mạnh, những đám mây đen cứ vùn vụt lướt qua, làm thành những mảng đen kịt cuộn lại, liên tục thay đổi hình dáng. Những ngày thời tiết như thế này, em thấy lười học kinh khủng, cứ muốn đạp xe đi loanh quanh dọc theo con đường bờ sông, để gió mơn man da mặt, làn tóc đến lạnh buốt mới thôi. Thói quen này, em học được từ ngày có anh, bây giờ thì không còn anh nữa, em vẫn không sao bỏ được. Cũng như không sao dứt được anh thường trực hiện diện ra khỏi ý nghĩ của mình... Ngày gió, nỗi nhớ anh trở dậy còn cào, em lại muốn lòi xe đạp ra, đạp xuống con đường dọc bờ sông...

Trong nhà, mẹ lục tục choàng áo len, chiếc áo len cũ màu đỏ, kỷ vật còn sót lại của cuộc sống vợ chồng ngắn ngủi của mẹ với ba. Mẹ kể : ba ra đi cũng một ngày trời gió, đáng rách va ly khò khò, nặng trĩu để rồi mãi mãi không về trong một tai nạn máy bay. Em biết, mẹ lại nhớ ba khi mang chiếc áo len đỏ ra mặc. Bao nhiêu năm qua rồi, vẫn thế, mẹ càng thêm còm cõi với màu áo len đỏ trong những ngày gió. Em nghe mẹ ho khan, chợt thấy thương mẹ hơn bao giờ hết... Đã gần hai năm rồi kể từ ngày anh đi. Anh đi, cũng bằng chiếc phi cơ trắng lạnh trong một ngày đầy gió. Anh bảo : “Anh đi học, chỉ vài năm thôi.” rồi đi với lời hứa hẹn một ngày về xa mù mịt. Em đã cố tin vào những điều anh nói : “Lúc nào em thấy buồn, cứ thả nỗi buồn theo gió mang đến anh, thế nào anh cũng nhận được...”, tin giữa anh và em có sợi dây thần giao cách cảm vô hình, và cả bài hát anh hát tặng em trong buổi liên hoan bạn bè tổ chức chia tay anh : “Những buồn đau đã qua rồi, tựa thoáng mù sương cuối khung trời, để gió đưa vào lãng quên...” để rồi bất lực nhìn những yêu dấu ngày cũ đang dần dần tuột khỏi tay mình. Ngày gió, em thường chạy một mạch ra bờ

sông, làm theo lời anh, đứng giang tay, mở rộng lòng ra, buồn bã nhận ra rằng gió đã chẳng mang đi được điều gì hết, anh có biết ? Những lúc như vậy, em chẳng hề muốn khóc đâu, bặm môi lại, mà sao nghe môi mình mặn chát...

Em vẫn đi về trên con đường quen thuộc, hai hàng cây long não có vòm lá xanh ngút, ngày gió, thỉnh thoảng nghe tiếng gió ào ạt đuổi nhau trên những ngọn cây, tiếng cành cây gãy rơi xuống khô khốc, vụn vỡ, chợt thấy nhớ mong vô cùng một chiếc dù xanh bất ngờ từ sau lưng đưa tới che mưa cho em và giọng cười anh hồn hậu, nồng ấm. Thư anh viết về bây giờ, chỉ toàn kể chuyện ngôi trường học ẩm cúng, đi đâu cũng thấy lò sưởi, những buổi picnic trực tuyệt ngoài trời, vốc từng nắm tuyết trắng tinh ném vào nhau, cô bạn tóc vàng cùng lớp anh có tiếng cười vang khanh khách... Biết anh còn nhớ những ngày gió nơi thành phố cũ, có mưa rất mật, có bờ sông mùa lụt nước dâng và nỗi âu lo cơm áo nhọc nhằn của mẹ...

Ngày gió, có một người mặc áo mưa, ngồi bó gối trên chiếc ghế đá quen bên bờ sông xưa, nhớ anh, lòng chợt ngậm ngùi khi mơ hồ gió đọc cho nghe một câu thơ ngày cũ : “Trời mùa đông ngày ngắn tình dài...”

Đinh lê vũ

Người cũ

1. Anh thấy hình như năm ngón tay của mình đang nắm chặt lấy ống nghe điện thoại: "Em đang ở trên ga chờ tàu đi Hà Nội, chừng nửa tiếng. Em có thể gặp anh?". Gần tám năm trôi qua rồi, giọng Quy vẫn thế, ngọt ngào và nũng nịu một cách rất dễ mềm lòng. Có một điều gì đó ngủ yên trong anh tám năm qua nay bỗng bừng thức dậy. Như thể chẳng hề có khoảng cách thời gian tám năm và khoảng cách không gian gần 500 cây số, không xa nhưng với anh tưởng đã nghìn trùng. Giọng Quy trong máy vẫn đầy vẻ ngoan hiền: "Anh có lên ga bây giờ được không?". Anh liếc sang chỗ sắp, lúc này đang ngồi lục lọi đồng hồ sơ cũ, một kiểu liếc ngang rất thậm thụt, vội vã đồng ý: "Ừ, anh lên ngay, em chờ anh nghe!". Sếp chẳng bao giờ cản dạn mỗi khi anh ra khỏi cơ quan, việc của anh chủ yếu là chạy ngoài, nhưng lúc dắt xe ra khỏi cổng, anh vẫn thấy có cái gì đó len lén, thậm thụt... Chợt giật mình: chuyện gặp gỡ như thế này có gì là không chính đáng đâu, Quy vốn là cũ của anh mà. Không dưng anh nghĩ đến Giang, giờ này chắc Giang cũng đang túi bụi với đồng giấy tờ sổ sách cuối quý ở cơ quan, anh vô tình mà nghĩ đến Giang thôi nhưng tự nhiên là một ý nghĩ ray rứt, anh không sao dứt ra khỏi đầu... Quy ngồi chờ anh ở bậc thềm trước nhà ga cùng với người bạn, thấy

anh đến, mấy người bạn tự đứng đứng dậy, cười cười chào anh rồi lảng đi mất. Tám năm không gặp nhau, không một dòng thư, không một lời thăm hỏi, bấy giờ nhìn lại, Quy vẫn thế, xinh xắn, chỉ hơi gầy và một vài đường chân chim nơi khóe mắt, tinh ý lắm mới thấy. Quy giải thích với anh ngắn gọn: "Em đi tham quan cùng với trường, chờ tàu đây. Gọi phone cho anh, cứ sợ không gặp". Rồi Quy quay sang ngắm nghía anh, cười giòn giã: "Anh bây giờ nhìn bảnh ghê, mập và trắng ra, điện thoại di động giắt thắt lưng nữa, ái chà chà!". Anh cười theo Quy, lần nào cũng vậy, gặp Quy, anh đều bị cuốn theo kiểu nói cười trẻ trung đến nao lòng của Quy. Quy hỏi anh, y như kiểu một cô em gái hỏi ông anh lâu ngày gặp lại: "Chị đâu rồi, dẫn lên giới thiệu với em đi chứ!". Anh bối rối lắc đầu: "Anh chưa..." rồi hỏi lại Quy một cách khó khăn: "Em đi một mình?", thở phào nhẹ nhõm khi nghe Quy cười: "Em ế rồi, chả ai thèm ư!". Quy với anh bây giờ chỉ là bè bạn, chỉ vài tháng nữa, anh và Giang sẽ cưới nhau, chuyện Quy đi cùng với ai thì cũng đâu có liên quan gì đến anh, sao tim anh lại đập rộn lên thế này... Chợt nhận ra, lâu nay anh vẫn tự hào nghĩ rằng mình vốn là người đàng hoàng, chung thủy trong chuyện tình cảm, bây giờ thì hình như không phải vậy. Rồi thấy sao mà chán bản thân mình đến thế, đến chẳng hiểu nổi mình...

Quy hẹn anh: "Tuần sau em ghé về Đà Nẵng chơi, anh có đưa em đi chơi được không?". Anh không thể từ chối, tệ hơn nữa là còn cảm thấy vui vui khi Quy quyết định ghé Đà Nẵng chơi: "Em ghé chơi, anh đón!". Quy reo lên như thể bắt được quà: "Anh hứa với em rồi nhe, không được sai lời đó!". Anh bật cười, gần ba mươi tuổi rồi mà Quy vẫn cứ như hồi đi học, mọi chuyện cứ y như ngày xưa, anh luôn luôn phải là người phải chiều theo từng ý thích bất chợt, trẻ con của Quy.

Anh tiến Quy ra tận tàu, nhìn cái kiểu cười cười nheo mắt của mấy người bạn đồng nghiệp với Quy đang ngồi trên tàu, anh thấy hình như anh đang làm một việc liều lĩnh mà không lý giải được chuyện gì đang xảy đến với mình...

2. Giang ghé tạt ngang nhà anh trên đường tan sở: "Chiều nay má nhấc anh lên nhà, má đãi bún bò". Anh giật mình, lúng túng: "À này, mà không, chiều nay anh bận chút công chuyện, chắc anh ghé trễ lắm. Xin lỗi má giúp anh". Mắt Giang thoáng nét buồn: "Không sao, anh về sớm được thì ghé cho má vui. Má nói anh dạo này gầy đi, đừng có ham làm việc quá". Giang là vậy, không bao giờ hỏi "Tại sao?", cũng không bao giờ tỏ ý thắc mắc nghi ngờ khi anh bảo bận đi công chuyện này nọ. Anh nhìn lảng đi, tránh ánh mắt của Giang, nói như thể băng quơ: "Có mấy người khách ở phía đối tác vào Đà Nẵng, nhờ anh buổi tối đưa đi chơi lòng vòng". Chợt nghĩ sao mình không thể nói thật với Giang. Mấy người khách phía đối tác này là Quy, vừa vào Đà Nẵng sáng nay. Mà Quy thì cũng giống như bao người bạn bình thường khác, việc gì mà anh phải nói tránh đi như vậy. Anh nghĩ là anh chỉ nói tránh đi, không phải nói dối vì anh không bao giờ cho phép mình, dù là trong ý nghĩ, lừa dối Giang...

Năm giờ rưỡi chiều, anh đến chỗ hẹn với Quy, nhà Hằng, ngày xưa là bạn học cùng lớp với Quy. Quy đang loay hoay bày mấy bát đĩa ra sàn nhà, vừa thấy anh đến, trách nhẹ: "Sao anh đến trễ vậy, em chờ mãi". Anh đang chưa biết trả lời Quy như thế nào thì Hằng đã bỗng con ra: "Chào chú đi con!" rồi quở: "Tám năm rồi, anh Khôi chẳng khác trước là mấy" làm anh cũng chỉ biết cười cười cho qua. Có mấy người bạn nữa của Quy, có người ngày xưa anh biết, có người anh mới gặp lần đầu đang ngồi coi băng video hoặc lúi húi làm gì đó sau

nhà. Quy khoe: "Hôm nay mấy đứa bạn cũ của em làm liên hoan mừng gặp em. Anh thấy tụi nó thương em chưa!". Vẫn cách nói của tám năm về trước, nũng nịu, ngọt ngào, bây giờ dường như có chút cố ý, làm anh ngạc nhiên. Không lẽ ngần ấy năm, Quy vẫn chỉ là cô bé con bú rưng bình, thích được chiều chuộng như ngày xưa. Quy ngưng lau mấy bát đĩa ngồi nói chuyện với anh, thăm hỏi băng quơ, kể chuyện về ngôi trường Quy dạy, về học trò, vẫn bằng một cách nói như thế, vẻ chăm sóc ngọt ngào dành cho anh như thế chẳng hề có tám năm anh và Quy không thư từ, không điện thoại, không còn là người yêu của nhau. Anh ngồi yên nghe Quy nói chuyện, cảm thấy trái tim mình hình như đã chai sạm lắm rồi, nổi háo hức được gặp Quy bây giờ lắng xuống, cái mà anh cần khám phá là Quy như thế nào sau tám năm xa nhau không còn hấp dẫn anh nữa, chợt nghĩ đến Giang, cuối cùng rồi ý nghĩ của anh cũng lại về với Giang...

Bữa liên hoan của mấy người bạn Quy rồi cũng bắt đầu. Hằng hô hào: "Kiểm tra coi đủ chén đĩa chưa Hạnh, Quy mời anh Khôi ngồi vào đi!". Bây giờ anh mới nhận ra ngoài Quy, Hằng, Hạnh, cô bé ít nói nhất của lớp Quy ngày xưa còn có thêm Yến, anh mới gặp lần đầu và ông xã của các cô, thêm anh với Quy làm thành bốn cặp. Mọi người đương nhiên cũng đối xử với anh và Quy như thể là một cặp thật sự. Cũng là những màn cụng ly chúc mừng, thăm hỏi, làm ra vẻ thân tình đấy nhưng thật ra rồi có thể sẽ chẳng nhớ gì nhau sau cuộc nhậu, anh còn lạ gì. Các cô tha hồ mà chọc nhau, nhắc lại thời đi học của các cô, và suốt buổi, Quy cứ luôn nép mình vào anh, vẻ hiền lành, tin cậy. Anh thấy thỉnh thích, thật lòng thấy thỉnh thích, trong anh tự ái dường như được vuốt ve, ngần ấy năm xa nhau, Quy vẫn còn yêu anh, bây giờ lại có vẻ như muốn phô diễn tình yêu ấy cho

mọi người thấy. Cho đến lúc Quy cười nhìn anh: "Cả chiều hôm nay, lúc anh chưa qua, em buồn gì đâu. Tội bạn em ai cũng có cặp hết, chỉ em là có một mình". Và giọng Hằng hỏi anh: "Chừng nào thì anh Khôi với Quy cho tụi em ăn bánh hồng đây, hai người quen nhau lâu quá rồi!" thì anh không thấy thích được nữa rồi. Anh không tránh được cái ý nghĩ ma quỷ tự nhiên trỗi dậy trong đầu rằng mình đang là cái để lấp đầy chỗ trống cho Quy, rằng bây giờ Quy sao khác xưa nhiều quá, chẳng còn là Quy ngày xưa. Rồi tự trách móc chính mình chứ chẳng ai khác đã đẩy mình tới tình huống khó nghĩ này, anh có lỗi với em rồi, Giang ơi!... Không dừng buổi tiệc đối với anh là một sự chịu đựng, anh đang mong cho thời gian chóng qua, cái mà anh cần nhất bây giờ là căn gác quen thuộc để anh có thể nằm vùi mà suy gẫm một mình, mà sám hối...

Buổi tiệc rồi cũng kết thúc. Hạnh hỏi anh, vẻ đầy quan tâm: "Anh Khôi có vẻ buồn?". Quy cười vẻ rành rỏi: "Tính anh làm li vậy, chứ không phải buồn đâu". Trong khi anh đang lịch sự nhếch môi gượng gạo. Vợ chồng Yến lục tục chào mọi người về vì ngày mai phải đi làm sớm. Anh nghĩ đến Giang và mẹ Giang, giờ này chắc đang ngồi bên nồi bún bò nguội ngắt chờ anh, chớm đứng lên thì Quy ngồi bên nịu tay: "Anh định về?". Anh ngập ngừng: "Ừ", cũng định thế, tối nay anh còn có chút việc bận". Mắt Quy nhìn anh buồn rầu: "Ngày mai em về rồi, anh không ở lại chơi với em một chút được sao?". Anh thấy mềm lòng, Quy luôn làm anh thấy mềm lòng, như có một tiếng tắc lưởi trong đầu anh: ngày mai Quy về rồi. Hằng cũng cười cười nói vô: "Mới hơn chín giờ, anh Khôi ở lại chơi đã!".

Quy vô phòng thay quần áo ra, chiếc áo đầm in hoa tím li ti trông Quy thật trẻ và xinh: "Anh chở em đi dạo lòng vòng. Lâu quá anh không

được nói chuyện với anh!". Anh dắt xe ra, đèo Quy đi, từ lúc dắt xe ra khỏi nhà cứ im lặng, không biết nói với Quy điều gì, cũng không biết bắt đầu câu chuyện với Quy bằng cách nào, câu chuyện của người yêu cũ sau tám năm gặp lại. Phố phường Đà Nẵng đông đúc, con đường Bạch Đằng chạy dọc bờ sông loang loáng người và xe, gió từ phía sông mơn man thổi. Anh bâng quơ phá tan không khí trống trải giữa hai người: "Gió thổi mát ghê!".

Giọng Quy sau lưng anh chậm rãi: "Em đã mong gặp lại anh biết là bao, không nghĩ là anh sẽ không còn chuyện để nói với em như thế này". Anh cười bông lơn: "Em cứ nói thế, trong khi em cũng đâu biết nói với anh chuyện gì". Giọng Quy không có vẻ gì là hưởng ứng theo trò đùa của anh: "Bây giờ anh miệng mồm ghê, ngày xưa anh ngờ nghệch hơn nhiều". Anh nhún vai kiểu phớt đời: "Cũng phải khôn ra chứ, ngờ nghệch mãi sao sống được". Trong bụng đang nghĩ một cách thích thú: rốt cuộc thì Quy cũng đã hết chê mình ngờ nghệch. Quy làm cho nụ cười nửa miệng của anh tắt ngúm: "Nhưng em yêu anh là yêu cái ngờ nghệch đó, anh có biết không?". Anh lặng người, nhớ lại những con đường ở Huế của thời sinh viên lấp lóa ánh trăng, lần đầu tiên anh cầm tay Quy là cũng vào một đêm trăng. Đà Nẵng đèn điện sáng choang, bao nhiêu mùa trăng rồi, bọn trẻ làm anh quên mất còn có ánh trăng hiện hữu...

Đã khá khuya, đường phố bắt đầu vắng vẻ. Anh chạy xe chậm chậm, có cảm giác như đang trôi đi. Sau lưng anh, Quy vẫn thủ thỉ tâm sự, dường như vẫn chưa có ý muốn về: "Lần này em ra, chẳng còn được anh quan tâm như ngày xưa. Em thì chờ đợi một điều khác kia". Không dưng anh có ý nghĩ chua chát: "Trẻ quá rồi. Bao năm qua, anh vẫn sống mà không có em. Em cũng sống đâu cần có sự

quan tâm của anh. Anh đã có những mối quan hệ khác, anh chắc em cũng vậy. Nên anh thấy sự quan tâm của anh chẳng còn cần thiết cho em nữa". Quy gật đầu, trong giọng nói của Quy có chút sưng nước: "Anh nói chẳng có gì sai. Em cũng biết thế, nhưng khi gặp anh, em không cưỡng lại mình muốn được anh chăm sóc, như ngày xưa. Em đã gặp bao nhiêu câu chuyện buồn đau trong đời, mỗi lần tưởng sắp gục ngã, em lại mang cuốn nhật ký của anh ra đọc..."

Quy nhắc đến cuốn nhật ký mà nếu Quy không nhắc, anh đã quên, cuốn nhật ký ngày hai người chia tay, anh đã gởi Quy vì không biết làm gì để chứng tỏ tình yêu của anh dành cho Quy. Mọi chuyện đã qua hết rồi. Anh không nhìn Quy, nói nhanh: "Anh quên báo em biết, hai tháng nữa anh cưới vợ". Giọng Quy ráo hoảnh: "Em biết, tối nay, anh tạm quên chuyện đó đi giúp em, được không? Em cũng chỉ dám phiền anh một buổi tối nay thôi". Mà anh nghe sao giọng Quy buồn quá thể. Ngày xưa, anh yêu Quy, anh nghĩ nếu được trở lại thời sinh viên, có lẽ anh cũng sẽ chẳng làm khác. Nhưng bây giờ, Quy đã thuộc về một thế giới cũ, chẳng nên khơi lại làm gì. Anh đã có Giang, tối nay Giang đang chờ anh bên nồi bún bò lạnh ngắt, và anh cần Giang trong đời sống của mình biết bao...

Lúc anh đưa Quy về đến nhà Hằng, đã gần nửa đêm. Đường vô nhà Hằng phải đi qua một con hẻm nhỏ, đầy bóng cây. Chung quanh im lảng, anh phải tắt xe máy đi bộ cùng với Quy trong con hẻm bàng bạc ánh trăng. Ngày xưa, nhà Quy ở trọ ngoài Huế cũng nằm trong một con hẻm sâu đầy bóng cây như thế này, anh với Quy thường hôn nhau mỗi lần đi chơi về. Trong ánh trăng huyền hoặc, những nụ hôn ngọt ngào, đam mê, dài bất tận... Đến ngõ nhà Hằng, anh bắt tay Quy: "Mai em về, mạnh giỏi. Bye!". Quy níu tay anh lại, thẳng thốt:

"Đứng lại với em chút nữa đi anh!". Dưới ánh trăng, khuôn mặt Quy đẹp như tượng, bờ mi khép nhẹ, môi run run hờ hững. Anh tự nhiên nóng bừng mặt: "Không, anh phải về", rồi nhận ra mình đang thật vô lý với Quy, đổi giọng dịu dàng: "Thôi, khuya lắm rồi, em vô đi, giữ sức khỏe ngày mai còn đi đường sớm!".

Anh biết, với tuổi anh và Quy bây giờ, một nụ hôn vội vàng lúc chia tay sẽ chẳng khơi dậy được cuộc tình đã chết, có khi chẳng còn mang một ý nghĩa nào cả. Có thể Quy sẽ lấy làm hụt hẫng, nhưng chắc gì Quy sẽ không thấy hụt hẫng hơn sau nụ hôn trao vội bên ngõ nhà Hằng... Ngày mai, anh tự nhủ ngày mai, sẽ dành nguyên một ngày để sám hối với Giang....

Đình lê vũ

Người Về

Sau gần mười năm không gặp nhau, Quảng vẫn vậy, có phần trắng trẻo và mập ra, duy chỉ có ánh mắt là già nua, mệt mỏi, tinh ý lắm mới thấy. Tôi luống cuống, lảng xảng, chả làm được việc gì cho ra việc gì, kể cả kéo ghế mời Quảng ngồi, khi Quảng cười cười ôm túi xách bắt ngờ bước vào nhà tôi. Quảng cười hồn hậu : "Tao về đây thăm mày, mày không mừng sao ?". Tôi ngỡ ngàng một chút, rồi có một cái gì đó rất lạ, vỡ òa ra trong tôi, làm tôi muốn chảy nước mắt.

Mười năm Quảng đi xa, không thư từ, không điện thoại, chẳng hoặc chỉ nghe người này, người kia kể là gặp Quảng chỗ này, chỗ nọ bên Mỹ, tôi biết Quảng bình yên nhưng vẫn nghĩ mình sẽ không bao giờ được gặp Quảng nữa. Chúng tôi là bạn thân chí cốt, tôi thương Quảng nhất trong đám bạn của tôi vì từ nhỏ, Quảng đã có một đời sống không êm đềm. Mẹ mất từ lúc bốn tuổi, ba cưới vợ khác, rồi ba Quảng cũng mất vài năm sau đó, Quảng như người thừa, như cái gai trong nhà. Đang học nửa chừng lớp mười, Quảng trốn nhà đi vượt biên, trước khi đi có đến chào tôi : "Nếu không có tin tức gì, coi như ngày hôm nay là ngày giỗ tao.". Lúc đó, tôi còn non nớt, thương bạn nhưng chẳng biết làm gì giúp bạn, vẫn cảm nhận được những lời như thế kia thốt ra từ miệng một thằng bé mười sáu tuổi là kinh khủng lắm. Tôi bần thần, mất ngủ mấy tháng liền khi Quảng đi, thấy cuộc đời này sao chẳng đẹp như mình nghĩ, lần đầu tiên nhận ra mình đang mất đi một điều quý giá lắm nhưng không biết cách nào giữ lại được.

Quảng nhìn cơ ngơi của tôi, tấm ảnh cưới của hai vợ chồng tôi treo trang trọng giữa nhà : "Tao về, thấy mày sống thế này, tao mừng !". Quảng thân thiện chào vợ tôi : "Ngày xưa, tôi là bạn thân nhất của Trung đó chị !", lôi ra mấy món quà cho vợ tôi và Cu Tý, nói như hối lỗi : "Tao không biết con mày là con trai hay con gái, lại không biết lớn hay nhỏ nên chẳng biết mua gì cho con mày !". Vợ tôi cười : "Anh nói quá, anh về thăm vợ chồng em thế này là mừng rồi, bày vẽ gì cho tốn kém.". Quảng xua tay, nói vui : "Chị đừng lo, tôi là Việt kiều mà chị !", rồi cười với vợ tôi : "Chị cho tôi mượn Trung hai ngày ! Tôi cũng chỉ về đây trưng dụng thằng này có hai ngày thôi !".

Tôi xin nghỉ phép, lấy xe đưa Quảng đi thăm chơi loanh quanh. Về

quê thấp hương mẹ Quảng. Vừa xong hai trận lụt lớn, đường về quê ngập bùn, lầy lội không thể tưởng, có nhiều đoạn, Quảng phải nhảy xuống xe, chân lội bùn ngập đến ống giày, lắc lờ đẩy xe máy cho tới. Đã quá lâu không về quê, cảnh vật thay đổi nhiều quá, phải loay hoay hỏi thăm một hồi, chúng tôi mới tìm đường ra đến mộ mẹ Quảng. Trên mộ cỏ mọc đầy, tấm bia đá có chỗ bị nứt loang lổ nhưng vẫn còn đọc được chữ. Hình như đã lâu lắm rồi, không có ai đến thấp hương ở đây. Quảng ngồi bần thần bên mộ mẹ, tay run rẩy sờ từng dòng chữ khắc trên tấm bia. Rồi Quảng đi vòng quanh mộ nhỏ những bụi cỏ dại. Và thấp hương. Tôi không dám nhìn vào mặt Quảng. Ở Quảng, có một nét gì đó như là quá sức chịu đựng. Quảng hỏi : "Ngày xưa, mày có nhớ mặt mẹ tao ? Tao thì chẳng nhớ gì cả.". Tôi im lặng, không thốt được một lời. Hồi đó tôi cũng còn quá nhỏ. Quảng ngậm ngùi nói với tôi mà như không nói với ai cả : "Suốt cả những năm thơ ấu của tao, tao thêm được gọi mẹ ghê gớm, tao cũng muốn được có mẹ như những đứa khác. Gần mười năm xa nhà, tao cũng ý thức mình có một nguồn cội, một nơi chốn để về. Nhưng tao cố gắng lắm, vẫn không hình dung được mẹ mình như thế nào. Ba tao, tao cũng không nhớ gì nhiều. Hồi đó, ông ngại dì tao, nên cha con cũng ít gần gũi !". Rồi đột ngột Quảng đứng dậy, phúi phúi những bông cỏ may dính trên ống quần : "Mình về đi Trung !", giọng tỉnh khô đến tôi cũng không chắc là có phải Quảng đang nói. Chúng tôi đi lòng vòng quanh phố, ghé chỗ này một tí, chỗ kia một tí, hình như ở thành phố này Quảng chẳng còn ai thân thiết. Tôi hỏi : "Mày có ghé ra ngoài X. thăm dì và mấy đứa em ?". Quảng gật đầu : "Dì tao bây giờ già lắm, hai đứa em tao cực kinh khủng. Lúc đầu, dì tao không nhận ra tao, khi nhận ra tao, bà khóc. Tao thấy tội nghiệp

bả. Tao đưa tiền bả sửa nhà, sắm sửa, dẫn hai đứa em tao đi mua sắm áo quần, giày dép linh tinh. Ngày tao đi, hai đứa còn nhỏ quá, đến lúc về, tụi nó chẳng biết tao là ai. Ngày xưa, tao hận dì tao lắm, nhưng bây giờ lại thấy thương bả.". Tôi lắng nghe và im lặng, có quá nhiều điều để hỏi Quảng đến không biết hỏi gì. Quảng dừng lại chụp hình trước ngôi trường ngày xưa chúng tôi từng học : "Qua bên đó tao có đi học tiếp. Tao ở ký túc xá trong trường, chung phòng với một thằng người Tàu sinh ở Mỹ. Mùa đông đầu tiên, tao lạnh đến chảy máu mũi, vậy mà về đến nhà là nó mở cửa sổ toanh hoanh. Tao đóng lại, nó lại mở ra. Tao tức quá : tao trả một nửa tiền nhà, tao có quyền, tao muốn đóng cửa sổ lại. Cuối cùng, mày biết sao không, một cánh cửa mở, một cánh đóng. Ở nước mình, người ta có ghét nhau đến mấy cũng không đối xử với nhau như vậy. Tao học được nhiều điều, và cũng chai sạn hơn. Đáng buồn, phải không ?". Rồi Quảng hỏi : "Mày sống hạnh phúc ?". Tôi gật đầu. Quảng ôm choàng ngang hông tôi : "Vậy là tốt rồi. Bây giờ tao không thiếu gì cả, nhưng cô đơn lắm.". Tôi ngập ngừng : "Sao mày không cưới vợ đi ?". Quảng cười, có vẻ muốn lẩn tránh câu hỏi của tôi : "Mày nói với vợ mày, tối nay, ngủ với tao một đêm. Tao muốn nói chuyện nhiều với mày, như ngày xưa. Mày còn nhớ năm lớp chín hai thằng hay học chung, ngủ lại nhà mày không ?". Buổi tối, hai thằng nằm trên căn gác tôi vẫn dành cho khách, hai mẹ con Cu Tý ngủ dưới nhà. Chúng tôi nói chuyện vu vơ, nhắc lại những kỷ niệm vui vui thời đi học. Quảng nhẹ nhõm : "Tao về đây, được năm nói chuyện với mày như thế này, tao thấy bình yên.". Tôi hỏi : "Bên đó, mày có bạn chứ ?". Quảng cười mà mặt buồn rười rượi : "Mày tưởng ở Mỹ dễ kiếm bạn lắm sao ? Mình là dân da vàng, người

ta kỳ thị lắm. Mà tránh sao khỏi, ngày xưa tụi mình thấy mấy đứa ở quê xuống, cũng bày trò chọc ghẹo đủ thứ, mình cũng kỳ thị lắm mà mình không biết đó là kỳ thị.". Rồi Quảng thở dài. Tôi không chịu được tiếng thở dài của Quảng, nghe như có nỗi niềm gì thật tuyệt vọng. Quảng hỏi thăm về cuộc sống, công việc của tôi, trầm ngâm ao ước : "Ở Việt Nam, dù sao cũng hạnh phúc hơn nhiều so với bên đó.". Từ lúc gặp Quảng đến bây giờ, tôi không hề nghe bạn tôi kể là cuộc sống bên đó giàu sang, sung sướng, có cảm giác Quảng đang mang một bi kịch nặng nề ở trong người. Suy cho cùng, trong đời bạn tôi, có phút giây nào thanh thoi. Tôi nói với Quảng, giọng đờm màu sách vở: "Sao mày không yêu, có tình yêu, người ta sẽ vượt qua được nhiều thứ.". Quảng im lặng một lúc lâu : "Hồi mới qua, tao cũng có yêu một em người Việt. Em này qua Mỹ từ nhỏ nên hầu như không nhớ gì về Việt Nam, nói chuyện thì nửa tiếng Tây, nửa tiếng ta. Yêu nhau một thời gian, tao thất vọng quá, vì không chia sẻ được gì. Tao vẫn cảm thấy rất cô đơn. Ngay cả chuyện sex, mày biết là ở Mỹ rất thoáng chuyện này, riết một hồi tao cũng không còn hứng thú gì. Như cái máy. Cuối cùng thì đường ai nấy đi.". Tôi băn khoăn : "Bộ chẳng lẽ sau đó, mày không gặp được ai ? Tao nghĩ ở đâu thì cũng có người tốt.". Quảng gật đầu : "Tao cũng nghĩ vậy. Nhưng tao không gặp được. Dường như không ai hiểu tao, hay là tao quá khó khăn để cho người khác hiểu.". Giọng Quảng trầm xuống, tâm sự : "Nhiều lúc tao cô đơn quá. Đúng là sau này tao có gặp một người. Một người Mỹ gốc Ý, cũng là dân nhập cư như tao. Lúc đầu tụi tao cũng là bạn bè bình thường, nhưng rồi..." Quảng ngập ngừng một lát rồi nói tiếp, vẻ ray rứt : "Nói là tao yêu người này thì cũng không hẳn, tao không thật sự hiểu nổi mình, nhưng có lẽ... tao yêu thật. Cảm

giác này lạ lắm, trước đây chưa hề có trong tao bao giờ. Tụi tao quan hệ với nhau được hai năm, rồi thôi. Vì tao biết sẽ không đi đến đâu.". Tôi bực dọc : "Tại sao vậy ? Mày lùng khùng quá, sao lúc yêu, lúc lại không yêu. Đã gặp được người rồi, sao không lấy nhau ? Tây ta gì thì cũng đâu có quan trọng.". Quảng im lặng, rồi cất giọng run run như thú tội, một cách rất khó khăn : "Mày tắt đèn đi. Mày biết tại sao không, vì Mark là đàn ông. ". Có một khoảng im lặng trống rỗng bao trùm lấy hai đứa. Tôi thấy choáng váng, đầu óc không bắt theo kịp những điều Quảng nói, không muốn tin những gì mình nghe : "Quảng ơi, mày nói lại đi, mày đang giỡn chơi với tao phải không ?". Quảng "suyt" cho tôi im lặng : "Đừng để vợ mày nghe thấy", thảm thì : "Cách đây khoảng năm năm thôi, có ai bảo tao là dân đồng tính, thế nào cũng bị ăn một cú đấm vô mặt. Mọi chuyện khác đi từ khi tao gặp Mark. Mark rất hiểu tao, thương tao thật lòng và dịu dàng.". Tôi nghĩ đến những gã đàn ông để tóc dài, độn ngực, mặc áo quần phụ nữ, hỏi Quảng, có hơi gay gắt thì phải : "Mark có giống phụ nữ ?". "Không hề. Tao biết như thế là sai trái, là tội lỗi, nhưng tao cô đơn quá. Tao có nói chuyện với Mark, tụi mình là đàn ông, Mark bảo, tao không quan tâm, tao sống cho tao, vì tao, và tao yêu mày." Rồi chừng như sợ tôi không hiểu, không thông cảm với mình, Quảng nói tiếp, giọng như van nài : "Mark là người đầu tiên hiểu tao, thật sự muốn chia sẻ với tao, Trung à !". Tôi bàng hoàng, vừa thương, vừa giận. Làm sao để đến nông nỗi này hở Quảng ? Tôi thấy bất lực đến đau đớn, có cảm giác mình đang trôi đi, không còn muốn nghe gì, biết gì... "Bây giờ thì sao ?". "Tao không còn liên lạc với Mark. Tao đang cố gắng yêu một đứa con gái, mà sao khó quá. Cảm giác Mark mang lại cho tao thật tuyệt vời. Chưa lúc nào tao hạnh phúc như

vậy.". Tôi an ủi Quảng, dù biết lời mình nói có khi chẳng tác dụng gì : "Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi. Quên hết đi, rồi mày sẽ gặp một người con gái tốt.". Quảng khổ sở : "Tao cũng muốn vậy, nhưng không quên được ! Mày có khinh tao không hở Trung ?". Tôi không trả lời, quàng tay sang ôm chặt ngang người Quảng. Tôi thấy thương cho bạn tôi, tôi không hề có cảm giác mình đang ôm một người đồng tính luyến ái như mình từng ghê sợ trước đây, chỉ thấy thương thằng bạn tội nghiệp của tôi. Tôi thấy thất vọng và tội nghiệp cho cả mình nữa, hồi nhỏ và ngay cả bây giờ, mang tiếng là bạn thân nhưng tôi cũng chưa bao giờ thật sự hiểu Quảng, chia xẻ được gì với Quảng. Bây giờ thì chỉ biết vỗ về : "Thôi, mày ngủ đi !".

Buổi sáng thức dậy, mặt Quảng vẫn rất bình thường, như không hề có chuyện Quảng tâm sự với tôi đêm qua. Tôi ngập ngừng đề nghị : "Hay là mày tìm một bác sĩ tâm lý, bên đó có nhiều bác sĩ giỏi...". Tôi chưa nói hết câu, Quảng đã ngắt lời : "Không sao đâu, tao vẫn là đàn ông thật sự mà. Chuyện đó chẳng qua là tao phiêu lưu chút thôi, bởi vì tao cô đơn quá. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Mày yên tâm đi !". Rồi Quảng cười, nụ cười hiền lành, vô tư, tôi nhìn Quảng cười mà thấy lòng thất lại vì một nỗi lo lắng mơ hồ...

Vợ chồng tôi tiễn Quảng ra sân bay. Quảng ôm hôn Cu Tý : "Tý ráng học giỏi, vài năm nữa chú về, sẽ có quà cho Tý.", cười với vợ tôi : "Mai mốt tôi về, chị chuẩn bị tinh thần đi, tôi sẽ dẫn theo ít nhất là hai người nữa, một người dốt, một người thông.". Vợ tôi dặn với theo : "Anh Quảng nói, phải giữ lời à nhe !". Quảng bắt tay tôi thật chặt : "Mày đừng lo cho tao !". Quảng chào tạm biệt mọi người, xách va ly bước vô phòng cách ly, dáng lầm lũi. Tôi đứng nhìn theo đến khi

bóng dáng cao to của Quảng khuất sau dãy cầu thang. Thằng bạn thân của tôi vẫn lầm lũi bước đi, không ngoái đầu nhìn lại, dù chỉ một lần.

Đinh lê vũ

Như Chẳng Hề Quen

1. Anh nhớ lần đầu tiên gặp cô, lúc đó nhìn cô hiền và mỏng mảnh như một con mèo hen. Đôi mắt tròn đen mở to, trong veo, áo sơ mi trắng, quần xanh, trông cô giống như một nữ sinh hơn là một sinh viên Văn khoa năm cuối đang đi thực tập. Anh với cô ngày đó cùng là độc giả ở thư viện thị xã nơi anh sống, chính xác hơn, chỉ có anh là độc giả, còn cô thì đến liên hệ mượn tài liệu cho bài viết của mình về Hội An. Rủi làm sao (và cũng may mắn làm sao!), cuốn sách cô cần mượn lại là cuốn sách anh vừa mượn. Vậy là cô lúng búng mở lời, sau một hồi ngập ngừng ở quầy thủ thư, rụt rè mượn lại sách. Anh còn nhớ đó là một cuốn sách bìa màu xanh, có in hình Chùa Cầu ở ngoài, về lịch sử hình thành Hội An. Thị xã của anh vốn nhỏ, cô lại đang có đợt thực tập dài ngày ở đây nên những dịp tình cờ gặp nhau sau đó ở những nơi bất kỳ nào đó không phải là chuyện khó khăn cho lắm. Và cũng thật tình cờ, anh và cô lại thân nhau, cái tình thân hoàn toàn trong sáng bởi với cô, anh dù là một công nhân điện lực

bình thường nhưng lại là người rất thích đọc và biết nhiều về lĩnh vực cô đang quan tâm. Với anh, đơn giản hơn, cô là hiện thân của một điều gì đó thật thánh thiện, cô thuộc về một thế giới khác, cái thế giới mà có một thời anh mơ ước, nhưng vì hoàn cảnh, đã không thể bước chân vào. Và anh tạ ơn Chúa đã cho anh gặp cô!

2. Anh nhớ quán cà phê mà anh với cô vẫn thường ngồi với nhau, khá yên tĩnh ở một góc phố vắng, là một căn nhà gỗ xinh xắn xung quanh lấp cửa kính nhìn ra một bãi cỏ nhỏ xanh rì. Chủ quán, nghe đâu là một Việt kiều Pháp về làm ăn và lập nghiệp ở Hội An nên quán rất có gu, cả căn nhà đồ sộ kiểu Pháp phía sau nhìn cũng rất có gu! (Đã có lần cô ngồi ngắm ngôi nhà và ước ao sau này mình cũng có một căn nhà như vậy!) Mỗi lần anh và cô đến, như một quy ước ngầm định, cô nhân viên mặc áo bà ba phục vụ trong quán thay ngay đĩa nhạc thời thượng đang mở bằng một đĩa nhạc Trịnh Công Sơn do Khánh Ly hát vào một thời xa lắc, giọng hát thật nồng nàn với tiếng đệm guitar bập bùng. Cô với anh đều cùng quan điểm là Khánh Ly hát với tiếng guitar thùng hay hơn nhiều so với tiếng đệm nhạc cụ điện tử sau này. Những câu chuyện ở quán cà phê thường là những câu chuyện linh tinh, không đầu không đuôi nhưng nói với cô, anh có cảm giác mình được chia sẻ. Thỉnh thoảng, cô cũng nói với anh về dự định tương lai của mình là được làm ở một tòa soạn báo nào đó, được đi, được viết. Từ bé, cô đã mê nghề viết và mơ ước sau này trở thành nhà văn. Lâu lâu, cô cũng có cho anh đọc những đoạn tản văn ngắn ngắn cô viết được đăng báo, thường là những đoạn tản văn nhẹ nhàng ghi lại những cảm nhận (cũng thật nhẹ nhàng!) về những nơi cô đã đi qua, những người đã gặp. Những lúc như vậy, cô thường giành trả tiền cà phê, nói là để “rửa” nhuận bút. Có lần anh

hỏi cô: có bao giờ em viết về anh không, cô chỉ cười cười mà nói rằng thường thì viết xong về một người nào đó em quên mau lắm, còn người nào em không viết được thì sẽ đọng lại lâu. Cô làm anh lâng lâng vui vì ý nghĩ vậy là mình được “đọng lại” lâu trong cô. Cô trong sáng thế, anh không dám hy vọng là cô sẽ nghĩ đến một điều xa xôi hơn...

3. Anh nhớ hai tháng cô thực tập ở thị xã nhỏ bé của anh qua đi rất nhanh, nhanh đến tưởng chừng không có thật. Khi anh nhận ra có những buổi chiều anh lang thang trên những con phố hẹp, ghé quán cà phê quen mà không hề tình cờ gặp bóng dáng gầy guộc nhỏ bé của cô ở đâu đó, anh đã nhận ra mình mong gặp lại cô biết bao. Cô đang tất bật cho luận văn kỳ thi tốt nghiệp, vẫn không quên thỉnh thoảng điện thoại cho anh, nói dăm ba câu chuyện rời rạc về một đề tài vu vơ nào đó... Càng có khi, anh đóng vai là nhà tư vấn qua điện thoại của cô, trong những tình huống cật đầu khó xử. Anh thấy hạnh phúc, không phải vì những lời khuyên bá vớ của anh đã được cô chấp thuận nghe theo mà hạnh phúc vì được cô tin cậy. Đến mức, tuần nào không có tiếng chuông điện thoại của cô là anh thấy mong đến cháy lòng...

Cô không hề viết thư cho anh, vì cô luôn lười biếng với những con chữ. (Anh tự hỏi không biết làm sao cô có thể nuôi được ước mơ văn sĩ của mình nếu lười biếng với những con chữ!). Cũng không bao giờ cô sử dụng đến email, công cụ liên lạc điện tử hữu hiệu mà anh và cô đã hì hục bỏ ra cả buổi chiều để sign-up và học cách sử dụng nó. Đôi lúc nhớ cô, anh chỉ biết chờ điện thoại, anh không đủ tự tin để ra thành phố cô đang sống, đến trường tìm cô. Và thấy đau lòng với sự

thiếu tự tin của mình...

Cô ra trường, sau vài tháng thất nghiệp nằm dài (thời gian này ngày nào cô cũng điện thoại cho anh!), đã xin được việc làm ở đài truyền hình tỉnh. Thỉnh thoảng, cô đưa những người bạn phóng viên truyền hình của cô về Hội An của anh làm phóng sự về du lịch, anh có dịp “kính nhi viễn chi” những người bạn nổi tiếng của cô mà lâu nay anh chỉ ngưỡng mộ qua tên mà chưa biết mặt, và anh tự hào có được một người bạn “oách” như cô. Anh thêm khát công việc cô đang làm, thành phố cô đang sống, những chuyến đi xa của cô, cả bầu không khí mà cô đang thở. Mà sao chẳng thể nói ra, chẳng thể bày tỏ thật tự nhiên như bất chợt cô gọi điện thoại cho anh, giọng thì thào nửa đùa nửa thật: Em nhớ anh, thêm nói chuyện với anh quá trời...

4. Anh nhớ khi anh sắm cái điện thoại di động, số đầu tiên mà anh save vào máy là số của cô. Để bất cứ lúc nào cũng có thể nói chuyện với cô. Không còn cô ở đây, anh bỏ luôn quán cà phê quen, góc bàn quen, tự đến những nơi ồn ào để khỏi nghĩ về cô nhiều lắm. Lần anh thấy xa cô nhiều nhất là lần cô về thị xã của anh thăm chơi, mời anh đi uống cà phê cùng một đạo diễn phim truyền hình. Anh chàng đạo diễn là một người bất thiệp, khá dễ thương và hiền lành, anh nhìn cô tíu tít bên cạnh anh chàng đạo diễn mà thấy giấc mơ xa xôi của mình ngày xưa phút chốc tan tành. Anh mong được ở gần cô, dù chỉ như là một người bạn... Những câu chuyện với cô sau đó bỗng trở nên rời rạc khi có nhiều nhân vật nổi tiếng khác được nhắc đến. Và quan điểm tình yêu, cuộc sống trở nên không có điểm gặp nhau, dù ngày xưa, nó gặp nhau ở rất nhiều điểm. Anh thấy trong anh đang có nỗi niềm mất mát lớn lao...

Cô trở nên nghiêm trang và xa lạ sau một thời gian dài không gặp nhau, không điện thoại. Sinh nhật cô, cô nhận lời chúc mừng qua điện thoại của anh một cách khá hờ hững. Cô khoe anh là được người này tặng điện thoại di động, người kia tặng gấu bông to gần bằng người thật. Rồi cô khoe sắp đi Sài Gòn học cao học ngành báo chí, cô nói cô sẽ bỏ xứ này mà đi vì cô thích Sài Gòn. Cô nói nhiều về những dự tính, ước mơ của cô khiến anh tự nhiên cảm thấy sợ lãng hoa chúc mừng mà mình hì hục nhờ dịch vụ điện hoa gọi đến cô trong ngày hôm nay, sẽ trở nên lạc lõng...

Anh buồn đến mức nằm bẹp một ngày, việc đầu tiên anh làm khi bật dậy là xóa số phone của cô trên máy...

Nhưng liệu có thể coi nhau như người chẳng hề quen?

Đinh lê vũ

Như Cơn Mưa Bóng Mây

Ngồi vắt vẻo trên ban-công trước nhà, một tay cầm trái ổi đang cắn dở, tay kia vung vẩy làm điệu bộ diễn tả, Ty vừa nhai ổi vừa kể cho tôi nghe, lúc đó đang lúi húi vun lại mấy khóm bông hồng trong chậu kiếng : "Anh biết không, có một thằng nhóc học cùng lớp Ty đang tính chuyện sắm cửa. Bình thường thì không sao, nhưng bữa nay tự

nhiên em thấy cái mặt hần dễ ghét quá...". Tôi cười trêu Ty : "Ty xấu nhe, dám gọi bạn cùng lớp là thằng nhóc. Biết đâu người ta chỉ bình thường thôi, Ty là chúa tể tượng". Ty đỏ mặt tía tai sừng cò lên, liệng miếng ổi, dằn dỗi : "Anh Huy không biết thì thôi, lại còn bênh thằng đó. Ty ứ thêm chơi với anh nữa !", ngúng ngoẩy bỏ về nhà. Tôi nhìn theo, thấy buồn cười quá, rõ là con nít. Ty giận đấy, dằn dỗi đấy, nhưng chỉ sáng mai thôi, mở cửa ra, sẽ lại thấy Ty bên cạnh nhà đưa tay ngoắc ngoắc : "Hi, how are you ?", ríu ra kể tôi nghe đủ thứ chuyện trên trời dưới đất cho mà coi...

Ty là hàng xóm với tôi, cùng tuổi với bé Mai con dì tôi, năm nay học lớp mười chớ mấy. Hồi bé Mai mới được sinh ra, dì tôi coi thầy ở đâu không biết, thầy phán là bé Mai khó nuôi, nên từ nhỏ bé Mai ở với gia đình tôi, đợi tới năm bé Mai mười bốn tuổi dì mới đón về nhà. Lúc còn ở nhà tôi, Ty với bé Mai thân nhau lắm, từ ngày Mai theo dì tôi về nhà ở cách đây cả trăm cây số, mặc nhiên tôi trở thành bạn tâm tình bất đắc dĩ của Ty. Chả là ba mẹ Ty chỉ có mình Ty...

Cứ tưởng Ty chỉ giận tôi một buổi chiều rồi... thôi, ai dè sáng hôm sau khi mở cửa ra sân tập thể dục, tôi không thấy Ty như mọi bữa. Lúc tôi dắt xe ra cổng đi làm, cũng không thấy bóng Ty. Rồi chiều về, khi xách cái thùng tưới mấy khóm bông hồng, nhác thấy Ty ngồi đơng đưa đọc truyện trên ghế xích đu, tôi vừa e hèm tăng hăng giọng, Ty đã ôm cuốn truyện chạy vô nhà mất tiêu. Tôi đứng tên tò, hình như Ty giận mình thiệt. Lại thấy bản thân vì thiếu vắng cái giọng cười như nắc nẻ, những câu chuyện ngô nghê không đầu không đuôi của Ty...

Quỳnh đến nhà tôi chơi, nghe tiếng Ty học bài, nghiêng đầu ngó ngó, rồi hỏi : "Cô bé nào vậy anh ?". Tôi trả lời lơ đãng, làm ra vẻ không

mấy may quan tâm : "À, con nhỏ hàng xóm, bé tí ấy mà.". Quỳnh cười tinh quái : "Em chỉ hỏi cô bé nào thôi, đâu cần anh phân trần là lớn hay nhỏ.". Tôi giật mình, không hiểu sao tự nhiên mình lại giật mình, khoát tay : "Em nhiều chuyện quá !", không ngờ làm Quỳnh giận. Quỳnh cau mặt : "Anh quá đáng vừa vừa, em nói cái gì mà anh kêu em nhiều chuyện ? Bộ em nói không đúng sao ? Anh đừng có tưởng em không biết gì.", không đợi tôi trả lời, vung văng bỏ về một nước, tiếng rồ máy xe nghe ồn ào cả con phố nhỏ. Tôi nhìn theo, chẳng hiểu được mình đã làm gì để bị giận dữ như vậy. Rồi lại thấy cả Ty lẫn Quỳnh, con gái sao mà rắc rối...

Bốn ngày sau khi kể chuyện thằng nhóc cùng lớp "sắm cửa", Ty sang nhà tôi với một vẻ mặt như không hề có chuyện giận dữ hôm nọ. Tôi lại nói một câu kém thông minh nhất đời : "Ừa, Ty hết giận anh rồi à ?". Ty nhăn mặt chế giễu : "Xì, ai mà thêm giận anh !" rồi đột ngột : "Lâu quá sao không thấy chị Quỳnh đến chơi, anh Huy há ?". À, thì ra mục đích chuyến viếng thăm của Ty là đây. Tôi làm bộ nghiêm trọng : "Anh với chị Quỳnh xù nhau rồi.", buồn bã nhận ra hình như lời mình nói cũng gần gần sự thật. Quả thực, bốn ngày rồi Quỳnh tránh mặt tôi, tôi ghé thăm không lần nào gặp Quỳnh, gọi phone thì Quỳnh từ chối trả lời. Ty nói bằng một giọng vô cùng cảm thông nhưng mắt thì sáng lên : "Tại anh không thêm gặp chị Quỳnh xin lỗi chứ.". Chúa ơi, sao lúc nào con cũng là người có lỗi hết vậy nè ! Không đứng trong tôi nảy ra nhu cầu cần tâm sự : "Đã mấy ngày nay, Quỳnh cứ tìm cách tránh mặt anh hoài.". Có lẽ vẻ mặt của tôi nhìn thương cảm lắm. Ty nói nghiêm trang : "Chắc là chị Quỳnh đang muốn làm nư anh đó thôi. Nếu hai người có tình yêu thật sự thì thế nào chị Quỳnh cũng sẽ tìm gặp anh.". Tôi ngớ ngàng, Ty đã lớn thật

rồi. Cái con bé Ty ngày nào cũng ngông nghênh quần cụt chạy lon ton chơi trốn tìm với bé Mai nhà tôi và cô thiếu nữ Ty tóc dài, môi đỏ, mắt long lanh nhìn tôi bây giờ là một sao ?

Mai viết thư về cho tôi. Y như là cứ mỗi lần Mai viết thư cho tôi là có chuyện gì đó. Trong thư, Mai nhắc nhe : "Em nghe Ty nói anh vừa bị bò đá xong, thê thảm lắm. Theo em thì chuyện chi còn có đó, anh cũng không nên buồn quá làm gì...". Tôi giật mình, không lẽ dưới mắt Ty, tôi đã thật sự thê thảm đến vậy sao ? Gặp Ty, Ty cười như nắc nẻ : "Em thì em tưởng vậy, té ra không phải à ? Thôi, cho em xin lỗi !". Tôi làu bàu vắng tục : "Lỗi phải cái con khỉ mốc.". Ty đỏ bừng mặt, bối rối : "Anh Huy kỳ quá à, em chỉ muốn làm cho anh hết buồn." rồi bật khóc, bờ vai nhỏ run lên, tức tưởi, oan ức. Tôi không ngờ tình thế lại chuyển sang nước này, nhận ra mình đang rất vô lý với Ty. Tôi rất muốn nói một câu gì đó để làm dịu lòng Ty nhưng lạ chưa, cái thằng tôi lém lỉnh mồm năm miệng mười hôm nay sao đi đâu mất. Lại thấy, bây giờ mình chẳng thể đưa tay vuốt vuốt tóc Ty an ủi như ngày xưa, lại càng không thể búng mũi Ty đe : "Ty mà khóc, anh ứ thêm chơi với Ty !" được nữa rồi...

Quỳnh vẫn không chịu gặp tôi. Có buổi trưa, tôi chờ Quỳnh trước cổng trường nơi Quỳnh học, thấy tôi đón đường, biết không thể tránh được, Quỳnh lạnh lẽo : "Anh đi đón cô bé bên cạnh nhà anh đi, gặp tôi làm chi nữa." rồi vẫy tay leo lên xe một gã con trai cùng trường. Trước đây, chưa bao giờ Quỳnh xưng "tôi" cộc lốc như vậy. Hết rồi, hết thật rồi... Ty nhỏ hơn tôi gần mười lăm tuổi, tôi coi như em út trong nhà, không biết Quỳnh nghĩ sao mà lại nghi ngờ tôi với Ty. Trên đường phóng xe về nhà, tôi suýt đâm xe mấy lần, thấy mình như khủng điên, cứ muốn biến tan đi, chẳng còn nghe gì, thấy gì,

nghĩ ngợi gì cho rảnh...

Tôi như héo rũ sau lần gặp Quỳnh ở cổng trường, đi làm về là vùi mình trong phòng, không gặp ai, thấy mọi chuyện sao quá chừng vô lý. Ở cơ quan, anh Thạch quở : "Mày như thằng thất tình.", tôi chỉ cười lặng mà chẳng biết nói chi. Ty sang chơi, nghe mẹ bảo tôi đang nằm trong phòng, hình như bệnh thì phải, tôi nghe tiếng Ty chào mẹ tôi và nhịp guốc tàn ngắn. Tôi nằm đến khoảng một tuần thì vùng dậy. Gặp lại Ty, thấy nguerơng ngượng, có cái gì giống như cảm giác Ty đi thấu ruột gan tôi, chỉ chào hỏi Ty quấy quá rồi thôi. Tôi cảm thấy như Ty có điều gì muốn nói với tôi mà không nói được. Rồi lại tặc lưởi, chắc chỉ lại chuyện trẻ con, lại cái thằng "sấm cưa" ở lớp em thế này thế nọ...

Ty không kể tôi nghe chuyện thằng "sấm cưa" ở lớp Ty nữa. Có mấy lần tôi thấy thằng bé bên nhà Ty, mặt mũi cũng khô ngò, nhìn cách tiếp chuyện dăm dẳng của Ty, vừa nói chuyện vừa xem báo, tôi thấy tội nghiệp cho thằng bé. Tôi bảo Ty, nửa đùa nửa thật : "Ty ác vừa vừa, cứ nói thẳng với nó : Ty còn bé, Ty còn phải học, cho nó khỏi tới, phiền.". Ty cong môi : "Tại nó chứ, nó thừa biết Ty ghét nó." rồi đổi giọng lấp lửng : "Với lại Ty có ác thì cũng đâu có ác bằng anh.". Lại lẩm điều ! Tôi nhìn Ty, thủng thẳng : "Ty dạo này nói chuyện kỳ quá !", bàng hoàng tự hỏi mình có làm gì đâu để cái con bé tẹo mười sáu tuổi này trách là ác này ác nọ...

Ty vẫn qua nhà tôi chơi, vẫn nói chuyện trên trời dưới đất, dáng điệu hiền lành không thể tưởng, trước đây chưa từng thấy Ty hiền thế bao giờ. Quỳnh vẫn tránh mặt tôi, thằng "sấm cưa" không còn ghé nhà Ty chơi nữa và tôi không dưng bắt gặp mình dạo này nghĩ đến Ty nhiều. Thèm được sống lại cái thời hồn nhiên vô tư lự như Ty bây giờ. Dạo

này Ty hay mang bài vở qua hỏi tôi làm tôi phải luôn vật vã bối lại cái mới kiến thức đã chìm sâu dưới lớp bụi thời gian trong đầu mình. Có lúc đang say sưa giảng bài, tôi bất gặp ánh mắt Ty nhìn mình lạ lẫm. Ánh mắt tưởng chừng gần gũi mà thật mơ hồ, xa xăm. Như thể Ty nghe tôi giảng bài mà trí óc để ở tận đâu đâu... Ty lại hay vùi vãnh tôi dẫn đi ăn kem, đưa đi mua sách... Có lần anh Thạch gặp phải, xuống cơ quan trên : "Dạo này thằng Huy khá lắm, của được một em trẻ măng à, xinh lắm !" làm mọi người cứ hùa vào trên tôi là dụ dỗ trẻ vị thành niên. Tôi chống chế hùng hồn : "Em gái của tui à nhe, đừng có nói ầu.", trong bụng lại thấy có cái gì đó như là sự bất an, không thật chắc chắn với mình...

Sinh nhật Ty lần thứ mười bảy. Ty mời tôi trước đó gần một tuần lễ, dặn : "Sin h nhật em, anh là khách mời quan trọng đó nghe. Nhất định hôm đó anh phải đàn và hát tặng em.". Tôi vờ rên rỉ : "Anh bây giờ già rồi, hát hò gì nữa.", lại có cảm giác vui vui vì lời Ty nói "anh là khách mời quan trọng". Thật vậy không ? Cây guitar tôi bỏ xó từ ngày ra trường, bây giờ được mang ra lau chùi kỹ lưỡng, thay dây, đàn đàn, khảy khảy. Dạo sau này, đi chơi với bạn bè, tụi nó toàn rủ hát karaoke, đâu còn nhớ đến cây đàn cũ kỹ và mấy trò giải trí rẻ tiền của thời sinh viên, nên mấy ngón tay bấm phím của tôi cũng đâm ra ngượng ngịu. Mẹ bắt gặp thằng tôi tự nhiên hết giờ đi làm, về nhà là ôm lấy cây đàn ghê u ngao, chắc đang thắc mắc nhiều lắm nhưng cũng chỉ cười tủm tỉm mà chẳng nói chi... Mẹ đang mong thằng con trai của bà mang dâu về...

Ty diện áo đầm vàng, tóc chải rẽ ngôi, xõa dài, trông xinh và lớn bộn. Tôi nghe trái tim già nua sù sì của mình đang run lên nhè nhẹ, chợt nhớ : Ty nhỏ hơn mình những mười lăm tuổi, không dưng thấy mình

như đang lao vào một cuộc chơi quan trọng nhất đời mà không biết kết cuộc sẽ như thế nào. Tụi bạn của Ty toàn nhí nhí như Ty, đang nói cười ồn ào, tự nhiên im bật, khép nép khi nghe Ty giới thiệu đầy vẻ tự hào : "Đây là anh Huy, bạn của Ty...". Tôi nhận ra trong đám bạn của Ty có cả thằng bé mà Ty vẫn kể là "sấm cưa", cả ánh mắt buồn buồn của nó, thấy mình không hề thích hợp khi xuất hiện trong khung cảnh này, hình như mình đang là nguyên nhân làm cho tụi bạn Ty mất vui mà mình không biết...

Tôi trao quà cho Ty, một con chó nhồi bông lông trắng muốt có hai mắt tròn xoe và sợi dây đeo cổ có dòng chữ "Happy Birthday", trong lòng cầu mong Ty cứ giữ nguyên hồn nhiên như cái tuổi mười bảy của mình. Và một bài hát tặng Ty, tôi dày công tập theo băng cassette mấy ngày nay mà tôi tin là Ty sẽ hiểu được một điều gì đó : "Nếu anh còn trẻ như năm cũ, quyết đón em về sống với anh...". Tôi từ giã buổi tiệc sinh nhật ồn ào và đám bạn bè trẻ con của Ty ra về sớm, bỏ lại sau lưng tiếng Ty vùng vằng giận dỗi và ánh mắt Ty đăm đăm nhìn theo với cả ngàn dấu hỏi. Tôi biết rồi đây, với Ty, mọi chuyện sẽ qua đi, như một giấc mơ không vui, như cơn mưa bóng mây đầu tiên bay qua đời. Đêm nay rồi cũng sẽ qua đi, ngày mai sẽ là một ngày mới, hoàn toàn khác... Tôi lang thang một mình trên phố vắng, bước chân vô định, tiếng sỏi dưới gót giày nghe lạo xạo, chợt nhận ra sao lòng mình buồn quá đỗi, chỉ muốn đêm dài ra, và tôi, làm sao đừng phải về nhà lúc này...

Đinh lê vũ

Sông Ngâm

Chị Hoàng, chủ tịch công đoàn công ty cũ, gọi điện thoại vào máy cầm tay của Tuấn: “Công ty của mình tổ chức đi chơi động Phong Nha, muốn mời em về cùng đi. Em thấy sao?”. Tuấn gần như reo lên trong máy: “Trời ơi, có dịp đi chơi nào mà em từ chối đâu. Em sẽ xin nghỉ phép ở công ty mới”. Chị Hoàng hoan hỉ: “Vậy là đồng ý rồi nha! Đi thành hai đợt, đợt hai vào cuối tuần sau”. Chị đổi cách xưng hô: “Đăng ký đi đợt hai nha Tuấn, có chị, chị Nga, chị Hiền nữa nè, vui lắm?”. Tuấn biết mấy chị quý mình lắm nên cũng bông lơn một chút: “Trời, đi với mấy bà chị thì vui sao nổi. Có em nào trẻ trẻ cỡ tuổi em không?”. Chị Hoàng cười thành tiếng: “Thằng khỉ, có em Nhung, trẻ hơn mà mấy tuổi lặn, vui rồi còn gì!”. Tuấn làm bộ nhăn nhó: “Em Nhung mà cũng kể vô!”, rồi cũng gật đầu: “Chị đăng ký đợt hai cho em nhé!”.

Tuấn rời công ty cũ chưa được bao lâu. Lý do xin chuyển công ty khác là do hoàn cảnh gia đình, nhưng thật ra là vì Tuấn đã gặp được một cơ hội quá tốt nên công ty cũng không cách gì giữ Tuấn lại.

Cũng không có ý định giữ Tuấn lại, khi Tuấn quyết lòng muốn ra đi, ý của sếp là vậy. Dẫu gì, Tuấn cũng đã gắn bó với công ty cũ gần tám

năm trời, nên khi công đoàn tổ chức đi chơi, mọi người liền nhớ ngay tới Tuấn. “Có công sức đóng góp của nó trong quỹ công đoàn mà!”. Nhưng là đồng nghiệp của Tuấn ở công ty cũ. Nữ đồng nghiệp này tướng bé loắt choắt, khô rang, không xấu, không đẹp, lanh lẹ một tí, xanh xệ một tí và đồng bóng kiểu đàn bà một tí, không phải là tốp người Tuấn thích. Dù có lúc, mấy chị cũng hay gán ghép và nữ đồng nghiệp cũng đã rất nhiều lần nhìn trộm Tuấn. Không thích là không thích, dù chỉ để vui chơi, hướng hồ gì Tuấn là thằng rất biết rõ đâu là đồ cúng, đâu là đồ ăn. Dây dưa không đáng, Tuấn không thèm!

Buổi sáng khởi hành, mọi người tập trung ở văn phòng công ty thật sớm. Khi Tuấn đến thì hầu hết mọi người đã có mặt đầy đủ, kể cả sếp. Sếp thấy Tuấn, đưa tay ra bắt, vẻ thân tình: “Chà, qua công ty mới, trông Tuấn đẹp trai, trẻ ra!”. Chị Nga cười thật tươi: “Lâu ngày ghê há”, kèm theo một cái nháy mắt. Chị Hoàng, chị Hiền chừng mực hơn, chỉ cười hỏi Tuấn: “Khỏe không em?”. Ngoài sếp và mấy chị ra, còn có mấy đồng nghiệp anh hào làm ở bộ phận hiện trường, mấy người này Tuấn không thân lắm, cả hai cô bé cháu chị Hiền đi cùng chị, năm nay chuẩn bị lên lớp mười hai, và Nhung. Nhung sáng nay thật lạ với áo thun sát nách, quần jeans lửng, giày sport, trông trẻ trung và khỏe khoắn hơn nhiều so với áo tay dài, cổ cao của đồng phục công sở hằng ngày. Tuấn ngắm Nhung, lần đầu tiên ngắm kỹ Nhung sau mấy tháng không gặp, thấy Nhung đâu có khô như trước đây mình nghĩ. Ba vòng rõ ràng, những đường cong gợi cảm...

Hướng dẫn viên của công ty du lịch cũng là một cậu trẻ, chắc mới ra trường chừng vài năm, mặt nhìn non tơ nhưng miệng mồm thì láu lĩnh vô cùng. Sau vài câu e dè chào hỏi mào đầu, cậu bắt đầu nói về lịch trình chuyến đi và dặn dò mọi người những điều cần thiết. Xe

chạy êm ru trên con đường Liên Chiêu - Thuận Phước dọc bờ biển, tiến về phía Bắc, chẳng mấy chốc đã lên đến đèo Hải Vân. Gió thổi vi vu, cây xanh hai bên lưng chừng đèo mượt xanh như tấm thảm lá lô nhô, điểm những vạt hoa trắng li ti mọc dày, loài hoa nào đó Tuấn không biết tên, nhìn thật đẹp. Xe lên đến gần đỉnh đèo thì có sự cố xảy ra. Hai cô học trò cháu chị Hiền đi xe không quen, bắt đầu say xe. Các cô ói nhào lặn, như thể chẳng giữ gì lại trong bụng được. Vỹ, cậu hướng dẫn viên, luống cuống tìm bao ni lông, gom các thứ thải ra trên xe, tìm nước cho hai cô bé uống thuốc và hình như chính lúc ấy, cậu bắt đầu phát hiện ra đối tượng cậu cần phải quan tâm nhất trong chuyến đi này. Khi hai cô bé bắt đầu yên vị, không còn ói nữa, thì cậu ngồi thủ thỉ kể chuyện tiểu lâm cho hai cô nghe, nói là để hai cô thấy buồn cười mà quên chuyện say xe đi. Lúc đầu cậu kể nhỏ nhỏ, rì rầm, sau to lên một chút vì có Nhung góp tai vào và cười. Tiếng cười rúc rích của tụi nhỏ làm cho mấy người lớn thấy nóng máy... Chị Nga hét lên: “Đề nghị mở volume to lên để mọi người cùng nghe!”. Vỹ quay lại cười bẽn lễn: “Tụi cháu kể chuyện con nít mà!”. Chị Nga không chịu: “Chuyện con nít cũng nghe, hồi xưa các cô các chú đây trước khi là người lớn cũng là con nít!”. Mọi người xôn xao, cả sếp cũng bảo: “Kể chuyện tiểu lâm nghe cho vui đi!”. Những câu chuyện tiểu lâm ban đầu kể cho nhau nghe còn hiền lành một tí, chay tịnh một tí, được một lúc thì chuyển sang tiểu lâm mặn, lúc đầu mặn ít, sau mặn quá xá cỡ. Chị Hiền rên rỉ: “Trời ơi, hai đứa cháu của tui, kiểu này khi về có ra sông Hàn rửa tai cả tháng cũng không hết được?”. Xe dừng ăn trưa ở một quán ven đường. Trong lúc chờ dọn cơm, Vỹ lân la lại gần hỏi chuyện Tuấn: “Anh Tuấn có gia đình chưa?”. Tuấn

lắc đầu: “Chưa?”. Vỹ ranh mãnh thì thầm: “Em thấy chị Nhung chịu quây lắm đó, anh không xáp lại văn nghệ một tí cho quên đường dài”. Tuân đỏ mặt, cái kiêu đỏ mặt của người bị bắt quả tang khi làm bậy, mặc dù trong thâm tâm, Tuân chưa có làm gì bậy bạ: “Nói gì đâu không à!”. Vỹ nháy mắt cười: “Ông anh hiền quá, ông anh thấy không, cô bé Nơ, cháu cô Hiền, tướng tá bốc ghê, thế nào em cũng phải xin địa chỉ cho được!”. Tuân nhìn theo hướng mắt của Vỹ về chỗ Nơ đứng, thấy Vỹ quả thật khá tinh mắt. Nơ da trắng, tóc dài, mắt đen láy, cao chừng một mét sáu mươi lăm, đã là thiếu nữ, thân hình nảy nở như người lớn...

Nói là làm, Vỹ tỏ ra quan tâm đến Nơ ra mặt. Liên tục gấp thức ăn bỏ vào chén Nơ, mua kẹo, mua ô mai cho Nơ ngậm, mang khăn lạnh cho Nơ lau vớ vẩn quan tâm không thêm giấu. Mọi người chọc:

“Không chừng sau chuyến đi này, Hiền mang về thêm một cậu cháu rể kêu bằng dì”. Vỹ nói vọng sang chỗ chị Hiền ngồi: “Con kêu dì Hiền bằng dì nha, được không dì?”. Chị Hiền chỉ cười mà không biết nói chi. Tuân ngồi bên cạnh Nhung, cũng lảng xảng quan tâm, với một vẻ nửa đùa nửa thật, lại luôn miệng khen Nhung dễ thương, dù chuyển sang công ty khác, không gặp nhau, Tuân nhớ Nhung nhiều nữa. Nhung cười, vẻ hãnh diện: “Vậy à?”. Chị Hoàng chọc: “Chị thấy hai đứa mà xứng đôi đó, yêu nhau cho rồi, cuối năm nay cưới đi, tao đang thèm ăn cưới đây”. Nhung cười ré lên: “Trời ơi, em không lấy ông Tuân này đâu, em có người yêu rồi!”.

Cục tự ái của một người đàn ông đẹp trai, phong độ, đào hoa trong Tuân bắt đầu nổi lên: Anh sẽ cho em biết thế nào là lễ độ, hãy đợi đấy, em gái à! Vứt bỏ cái vẻ mặt bông lơn thường ngày, tỏ ra nghiêm túc hơn, quan tâm một cách chân thành hơn, Tuân đã buộc Nhung

cũng nói chuyện với mình bằng với vẻ e dè, nhỏ nhẹ và nữ tính hơn... Con mỗi hình như bắt đầu dao động, lung lay, lung lay... Ở những điểm dừng lại tham quan, chụp hình dọc đường đi, rồi ghé chợ Đông Hà mua sắm đồ, lúc nào Tuấn cũng ở bên cạnh Nhung, mang giùm túi xách, đưa tay đỡ Nhung lên xe xuống xe, kè kè máy ảnh chụp hình riêng cho Nhung... như một vệ sĩ tận tụy thứ thiệt. Chị Nga bắt đầu nhấp nháy với chị Hoàng: “Hình như tụi nó thích nhau thiệt!”. Chị Hoàng hỏi trống không: “Thiệt không vậy mà, để mấy chị còn tính!”, Tuấn nghe, chỉ phớt lờ chứ không nói chi.

Đêm ngủ tại khách sạn ở Quảng Bình, Tuấn rủ Nhung đi dạo, uống cà phê. Đi riêng hai đứa! Nhung mặc một chiếc áo thun sát nách và chiếc váy jean ngắn, trên váy gần bên hông có một đường vải rách lura tura tự tạo, tỏ vẻ rất sành điệu, khoe ra cặp đùi trắng toát và một đường hông loang loáng da thịt, nhìn rất đã... Chà chà, sao mà ăn mặc kiểu này, cô em? Tuấn đưa Nhung đi dọc theo chiếc cầu duy nhất ở thị xã Đồng Hới, nơi có quốc lộ chạy qua, đến quán cà phê Trung Nguyên duy nhất có vẻ sang trọng nằm bên đường. Quán mở nhạc ồn ào, giậm giựt, trong quán toàn con trai, khi thấy một cô ăn mặc mát mẻ như vậy bước vào, hết thấy những ánh mắt trong quán đều ngoái lại nhìn. Tuấn thấy mặt Nhung vênh lên, ra vẻ phớt đời, sành sỏi. Tuấn khoác tay lên vai Nhung, vì đang làm ra vẻ sành điệu, không lẽ lại hất tay Tuấn xuống nên Nhung để im. Nhưng mà Nhung ngồi ngọ nguậy dữ lắm. Nhạc ồn quá, hình như Nhung có nhắc Tuấn bỏ tay xuống mấy lần nhưng Tuấn giả đồ không nghe! Bàn tay cứ từ từ, thật nhẹ nhàng, kéo bờ vai Nhung về sát bên Tuấn. Được một lúc thì Nhung lách người ra: “Thôi, mình về đi, quán này ồn quá!”. Câu nói của Nhung, Tuấn ngầm hiểu chắc Nhung thích chỗ nào đó vắng

về hơn. Vậy là về! Trên đường về, Nhung tung tăng vừa đi vừa nhảy chân sáo về nhí nhảnh ngây thơ một cách cố tình. Tuân rủ Nhung lên lầu thượng khách sạn đứng hóng gió, Nhung thoái thác: “Nhung mệt rồi, Nhung đi ngủ đây để mai dậy đi sớm”. Tuân nhìn theo cái váy jean của Nhung khi đứng trong thang máy, cặp đùi trắng lóa, cái vệt rách loang loáng da thịt bên hông...

Buổi sáng, khi ở trên xe để ra động Phong Nha, Vỹ ngồi bên cạnh Tuân, cười cười: “Sao? Đêm qua vui vẻ chứ ông anh?”. Tuân cũng cười, nhưng trong bụng thấy khó chịu: “Sao chuyện gì mà cũng biết vậy nhóc?”. Vỹ nói, như phân trần: “Tối hôm qua, em đứng chơi trên sân thượng, thấy anh chị đi chơi về”. Tuân giật mình: Lỡ đêm qua mà gặp nó trên đó, chẳng biết ăn nói làm sao... Rồi như có linh tính nào đó, Tuân nhìn sang Nơ, thấy Nơ tự nhiên cúi mặt. Tuân làm bộ hỏi băng quơ: “Hôm qua Vỹ đứng chơi trên đó một mình à? Lãng mạn ghê hả?”. Vỹ thì thào vào tai Tuân, giọng rất đều: “Em đâu có điên mà lên đó đứng chơi một mình hả ông anh? Tiết lộ riêng cho ông anh thôi nha, môi em Nơ mềm lắm?”, nói rồi phát lên cười như vừa kể cho Tuân nghe một câu chuyện tiếu lâm. Ở hàng ghế sau, sắp nghe Vỹ cười vui vẻ, liền lên tiếng: “Kể chuyện tiếu lâm nữa đi!”. Vỹ “dạ” ngọt xớt.

Ngọn núi cổ kẻ dòng chữ khổng lồ Khu du lịch Phong Nha - Kẻ Bàng rồi cũng hiện ra trước mắt. Xe chạy vào khu vực bán vé tham quan, mọi người lục tục xuống xe, lục tục chuyển sang một chiếc thuyền sơn hình hai con mắt và vẩy rồng xanh đỏ lòe loẹt để đi tham quan động Phong Nha. Dòng sông Sơn dẫn vào động Phong Nha đoạn ở ngoài nước trong vắt, hai bên bờ cây xanh mướt, đi được một lúc thì đến cửa động, trông như miệng một con cá mập lớn đang há.

Thuyền bơi sâu vào bên trong động, tối om, chỉ có vài ánh đèn nhàn nhạt không đủ để soi đường. Nãy giờ đi ngoài sáng, bây giờ vào trong tối, không khí mát rượi làm mọi người thấy thoải mái, nhẹ lòng hẳn lại. Khung cảnh vắng lặng, chỉ nghe tiếng mái chèo khua nước róc rách và tiếng người xôn xao nói chuyện vọng lại từ phía xa kia. Thuyền lẳng lặng trôi, mọi người luôn miệng trầm trồ chỗ này chỗ nọ, thỉnh thoảng, lại nghe tiếng ré lên ới ới vì bị nước từ trên cao nhỏ xuống làm ướt đầu tóc, áo quần. Cả một thế giới thiên nhiên kỳ bí hiện ra với những mảnh thạch nhũ nhiều hình thù kỳ dị từ trên cao buông xuống, tạo thành một vùng không gian như hư như thực. Cả đoàn ghé lên ngắm cảnh ở một động lớn bên ngoài, sau đó đi tuốt vào trong sâu để lên một cái động khác hẹp hơn nhưng nhiều thạch nhũ hơn. Cảnh vật ở các động na ná nhau, cũng lung linh, huyền ảo như thế. Lúc đi ra, Tuấn kéo Nhung xuống ngồi ở hàng ghế sau chót trên thuyền: “Xuống đây ngồi với anh, anh nói Nhung nghe cái này!”. Nhung lật đật đi theo Tuấn, thắc mắc: “Có chuyện gì vậy anh?”, Tuấn không trả lời. Ngồi bên cạnh Tuấn một lúc lâu, vẫn không nghe Tuấn nói gì, Nhung lại hỏi: “Chuyện gì vậy anh?”. Tuấn bất ngờ ôm lấy Nhung: “Chuyện này nè” rồi hôn lên môi Nhung. Cái hôn bất ngờ quá làm Nhung không kịp tránh đi đâu được, cái ghế trên thuyền chật quá, Nhung lại bị Tuấn ép sát vào phía trong, cũng không cách nào tránh được, giãy giụa mạnh quá thì sợ mọi người phía trước nghe thấy. Nhung chỉ biết mím chặt môi lại, trăn người, làm như không có cảm xúc. Được một lúc thì Tuấn chán, buông Nhung ra: “Em không thích anh à!”. Nhung im lặng một chút, sửa lại tóc: “Anh không thích em? Anh làm chuyện này chỉ để vui vẻ thoáng chốc thôi, phải không? Sao lại chọn em?”. Tuấn chống chế một cách vụng về: “Anh thích em

thật mà!". Nhưng làm như không để ý lời chống chế của Tuấn, vẫn tiếp tục: "Trước đây, em thích anh lắm, vì anh chân thành, trung thực, dù không bao giờ anh thềm ngó ngang gì đến em! Còn bây giờ thì em có người yêu rồi". Nhưng chỉ nói vậy thôi, không có thêm một câu nào, không một câu trách móc, không hề xỉ vả anh là thằng thế này thế nọ. Vậy mà làm Tuấn đau nhói, Tuấn không nói được tiếng nào, hai tai Tuấn đỏ rừ lên. Tuấn ước gì mình có thể nhảy ngay xuống dòng sông ngầm này mà biến mất đi lập tức, thoát khỏi ánh mắt Nhung...

Theo lời người chèo thuyền đưa đoàn tham quan vào động, độ sâu của dòng sông chảy ngầm này, chỗ cạn nhất cũng phải gần mười mét. Biết làm sao được, khi Tuấn không biết bơi, lại là người sợ chết vô cùng...

Đinh lê vũ

Thất Tình

1. Khánh nói : "Hôm qua, tao gặp Hảo đi ngoài phố với Tăng, dung dăng dung dẻ, tình lắm !". Luận bồi thêm : "Nhỏ Oanh em tao kể Thứ Bảy tuần rồi, khoa nó tổ chức dạ hội, có giới thiệu một couple mới, tưởng ai, té ra là Hảo với Tăng.". Tai tôi đang muốn ù lên đây này nhưng mấy thằng bạn quái quỷ của tôi có chịu tha cho đâu. Tụi nó

thao thao kể chuyện Hảo với Tăng, lại còn cười với nhau chí chóc nữa. Tôi ngồi như chết lặng, ly cà phê đá trên bàn này giờ vẫn còn nguyên, chẳng còn hồn vía đâu mà uống ngụm nào. Hai chiếc loa thùng đặt ở góc quán đang phát ra một giọng nữ rưng rức : "Tại sao anh không là của em ?..." nghe buồn não ruột. Tuân vỗ vai tôi, vẻ mặt đầy thông cảm : "Thôi quên đi, chính mày là thằng chủ động mà !", rồi quay lại nói với Khánh, Luận : "Tụi bây ngồi chơi, tao chở thằng Yên về."

Tôi lẳng lặng ngồi sau xe Tuân, chẳng nói được lời nào. Tuân cũng vậy, im lặng, chạy xe nhẩn nha, không theo lối về nhà mà chạy ngược xe ra đường bờ sông. Đây là con đường chỉ toàn là công sở, không có nhà dân, bên sông là một công viên chạy dài, cây xanh ngút mắt. Đang giữa buổi chiều nên công viên vắng người. Tuân dừng xe ở một ghé đá nhìn ra sông, không nhìn tôi, nói giọng khể khàng : "Ngồi đây chơi một chút !". Gió từ sông thổi vào nghe mát lạnh. Tuân ái ngại : "Tụi nó chỉ vô tình, không có ý gì !". Tôi cười buồn : "Tao cũng đâu có trách gì tụi nó." thấy ngạc nhiên vì giọng nói quá ư bình thản của mình. Chỉ cách đây chưa đầy ba tháng, cũng nơi công viên bờ sông này, cũng một chiếc ghé đá đại loại kiểu như chiếc ghé đá tôi đang ngồi với Tuân, tôi và Hảo gặp nhau lần cuối, quyết định chia tay nhau, chả rạch ròi được vì sao mà chia tay nhau. Chỉ thấy sau một thời gian yêu nhau gần bốn năm, tôi không dưng nhận ra dường như mình không còn được yêu như thuở ban đầu nữa, cảm thấy hàng tuần, hàng ngày gặp nhau như là bổn phận, người này cứ đến tìm người kia vì chỉ sợ không đến sẽ làm người kia phật lòng... Hảo khẳng định : "Em vẫn yêu anh." mà giọng nghe trống rỗng, như thể Hảo đang trả bài, một bài học Hảo rất thuộc, không

phải đắn đo, nghĩ ngợi gì nhiều để rồi chưa đầy ba tháng sau, lại nghe tin Hảo đã tìm được "một nửa" khác của mình. Chợt thấy đau lòng ghê gớm : không lẽ bốn năm trời không còn động lại trong Hảo chút gì...

2. Quyên nhìn qua một lượt căn phòng trọ bẽ bộn của tôi, mấy bộ quần áo chưa giặt gửi thành một đống, gầm giường đầy tàn thuốc lá và giấy vụn, nhăn mặt : "Dạo này, em thấy anh bết bát quá. Anh không sợ Hảo buồn à ?". Tôi lừ mắt nhìn Quyên : "Thứ nhất, anh không làm gì để em phải nói là bết bát. Thứ hai, Hảo buồn, đâu có liên quan gì đến anh.". Giọng Quyên nghiêm trang : "Em là bạn Hảo, bạn anh. Em không muốn anh như thế này chút nào. Hảo cũng vậy, Hảo cũng không hề muốn sau khi chia tay với Hảo, anh sống như thế này. Anh cứ nhìn lại thử xem sao...". Không để Quyên nói hết câu, tôi nổi nóng : "Anh không cần Quyên dạy khôn.". Quyên vẫn như không : "Lúc này anh không được bình tĩnh, lúc khác em sẽ nói chuyện với anh.".

Không hẳn là tôi không biết mình đang sống như thế nào. Không còn Hảo, những thói quen bừa bãi của tôi mặc sức trỗi dậy, những thói quen mà trước đây Hảo đã tốn không ít thời gian mới dẹp bỏ được. Tôi cố tránh, không muốn để mọi người chung quanh nhìn mình như một thằng thất tình. Giữa đám đông, cố gắng nói to hơn, cười lớn hơn. Đến trường, cười với cô này thật tươi, nheo mắt với cô kia thật tình tứ. Lại có cái kiểu nhún vai rất bất cần khi có ai đó hỏi thăm về Hảo, thăm thì kể chuyện Hảo với Tăng. Tôi không lạ gì Tăng, lúc trước học cùng trường với tôi, có một thời vẫn hay đi uống cà phê với nhau, nhưng thấy lạ lẫm khi nghe Hảo yêu một người như Tăng. Tăng thuộc tuýp hiền lành, nếu không muốn nói là hơi tẻ nhạt, hoàn

toàn khác với tính cách Hảo. Có khi Hảo như vậy mà khôn ngoan, như trước kia Hảo vẫn bình luận với tôi là cô này cô nọ lấy chồng khôn ngoan, biết đâu rồi Tăng sẽ là một người chồng tốt. Cái mở lý lẽ này, rốt cuộc chỉ mình tôi cay đắng nhận ra, chỉ để huyễn hoặc mình, làm ra vẻ là mình cao thượng, không thèm chấp với chuyện đã qua, chỉ để giấu nỗi huyệt huyệt của một kẻ cứ tưởng mình được yêu nhiều lắm, té ra, bị phẩy tay nhẹ nhàng như cánh lông hồng...

3. Một buổi chiều ngồi trong căn-tin trường, Tuấn nói với tôi : "Cách đây hai ngày, tao gặp Quyên. Quyên gửi lời thăm mày.". Tôi nghe Tuấn nói, có cảm giác không buồn không vui : "Tao thấy mệt mỏi lắm rồi, bây giờ tao thấy sợ con gái, nhất là những cô nào liên quan đến Hảo.". Tuấn ngậm ngùi : "Tao không nghĩ là mày yêu Hảo đến thế, nếu biết, tao sẽ cản, không cho mày bỏ Hảo.". Tôi cười khan : "Chẳng ai cản được tao !" chợt nghĩ : sao mình cứ buồn, cứ vật vờ thế này mà để làm gì, Hảo có biết đâu, vả lại có biết thì cũng chẳng nín kéo được gì... Tôi nhận ra mình đang rất vô lý, vô lý với mình, vô lý với bạn bè mình, với Hảo, và cả với nỗi buồn của mình. Nhưng vẫn không sao quên được nỗi buồn đang dai dẳng...

Tôi cười với Tuấn : "Hôm nào tội mình rảnh rảnh, rủ Quyên đi chơi lòng vòng.". Tuấn nhìn tôi nghi hoặc : "Mày nói đùa ?". Tôi vỗ vai Tuấn : "Nói thật, thật như tao đang ngồi đây.". Tuấn vui vẻ : "Tao mừng cho mày. Nhất định bọn tao, tao, Luận, Khánh sẽ rủ mày nhậu một bữa đã đời, mừng mày tai qua nạn khỏi.". Tôi bàng hoàng, mấy ngày vừa trôi qua của tôi, nỗi buồn của tôi, với bạn bè, lại là "tai nạn" ư ? Tuấn đang chênh choáng vui nên không nhận ra sắc diện của tôi lúc này, nói tiếp : "Mày cũng nên bình thường quan hệ với Hảo đi, Hảo có vẻ lo cho mày lắm, hỏi thăm hoài. Dẫu gì cũng là bạn.". Lại

một điều bất ngờ nữa, Hảo mà còn nhớ đến tôi, hay Hảo chỉ tỏ ra quan tâm để tỏ lòng thương hại. Tôi nghe giọng mình run run : "Tao chưa thể gặp Hảo lúc này được. Tao cần có thời gian...". Tuấn gật đầu, nhè nhẹ : "Tao hiểu."

4. Bữa nhậu mà Tuấn dự định gồm bốn đứa tôi, mời cả Quyên nữa, lần nữa hoài, không thực hiện được, do lúc thì Khánh bận đi làm thêm, lúc thì Quyên kẹt dạy kèm, rốt cuộc lại là bữa liên hoan mừng cả bọn thi học kỳ và Quyên thi chuyển giai đoạn "qua" trót lọt. Luận nói : "Mừng nhất là mừng cho thằng Yên, chứ tụi mình thì... thường thôi !". Ôi, tội nghiệp cho đám bạn của tôi, cứ hồi hộp sợ tôi không gượng nổi mà "qua" khỏi kỳ thi này. Khánh vỗ vai tôi : "Tao không ngờ mày cũng ngon lành quá xá.". Quyên nhẹ nhàng hơn : "Em chúc mừng anh !", chỉ có Tuấn là cứ nhìn tôi tủm tỉm, chẳng nói năng gì. Tôi thấy lòng ấm áp nhiều lắm, sung sướng một cách ngượng ngịu : "Tụi bây có im không nào, có phải chỉ mình tao "qua" được đâu !". Khánh và Luận ủng hộ một con gà trống tơ, con gà mà hôm hai đứa về quê Luận xin "viện trợ" mang lên, gởi nhờ Quyên nuôi hộ mấy ngày nay. Tuấn mang đến hai chai "Lúa Mới", phân trần là để gây không khí khi thấy Quyên rướn mày vẻ ngạc nhiên. Quyên đến phòng tôi trọ từ sáng sớm, dọn dẹp, tìm một bình hoa, cắm vào mấy bông cẩm chướng, loại hoa ngày xưa Hảo rất thích, rồi cười cười hỏi tôi : "Hôm nay Quyên mời bạn của Quyên đến, anh Yên có đồng ý gặp bạn Quyên không ?". Tôi không nghĩ gì cả, cũng cười : "Anh sợ gì ?".

Cả bọn hè nhau vào chuẩn bị cho bữa liên hoan, Khánh cắt cổ gà, nhổ lông, Quyên vo gạo, Tuấn lôi chiếc bếp dầu cũ rích mấy tháng rồi tôi không đụng đến ra sửa, tôi với Luận ngồi nhặt rau. Gần trưa thì

Hảo đến, rụt rè như thể lần đầu tiên đến nhà tôi, gật đầu nhìn tôi chào khế. Tôi hơi bị bất ngờ, không ngờ cô bạn mà Quyên nói là Hảo, không nghĩ Hảo lại "gan cùng mình" đến chỗ tôi nên lúng búng không biết phải nói gì. Không hẳn là trong tôi đã hết đi những xao động cũ... Hình như chỉ có mình tôi là ngạc nhiên khi thấy Hảo xuất hiện, Khánh và Luận cứ nhìn tôi tằm tằm. Tuân huých nhẹ tay tôi : "Nào, chúng tở "bản lĩnh đàn ông thời nay" đi mầy !". Tôi kéo ghế mời Hảo ngồi, rót nước mời Hảo : "Em vẫn khỏe ?". Hảo e dè : "Dạ, cũng thường." rồi nhìn mấy bông cẩm chướng cắm trên bàn, cười nhẹ : "Em đến mừng anh và bạn bè ! Anh có giận em ?". Tôi không nghĩ là Hảo sẽ hỏi thẳng tôi một câu như vậy, ngập ngừng bảo : "Thôi, chuyện cũ mà, cho qua đi !", biết là sẽ khó lắm đây, nhưng rồi cũng sẽ là chuyện cũ. Một thoáng yên lặng, tôi chạnh lòng nhận ra : Hảo vẫn đấy, tưởng chừng không khác gì trước đây, nhưng lại không còn như của ngày xưa, mọi chuyện cứ như mới hôm qua thôi nhưng bây giờ đã khác lắm rồi. Tôi hỏi : "Sao Hảo không đưa Tăng đến chơi ?". Nét mặt Hảo giãn ra nhẹ nhõm : "Dạ, sáng nay ảnh bận.". Quyên khệ nệ bưng lên nồi cháo gà nghi ngút khói : "Nào, anh Yên, Hảo, giúp em một tay !". Tôi dọn nhanh mớ sách vở, bình hoa trên bàn, Hảo nhanh nhẩu : "Nước chấm pha chưa, để Hảo pha nước chấm." rồi lục cái rổ phía cuối phòng tìm tỏi, ớt. Chỉ một loáng, mâm bát đã sẵn sàng. Tuân cẩn thận rót "Lúa Mới" ra mấy cái cốc nhỏ xíu không biết moi ở đâu ra : "Nâng cốc đi, mừng mọi người !". Tôi nâng cốc lặp lại theo Tuân : "Mừng !" rồi uống. Người tôi nóng phừng, mắt tôi long lanh, tôi nhìn những khuôn mặt bạn bè, thân quen quá, rồi thấy trước đây mình thật vớ vẩn khi trái tim ích kỷ của mình cứ khư khư ôm mãi nỗi buồn tự chuốc lấy...

Tôi bối rối nhìn ra ngoài sân. Chao ời, cái màu nắng sao mà cháy lòng đến thế...

Đình lê vũ

Thầy Giáo Chưa Tốt Nghiệp

1. Thùy nói : "Hè này, tụi mình phải đi học thêm Anh văn thi Đại học. Mẹ tao nói cứ ăn chơi dài dài thế này, sang năm thi rớt cả nút.". Khuyên dài giọng : "Nói như kiểu mẹ con Thùy, làm như tụi mình ăn chơi dữ lắm. Chỉ mình con Thùy ăn chơi thì có chứ tao với mấy thì hiền thí mỗ đi được, Ngàn há ?". Nhìn Thùy đang phồng mang trợn mắt nhìn Khuyên, tôi đoán nó phải ăn tươi nuốt sống Khuyên mới đã nư, vội can : "Thôi, tụi bây bớt nóng tính lại đi, bàn chuyện học hành đã.". Thùy chỉ... chờ có vậy thôi nên vừa nghe tôi nói, dịu giọng liền : "Tao nể lời con Ngàn đó, chứ không thì..." trong khi Khuyên đang lè lưỡi chọc tức nó...

Buổi chiều, trong khu vườn nhà Thùy vắng vẻ lạ. Cả khu vườn cây ăn trái rộng thênh ở Thủ Đức, "thánh đường" của bộ ba chúng tôi vào những ngày hè, lúc này chỉ nghe tiếng gió, tiếng lá cây xào xạt và tiếng chim hót lơ đãng đâu đó. Khuyên che miệng ngáp : "Trời nóng như thế này mà chui vô mấy lớp học thêm, đúng là quá tội.". Tôi giả bộ vờ vẫn nhìn mấy giọt nắng lấp lóa trên vòm lá xanh thẫm :

"Chứ làm sao đây, học thì phải khổ thôi. Nhà tao nghèo, cực khổ mấy cũng chịu được, chỉ sợ con Khuyên, sống mấy lạnh quen rồi...". Khuyên quay lại đâm thùm thụp vào vai tôi, tiếng cười khanh khách vang lên rộn cả một góc vườn... Thùy đang nằm trên một chạc cây ba chĩa bỗng ngồi nhồm dậy : "Sao tụi mình không kiếm thầy dạy thêm về học ở nhà tao ?". Một ý kiến tuyệt vời, dĩ nhiên là chúng tôi đồng ý ngay lập tức...

2. Thầy đến một hôm sau ngày mẫu "Cần tìm..." của chúng tôi đăng trên báo, sáng kiến của con Khuyên văn sĩ, nhân vật duy nhất trong bộ ba chuyên có tên trong mục "Bài nhận được" của mấy tờ báo học trò. Khuyên vênh mặt : "Tụi bây thấy sáng kiến của tao hiệu quả chưa ? Tìm được thầy vừa dạy hay vừa đẹp trai vừa trẻ vừa chưa có bồ.". Đó là khi ba đưa chúng tôi đã hơi... thân thân với thầy, chứ ngày đầu tiên thầy xuất hiện, với áo bỏ quần thẳng nếp, vẻ mặt nghiêm nghị đăm đăm, không riêng gì Khuyên, cả tôi và Thùy cũng "rét" thầy. Mẹ Thùy thỉnh thoảng tạt qua chỗ "lớp học" của ba đứa, gật gù : "Thầy phải nghiêm với tụi này mới được chứ không thì..." trong lúc ba cái miệng đang giả đồ khổ sở rên rỉ : "Oan cho tụi con quá.". Mẹ của Thùy cười xòa : "Mấy cô chỉ được cái giả bộ là hay.", thầy cũng cười, nụ cười bẽn lễn, trông ngộ ngộ...

Thầy đang là sinh viên Khoa Anh trường Đại học Sư Phạm thành phố, nghỉ hè kiếm việc làm thêm chờ năm học mới. Chỉ mới là sinh viên nhưng kiến thức của thầy ác chiến, lại tận tâm nên chúng tôi đứa nào cũng khoái thầy. Thầy không những "siêu" Anh văn mà mỗi khi gặp mấy bài toán hóc búa, mấy đề văn khó xơi, thầy đều giúp chúng tôi giải quyết rất ráo. Khuyên phát biểu : "Học với thầy thì cho tao cả đời đi học tao cũng không ngán.". Tôi chọc Khuyên : "Coi mòi

con nhỏ này muốn theo thầy về An Giang học riêng với thầy rồi đó...". Khuyên la bai bai : "Tao không có ý đó đâu, mày là chúa suy diễn." rượt tôi chạy lòng vòng quanh khu vườn nhà Thùy. Thùy ngồi cười mím chỉ nhìn hai đứa tôi rượt nhau, không nói gì, vẻ mặt trông mơ màng chi lạ...

3. Thấm thoát, vậy là đã hơn một năm, chúng tôi học với thầy. Về nghiêm nghị thường trực trên mặt thầy của những ngày đầu biến mất, bây giờ chúng tôi còn thấy thầy hiền lành, dễ gần nữa là khác, như một ông anh lớn của ba đứa. Có lúc, chúng tôi còn bạo gan ghép đôi thầy với đứa này đứa nọ trong nhóm, thầy cũng chỉ cười mà không nói chi, trong ánh mắt có chút bối rối khó hiểu. Khuyên bình luận : "Chắc thầy chưa có bồ.". Tôi thì đoán già đoán non : "Nhất định thầy phải để ý một trong ba đứa tụi mình, vừa đẹp... gái, vừa học giỏi nè.". Chả là tôi chế lại câu "con nhà giàu, đẹp trai, học giỏi" mà mọi người hay nói cho phù hợp với "hoàn cảnh". Khuyên cười ré lên : "Chắc thầy không để ý tao đâu !". Tôi cũng cười : "Tao cũng không được vinh hạnh này." vừa nói vừa liếc Thùy. Những lúc "bình loạn" như vậy Thùy không bao giờ tham gia, chỉ làu bàu : "Tụi bây nhiều chuyện quá !". Thùy la Khuyên với tôi "nhiều chuyện" mà sao nhìn mặt nó, tôi chẳng thấy có vẻ gì là bức bối trách móc cả....

Nhờ học với thầy, môn Anh văn chúng tôi ở lớp đã khá lên nhiều. Hôm cuộc thi "Đường lên đỉnh Olympia" được tổ chức ở thành phố, cả ba đứa rủ nhau đi coi, ủng hộ cho một anh lớp mười hai đại diện cho trường chúng tôi đi thi. Có một câu hỏi tiếng Anh dành cho khán giả, Thùy giơ tay và trả lời ngon ơ, được chị Tùng Chi tặng quà lưu niệm. Lúc nó đứng lên trả lời câu hỏi, tôi với Khuyên ngồi bên cạnh nó la hét hoan hô nó quá trời. Thùy làm chúng tôi vênh mặt lên hãnh

diện, vì có được một đứa bạn giỏi giang đến vậy. Hôm Đài truyền hình phát lại chương trình đó trên ti-vi, tôi với Khuyên quê ơì là quê, vì nhìn Thùy đứng lên cầm micro điệu dàng, xinh xắn bao nhiêu, thì bên cạnh là tôi với Khuyên chỉ toàn răng với răng, trông chẳng giống ai. Thầy coi ti ti, vui lắm, thầy khen Thùy quá trời, thầy nói với đũa này, mai mốt ba đứa sẽ "vào đẹp" Đại học, thầy còn hứa có quà cho ba đứa khi thi đậu...

4. Thầy từ giã chúng tôi về quê lúc ba đứa vừa thi Đại học xong. Thùy thi Sư Phạm vì muốn sống gần mãi với lứa tuổi học trò, Khuyên thi vào Ngoại Thương, cái miệng nó lách chách cả ngày, chắc hợp với thương trường lắm, tôi thì thích làm hướng dẫn viên du lịch để giới thiệu phong cảnh đẹp của thành phố quê mình ba trăm năm với bè bạn năm châu nên thi ngành Kinh tế du lịch. Toàn là những ước mơ cao cả ! Riêng Thùy, tôi biết Thùy còn ôm ấp một ước mơ khác : nó muốn được làm cùng nghề như thầy, muốn được như thầy... Thầy về quê, Thùy là đứa chăm viết thư cho thầy nhất, luôn miệng nhắc đến thầy với vẻ đầy trầm ngâm : "Chờ đến lúc nhập học thầy mới lên lại, lâu quá tụi bây há ?". Tôi và Khuyên cũng... nhớ thầy, chẳng còn hứng thú đâu mà chọc Thùy nữa...

Ngày chúng tôi có kết quả đậu Đại học, ba đứa vui như hội, hùn tiền tổ chức ăn mừng thật to ở quán bánh tôm Kỳ Đồng rồi kéo vô Đầm Sen đạp vịt, tối còn coi ca nhạc, uống cà phê ở phòng trà ATB. Chúng tôi cử Thùy viết thư báo tin thi đậu cho thầy mừng, rồi mời thầy lên thành phố dự liên hoan với ba đứa. Thầy đã không lên được, chỉ viết thư chia vui cùng chúng tôi, "quê thầy lúc này mùa màng bận rộn lắm..." hẹn chúng tôi một dịp khác vào đầu năm học. Thầy còn gọi Thùy là "đồng nghiệp tương lai của thầy", Khuyên là

"nữ doanh nhân tương lai" và tôi, "hướng dẫn viên du lịch của thế kỷ XXI". Đọc thư thầy, đứa nào cũng thấy như mình lớn đến nơi rồi, lại buồn năm phút vì không có thầy cùng dự liên hoan mừng thi đậu. Khuyên lại nảy ra sáng kiến : "Đợi mai mốt tới 20 tháng 11, tụi mình gây cho thầy bất ngờ luôn." Khuyên vạch chương trình sẽ tặng thầy một bộ áo quần, cà vạt thật oách để mai mốt thầy ra trường, đi dạy thực thụ, sẽ rủ thầy về Biên Hòa ghé nhà bà nội nó chơi, leo núi Bửu Long. Nhớ lại 20 tháng 11 năm rồi, chúng tôi con nít gì đâu, ba đứa bàn nhau mua bánh kẹo tặng thầy, thầy khui ra tại chỗ, rớt cuộc bánh kẹo chủ yếu vô bụng chúng tôi, thầy chẳng có cái gì giữ lại làm kỷ niệm...

5. Thầy đã không lên thành phố được để nhận bộ áo quần, cà vạt thật oách chúng tôi tặng để khi ra trường mặc đi dạy, cũng không leo núi Bửu Long chơi với chúng tôi nhân ngày 20 tháng 11. Cả ba đứa đều sưng sờ khi đầu tháng 9 ghé lại ký túc xá trường hỏi thăm thầy. Bạn thầy kể : Trong cơn lũ ở đồng bằng sông Cửu Long trong đợt hè vừa rồi, nhà thầy bị lũ cuốn trôi, gia đình thầy đã khó khăn càng thêm khó khăn hơn. Ba thầy mất do bị lũ cuốn, thầy bây giờ là lao động chính với gánh nặng mẹ già đang bệnh và bảy em bốn đứa, không thể trở lại trường tiếp tục chuyện học hành. Bạn bè thầy đã tìm mọi cách giúp đỡ để thầy có thể học tiếp nhưng cuộc sống của thầy bây giờ không phải chỉ cho riêng thầy. Chúng tôi nghe kể mà thấy mình đang sung sướng rất nhiều, lâu nay mình sống vô tình với người chung quanh mà mình đâu hề biết, cả thầy là người gần nhất mà cũng tỏ ra vô tình với thầy quá... Thùy khóc thút thít : "Làm sao bây giờ ? Sao thầy khổ quá, thầy ơi !". Tôi cố gắng an ủi Thùy trong khi chính tôi cũng đâu hơn gì nó, tiếng nấc nghẹn cổ kìm trong cổ họng.

Chỉ có Khuyên, bất ngờ nảy ra sáng kiến một cách rất đúng lúc : "Tụi bây đừng khóc nữa, sao tụi mình không hỏi thăm địa chỉ của thầy để xuống thăm thầy một chuyến ?". "Ừ há ! Tuần sau đi thăm thầy đi !", tôi với Thùy nhao nhao đồng ý, mắt chưa hết những giọt lóng lánh thương thầy...

Chúng tôi vẫn dặn lòng, sau này, dù có thành cô giáo, nữ doanh nhân, hướng dẫn viên du lịch tương lai hay là gì đi nữa thì hình ảnh thầy, người thầy-giáo-chưa-tốt-nghiệp sẽ sống mãi trong tâm hồn chúng tôi, là điểm sáng trong chuỗi kỷ niệm khó quên của thời học trò hoa mộng...

Đinh lê vũ

Theo Gió Bay Đi

Rồi một ngày chợt nhận ra công việc mình đang làm trở nên mệt mỏi quá, thành phố đang sống bỗng dưng ngọt ngào quá, tôi nghĩ mình nên đi xa một chuyến và nhớ tới Tuyên. Tự dưng thèm gặp Tuyên biết bao, để được nói với Tuyên mọi chuyện trên đời, được cười khóc với Tuyên những chuyện vui buồn mà với người khác, có thể là những chuyện ngớ ngẩn không đáng để tâm. Nếu trong cuộc sống có một người nào đó mà những bộn bề thường nhật có thể làm ta không nhớ đến nhưng lúc dường như thấy cô đơn nhất, đó luôn là

người đầu tiên ta nghĩ về thì Tuyên là một người như vậy. Là bạn cùng lớp với tôi ngày xưa, bây giờ đang sống ở một nơi cách thành phố của tôi gần năm trăm cây số, Tuyên luôn biết cách làm dịu đi những nỗi đau buồn của tôi, ngày xưa cũng như bây giờ...

Vậy là tôi gọi điện cho Tuyên. Giọng Tuyên nghe trên phone thật hồ hởi : "Hôm nào mày vào, để tao đi đón !". làm tôi tự nhiên thấy vui lòng. Cái thằng đàn ông trong tôi tưởng mạnh mẽ, gan góc là vậy mà có lúc cũng như thế này sao. Tôi ghé cơ quan xin nghỉ phép, anh Định cười : "Xin nghỉ để hỏi vợ hả ? Gì chứ vụ đó là anh ủng hộ hai tay.". Tôi cũng cười lắc đầu : "Làm gì có ! Ai mà thèm ư em.", chợt thấy chạnh lòng. Mọi khi, tôi vẫn trả lời nửa đùa nửa thật như vậy mỗi lần bị anh Định trêu nhưng lần này thì... Tôi nghĩ đến Kim, từ lúc quyết định chia tay, đã không hề gặp lại nhau. Kim bướng bỉnh, kiêu hãnh, vốn không chịu thua ai cái gì bao giờ đến hồi còn quen nhau, có lúc tôi đã tự hỏi không biết Kim có thực sự yêu mình không nữa. Ngẫm nghĩ về những chuyện đã xảy ra, tôi đến chẳng hiểu nổi mình. Ngày xưa, không gặp nhau một ngày đã quay quắt nhớ, bây giờ thì thấy mình như vô cảm, không còn muốn thiết tha với cái gì nữa... Chuyến xe khách đến Tuy Hòa trễ gần hai tiếng đồng hồ so với dự tính, sau khi chạy lòng vòng rước khách và ì ạch qua một chặng hành trình dài gần chín tiếng đồng hồ, dù gã lơ xe đảm bảo chắc một trăm phần trăm với tôi là sẽ đến sớm hơn. Đường xá có nhiều chỗ đang được thi công lại, nắng gắt, bụi mù. Tôi vừa bước xuống xe, mới rừ, đã thấy Tuyên chạy ra gọi tôi rồi rút từ một quán cà phê bên đường : "Tao ra đây từ lúc cơm trưa xong, ngồi uống nước chờ mày ở ba quán rồi, cứ sợ xe vô sớm, không thấy tao đón lại ló ngó.". Rồi Tuyên ân cần : "Sao ? Đi đường mệt không ?", đưa tay đỡ lấy túi

xách của tôi, vừa cười vui vẻ vừa nói : "Tao không nghĩ là có ngày mày sẽ vô đây thăm tao như thế này, vui ghê luôn !". Tôi lúng búng giữ lại túi xách : "Để tao mang cũng được !", muốn nói với Tuyên là mày đừng có coi tao như con nít như vậy, lại thấy sung sướng một cách ngượng ngùng vì sự quan tâm thật lòng của Tuyên. Hồi còn nhỏ, tôi là đứa bé nhất lớp, Tuyên luôn là người che chở tôi mỗi khi bị tụi cùng trường chặn đường bắt nạt, bây giờ lớn lên, mỗi đứa một nơi, Tuyên vẫn không hết thói quen coi tôi là một thằng bé cần được che chở. Và cũng chỉ với Tuyên, tôi mới có được cái cảm giác của ngày còn thơ dại, bình yên, vô tư, không vướng bận...

Tuyên líu ríu kéo tôi vào quán nước, gọi ly chanh đá, Tuyên vẫn chưa quên ngày xưa tôi có thói quen uống chanh đá mỗi lần đi ngồi cà phê với Tuyên. Tuyên hỏi thăm tôi đủ thứ chuyện, chuyện nọ xọ chuyện kia, làm tôi trả lời không ngót miệng rồi đột ngột dừng lại : "Mày vào đây được, tao mừng quá.". Bây giờ tôi mới có dịp nhìn kỹ Tuyên. Tuyên có gầy hơn, da ngăm đen hơn, nhưng lại trông có vẻ khỏe và rắn rỏi ra. Tuyên nhìn tôi cười : "Mày vẫn không thay đổi gì mấy, có chứng chạc lên được chút xíu.", rồi ngập ngừng đề nghị : "Chỗ của tao ở cách thị xã gần ba chục cây số, tối nay mình ở lại đây, tao đưa mày đi chơi cho biết Tuy Hòa.". Tôi gạt đi : "Thôi, về thẳng chỗ mày đi, tao cần nghỉ ngơi, tắm rửa một chút.". Tôi còn muốn nói thêm với Tuyên là tôi vào Tuy Hòa là vì Tuyên, chứ cái thị xã bé tí này đâu có gì hấp dẫn tôi. Tôi đang cần một nơi thật yên tĩnh...

Tuyên ở trong một căn hộ tập thể cùng với hai người bạn nữa, cũng độc thân như Tuyên. Từ nhà đi qua chỗ làm chỉ khoảng vài trăm mét nhưng là vài trăm mét đường đất đỏ, mùa nắng, cứ mỗi lần xe chạy

qua là nhuộm đỏ hết áo quần, đầu tóc. Trên đường về, ngồi sau lưng Tuyên, mỗi lần xe chạy xóc ngang qua ổ gà là Tuyên nói : "Ở chỗ tao buồn lắm, nhà quê lắm, sợ mày không chịu nổi.". Tôi cười, nhắc lại ngày xưa : "Mày làm như tao chưa từng sống ở quê.". Ngày còn nhỏ, đã có những trưa hè nắng chang chang, tôi theo Tuyên đi lội đồng bắt cá lia thia về nuôi, có lần tôi bị cua kẹp khóc thét, làm Tuyên cứ suýt xoa... Dọc đường, chúng tôi gặp mấy xe tải lớn chạy qua, bụi tung mù mịt, Tuyên quay lại cười với tôi : "Đó, mày thấy ngán chưa?". Tôi chợt nhận ra hình như cách nói chuyện của Tuyên bây giờ có chút gì đó như thiếu tự tin, không giống một Tuyên "thích là chiều" như ngày xưa...

Hai người bạn cùng phòng của Tuyên đón tôi với một vẻ nồng hậu chân tình hiếm có. Đạt, dáng người gầy cao dong dỏng, tóc để rũ dài trước trán, chào tôi thân thiện : "Tụi em nghe anh Tuyên nói anh vô chơi, ngày hôm nay có ý chờ mãi.". Trực thấp, đẩy người hơn một chút, có nụ cười thật tươi : "Anh Nghĩa trông không khác trong hình là mấy.". Tôi hơi bối rối vì sự đón tiếp quá thân mật này, nhìn Tuyên, vẻ mặt Tuyên cứ tỉnh bơ đi. Trực, có lẽ đoán được ý tôi, cười trấn an : "Anh Nghĩa đừng ngại, tụi em sống ở đây như anh em một nhà, thân nhau lắm, lâu lâu có anh vô chơi là mừng rồi."

Tuyên đưa tôi ra tắm ở cái giếng ở sau hè. Nước giếng mát rượi, trong veo, trong tôi có cảm giác thật nhẹ nhàng. Chỗ Tuyên ở là một vùng gò, đồng lúa bao xung quanh ngút mắt, xa xa là dãy núi nhấp nhô, xanh thẫm. Buổi chiều ở đây xuống nhanh, mới đó mà đã sụp tối. Tiếng ếch ương kêu râm ran. Những căn hộ trong khu Tuyên ở đã lên đèn, những ngọn đèn bóng tròn vàng vọt giữa một không gian trống không làm cho khung cảnh ở đây càng trở nên hiu quạnh hơn.

Trong những cái thư viết cho tôi, Tuyên không bao giờ kể cho tôi nghe những chuyện này. Cũng chưa từng có một lời than thở nào ! Tôi nhớ đến căn phòng mình ở, có ti-vi, có giàn máy CD âm thanh Hi-fi, vậy mà từ ngày Kim nói chia tay, vẫn có những buổi tối tôi nằm vật vã vì trống trải, cô đơn. Về đây, tôi ước ao được sống cảnh sống bình yên mà Tuyên đang sống, rồi lại sợ mình có lúc cũng sẽ không chịu nổi cái nhịp điệu trầm tĩnh như thế này. Có lẽ trong tôi là một chuỗi những ham muốn mâu thuẫn cứ luôn giằng xé nhau, chẳng thể nào rạch ròi được. Ngày Kim nói chia tay, tôi đã muốn níu kéo Kim trở lại, không phải là tôi không còn yêu Kim nhưng rồi lại thấy quá mệt mỏi trong một cuộc tình luôn có giận dỗi, trách cứ nhau hiện diện nhiều hơn những tháng ngày hạnh phúc. Tôi nhớ đến Kim, Kim luôn coi công việc và những mối quan hệ làm ăn hơn hết, đôi lúc quên mất những quan tâm nhỏ nhen, vật vãnh dành cho nhau. "Minh còn có cả một đời sống sau này để cho nhau mà !". Kim vẫn thường nói như vậy cho đến một ngày, Kim đột ngột gửi trả tôi những món quà tặng và mấy dòng chữ ngắn ngủi : "Em muốn chúng mình chia tay nhau vì em có cảm giác là gần đây, em không còn được yêu nữa !" mà không hề tự vấn điều gì đã dẫn đến kết cuộc như vậy. Tôi không biết được cảm giác của mình lúc đó để rồi sau này, thấy ngày thì dài ra, và nỗi buồn trong mình cứ chất chồng lên, đầy ắp...

Buổi tối đầu tiên ở chỗ Tuyên trôi qua thật lặng lẽ. Cơm nước xong, Đạt rủ Trực đạp xe vô trong xóm chơi, cách chỗ ở gần hai cây số, chỉ có Tuyên với tôi nằm nhà nói chuyện trên trời dưới đất. Tuyên hỏi tôi : "Mày định khi nào cưới vợ ?" rồi không đợi tôi trả lời, kể chuyện tình cảm của mình với một cô bé cùng chỗ làm, rằng Lam hiền lắm, chịu khó lắm, bằng một dáng vẻ hạnh phúc không cần giấu làm tôi cứ

thấy buồn buồn. Tuyên đột nhiên hỏi tôi : "Mày có gì không ổn hả ?". Không dưng, bao dự định đến đây kể Tuyên nghe chuyện này chuyện nọ trong tôi tan biến : "Đâu có gì !". Tuyên im lặng, không hỏi thêm nữa, cũng không kể thêm cho tôi nghe gì nữa, lái câu chuyện giữa hai đứa sang một hướng khác. Buổi tối ở đây thật sâu, có tiếng dế rả rích kêu đầu hè. Nói chuyện chán, chúng tôi nằm yên lặng ngắm sao qua cửa sổ. Những vì sao trong đêm lung linh, huyền hoặc như một thứ hạnh phúc chỉ để ao ước, thèm muốn, khó nắm bắt... Sáng hôm sau, Tuyên dậy thật sớm, dù gần như suốt đêm qua, Tuyên uống trà với tôi, tán chuyện gẫu. Đạt với Trục đêm qua về nhà tận nửa đêm, xôn xao kể chuyện đi hát karaoke trong xóm vui lắm, cũng dậy sớm, lục đục chuẩn bị đi làm. Tuyên chờ tôi sửa soạn xong, rủ vô xóm uống cà phê : "Mày vô, tao xin nghỉ phép đưa mày đi chơi.". Hình như từ xưa đến giờ, chỉ có mình Tuyên là đối xử với tôi như vậy. Quán cà phê là một ngôi nhà lợp tranh trên mái, có song cửa bằng nứa kết lại, nằm ở giữa một khu vườn rộng, vòm lá xanh mướt. Buổi sáng, ngoài cà phê ra, người ta còn bán cháo lòng để điểm tâm và rượu. Mới sáng sớm đã có mấy ông trung niên ngồi khè khà bên đĩa lòng heo, mặt đỏ phừng phừng. Hình như ở đây mọi người đều quen biết nhau, tôi thấy Tuyên gật đầu chào hết thấy mọi người, có người còn kéo tay Tuyên vô "màn một ly". Tôi và Tuyên chọn một cái bàn ở cuối khu vườn rộng, thật yên tĩnh. Tuyên kể cho tôi về cuộc sống ở đây, lúc đầu mới đến thấy buồn lắm, không ciné, không có chỗ vui chơi, sách báo thì thiếu thốn, tưởng đã bỏ cuộc mà đi, cuối cùng rồi cũng quen. "Lúc mới về, tao nhớ mày, nhớ thành phố ghê lắm." . Tôi chợt thấy thương Tuyên để chợt nhận ra mình sao vô tâm quá, sao đòi hỏi nhiều quá. Rồi lại thấy Tuyên như vậy

mà ngon lành hơn mình, thành công hơn mình nhiều, lâu này mình cứ như đang loay hoay trong một cái bọc điều mà mình không biết... Tuyên rủ : "Lam nghe mầy vào, nói tao chiều nay rủ mầy về nhà chơi cho biết.". Tôi khẽ gật đầu, lại nhớ đến Kim. Tôi không sao thôi nghĩ về Kim được dù cố tự nhủ lòng : đã là chuyện cũ. Nhiều lúc ngồi một mình, tôi vẫn cứ ray rứt hoài không biết mình có vô lý quá với Kim không. Mà sao Kim cũng tỏ ra bướng bỉnh quá chừng...

Mấy ngày ở chơi với Tuyên, tôi cứ loanh quanh sáng uống cà phê, chiều đánh banh, lúc rảnh rỗi thì nằm tán chuyện hão, rồi cũng qua. Chỉ được vài ngày là tôi bắt đầu thấy tẻ nhạt, lại nao nức nhớ cái không khí làm việc vui đầu quen thuộc của mình. Đã quá đủ cho một chuyến rong chơi, rồi phải trở về với cuộc sống thường nhật thôi. Tuyên vẫn ngày ngày chịu khó ở nhà chơi với tôi, hình như Tuyên biết tôi có chuyện buồn lắm mới tìm đến Tuyên, nhưng Tuyên chưa hề hỏi gặng tôi về Kim. Tuyên luôn luôn là vậy, thâm trầm, tế nhị và bây giờ thì tôi thấy không cần thiết để làm nhọc lòng Tuyên vì những chuyện lắm cảm của mình. Nỗi buồn, dù lớn đến mấy thì rồi cũng quen, chẳng thể để nó quật ngã mình, càng không thể nhốt mình hoài trong một cái vỏ ốc, vì những chuyện đã qua...

Tuyên, Lam, Đạt, Trục và mấy người bạn nữa tổ chức một buổi liên hoan tiễn tôi về. Có gà xé, có thịt nai khô, và đặc sản là món rắn xào xả, con rắn mà Đạt với Trục đập chết hồi đêm khi bắt gặp nó chui vào cuộn tròn trong chái bếp. Những món ăn mà ở hầu như nhà hàng nào ở thành phố tôi sống cũng có, tôi đã từng nếm qua trong các buổi tiệc chiêu đãi khách ê hề, chưa bao giờ có được cái không khí, sắc thái như ở đây. Một chiếc chiếu cũ trải giữa sàn nhà lau sạch

bóng, mấy cái chén đĩa bằng sành, đũa tre trông rất dã chiến, mùi thức ăn từ căn bếp sau nhà bốc thơm lừng... Lam có rủ thêm hai cô bạn gái tới chơi, Duyên và Thúy, Duyên có đôi mắt đen tròn, hàng mi dày và cái nhìn như mơ, giống Kim kinh khủng, chỉ khác là cái nhìn của Kim quyết đoán hơn... Đạp khệ nệ bụng vào một thùng bia, giải thích : "Lâu lâu anh Nghĩa mới vào, mình mát trời một bữa.". Tôi quay sang Tuyên, trách nhẹ : "Mày biết tính tao quá rồi, sao còn bày vẽ quá !". Tuyên không nói gì, chỉ nhìn tôi, mắt long lanh sáng...

Lam nhiệt tình mời : "Hôm nào anh Nghĩa rảnh, mời anh lại vô chơi với tụi em. Em nghe anh Tuyên nhắc tới anh hoài à, mà lần này anh vô chơi em ít được tiếp xúc quá.". Trục cười khùng khục, mặt đỏ bừng vì bia : "Vậy thì chị Lam phải làm sao giới thiệu cho anh Nghĩa một cô, để anh còn có cơ thường xuyên thăm viếng bọn mình.". Lam đưa tay chỉ Duyên và Thúy : "Có hai cô này nè, anh Nghĩa thấy sao ?", rồi cười, hai cô dúm vào lưng nhau, đỏ bừng mặt. Đạp sốt sắng : "Em với anh Tuyên định hôm nào nghỉ phép sẽ ghé thành phố thăm anh nhưng rồi cứ lừng khừng hoài, chưa đi được.". Tôi ngồi lúng búng, chẳng biết nói gì, hai tay cứ xoay xoay cái ly, lòng thấy ấm áp nhiều lắm. Thúy bạo dạn liếc tôi : "Ngó anh Nghĩa đỏ mặt kìa !" làm mọi người cười phá lên. Tuyên huých tay tôi : "Ăn đi chứ mày, sao thấy ngồi làm thinh hoài vậy ?".

Ăn uống dọn dẹp xong, mọi người mang chiếu ra trải ngoài sân. Lam pha một bình trà nóng rồi ôm cây đàn guitar ra trao cho Tuyên. Mọi người ngồi chung quanh, Tuyên ôm đàn khảy khảy vài hợp âm rồi gọi Duyên : "Duyên thay mặt bọn mình hát bài gì đó tặng anh Nghĩa đi.". Duyên "dạ" khẽ rồi hát, giọng hát ấm và trong trẻo lạ lẫm : "Những buồn đau đã qua rồi, tựa thoáng mù sương giữa khung trời,

để gió đưa vào lãng quên..."*. Trong tôi có một điều gì đó mới mẻ vỡ òa ra, lan tỏa, chơi vơi. Duyên say sưa hát, nét mặt của Duyên trở nên thanh thoát, dường như lúc này Duyên không cần chú ý những gì đang diễn ra chung quanh mình, chỉ còn tiếng hát. Đêm chùng xuống, thắm sâu, những vì sao trên cao sáng lấp lánh, như có ai đó đang nhìn tôi, mắt nheo nheo chế giễu... Còn chờ gì nữa mà không mở rộng lòng ra, thả nỗi buồn theo gió bay đi...

* Lời một bài hát của Bảo Phúc

Đinh lê vũ

Thuận Tình

Khang nói : "Mầy rảnh không, tụi tao muốn rủ mầy đi Thuận Tình chơi.". Đang cuối tuần, nằm khèo ở nhà, rảnh rang lắm nhưng Hoan cũng hỏi lại : "Tụi mầy là những ai ?". Tiếng Khang cười hề hề trong điện thoại, nghe như đi thấu ruột gan của Hoan : "Mầy gây khó cho anh em quá. Tụi tao là tao, My và Chiêu, được không ?". Có một điều gì đó thật nhẹ nhàng, len vào tim Khang, khi nhắc tới tên Chiêu. Đã lâu lắm, Hoan không gặp Chiêu. Không còn cái không khí vô tư vui vẻ khi Hoan ghé nhà chơi, thỉnh thoảng được vinh dự đèo Chiêu đi lợi hiệu sách... Chiêu vẫn thế, là em gái của Khang, gần gũi, thân tình

đầy nhưng thật xa vời.

Đúng tám giờ sáng, Hoan nai nịt sẵn sàng, có mặt ở nhà Khang. Mọi người đã tụ họp đông đủ. Có cả anh Huy, chị Linh, anh chị của Khang. My thấy Hoan, cười giòn giã thay lời chào : "Anh Hoan hôm nay nhìn bảnh quá ta !". Mọi người cười ồ lên vui vẻ. Hoan cũng cười, mắt liếc nhìn sang Chiêu, vẻ ngập ngừng. Hoan những muốn Chiêu nói một câu nào đó, hay làm một cử chỉ nào đó với mình nhưng không thấy gì cả. Chiêu chỉ nói với mọi người : "Anh Hoan đến rồi, mình đi thôi !".

Sáu người, đi ba xe cả thầy, vậy là đương nhiên, Hoan chở Chiêu. Chiêu ngồi lên xe Hoan, nhẹ nhàng : "Lâu ngày quá, anh Hoan vẫn khỏe ?". Hoan "ừ" gật đầu rồi im lặng, cảm thấy thật khó mở lời nói chuyện với Chiêu. Cách đây mấy tháng, lần đầu tiên Hoan rút rè nắm tay Chiêu trong một buổi tối mưa bay lướt thướt ở một quán cà phê ven đường, Chiêu rút tay ra một cách mềm mỏng nhưng dứt khoát : "Em không thể. Anh có biết Khôi không ?", Hoan đã thấy như mọi cánh cửa đã khép lại trước mình. Khôi là bạn trai của Chiêu, đi Mỹ định cư cùng gia đình cách đây gần bốn năm. Hoan vốn sống khép kín, càng thấy yếm thế hơn khi một lần gan cùng mình tỏ tình với Chiêu. Sau chuyện đó, Chiêu vẫn nói chuyện bình thường, chỉ tránh không còn đi riêng với Hoan nhưng Hoan thì không thể nghĩ về Chiêu, gặp gỡ Chiêu một cách vô tư như trước được nữa rồi.

Đường xuống Thuận Tình băng qua hai bên là đồng lúa, đang mùa gặt, mùi lúa mới nghe thơm lừng. Gió thổi mát rượi. Chiêu hồn nhiên : "Chiều chiều mà chạy xe đi dạo lòng vòng ở đây, thật tuyệt.". Hoan gật đầu đồng ý : "Ừ, tuyệt..." tự nhiên tắc tị, không biết nói gì thêm nữa vì chợt nghĩ : Chiêu nói điều này thì không hẳn là có ý muốn đi

dạo trên con đường này, cùng Hoan. Không dừng, Hoan có cảm giác mình chờ Chiêu đi trên con đường này, như thế này, sẽ là lần cuối cùng. Vì biết đâu, mai mốt, Khôi về, chắc chắn sẽ về, Hoan sẽ lại là ông bạn khả kính của anh trai Chiêu, thân tình nhưng xa cách. Hoan cứ chạy xe, nghĩ ngợi linh tinh, cho đến lúc thấy Khang vẫy tay ngang đường : "Quẹo vào lối này, chẳng lẽ mày không biết đường?". Hoan kín đáo nhìn Chiêu, cười bạo dạn : "Biết đường chứ, nhưng tao muốn kéo dài thời gian đi riêng cùng với Chiêu.". Mọi người cười vui vẻ, chỉ có Chiêu là không cười, môi mím lại. Hoan nghe trong tiếng cười của mình như có chút vị đắng ngắt.

Cả bọn kéo nhau xuống đò qua khu nghỉ mát Thuận Tình. Gọi là khu nghỉ mát cho oai, nguyên trước đây, Thuận Tình là khu vực nuôi tôm của xã Cẩm Thanh, một xã vùng ven của Hội An, nổi tiếng với rừng dừa nước Bảy Mẫu, căn cứ địa cũ của cách mạng. Dấu tích còn lại chỉ là rừng dừa nước bao bọc khu đầm nước rộng, bây giờ, người ta cải tạo thành khu nghỉ mát sinh thái. Ven bờ, người ta cho dựng những gian chòi lá nhỏ xinh xắn cho khách nghỉ ngơi. Việc đầu tiên là cả bọn lục tục tìm thuê một chiếc chòi để đồ đạc. Anh Huy, chị Linh đuổi dài người trong chòi, xua bọn trẻ : "Tụi bây muốn đi đâu thì đi. Tụi tao giữ đồ cho.". Khang cười nói vui: "Vậy là ông bà muốn tụi mình đi cho khuất mắt rồi.", kéo tay Hoan, My, Chiêu : "Mình đi thuê thuyền bơi vòng quanh hồ chơi.".

Bốn đứa chắt lên một chiếc thuyền gỗ nhấp nhô, Khang giữ một mái chèo ở mũi thuyền, Hoan ngồi phía lái, hai cô gái vung vẩy tay nghịch nước ở giữa. Sau một hồi chèo vòng quanh, cuối cùng, Khang với Hoan cũng biết cách điều khiển con thuyền đường hoàng. My chỉ tay vào rừng dừa nước : "Mình bơi thuyền về phía đó đi ! Em muốn xem

hoa dứa nước !". Khang khoát tay : "Mùa này, làm gì có hoa dứa nước. Khi nào tụi mình đi riêng thì hãy vô trong đó, còn bây giờ thì...", kèm theo một cái liếc mắt ý nhị về phía Hoan. Chiêu vô tư : "Mình bơi xuống ra sông đi, anh Khang dạy em chèo thuyền nhe !". Hoan nghe Chiêu nói, tự nhiên thấy buồn. Khang là anh trai của Chiêu, Chiêu nhờ Khang như vậy thì cũng là chuyện bình thường thôi, nhưng sao không phải là nhờ Hoan. Hoan nhận ra mình đang vô lý nhưng vẫn thấy buồn...

Lúc vừa bơi ra đoạn sông rộng, có một chiếc thuyền khác lướt đến, rồi có tiếng con gái gọi xôn xao : "A, anh Hoan, anh Hoan tụi bây ơi ! Bắt quả tang anh Hoan à nhe !". Hoan quay lại, nhận ra một đám con gái cùng trường, cười ngượng ngịu. Mấy cô trêu chọc ồm tỏi : "Anh Hoan giới thiệu chị đi !", làm Hoan thấy lúng túng. My cười : "Anh Hoan ghê quá ta, mấy cô quan tâm quá trời vậy mà cứ giấu !". Hoan liếc sang phía Chiêu, vẫn thấy Chiêu không có một phản ứng nào. Tự nhiên, Hoan thấy mình sao mà xuống nước quá với Chiêu, suy cho cùng Chiêu cũng đâu là cái đỉnh gì, quay sang cười với các cô : "Tụi em đi chơi cuối tuần à ?". Một cô trong bọn đảo đũa : "Đâu có, tụi em đi tìm anh !" rồi dúm vào lưng nhau cười. Chiếc thuyền của các cô chao nghiêng như muốn lật úp. Tiếng la hét ới vang động cả một khúc sông. Một cô than : "Chèo thuyền mỏi tay quá ! Anh Hoan sang chèo giúp tụi em với !". Hoan không biết thế nào thì Khang đã giục : "Mầy sang chèo giúp mấy em đi !". Cả Chiêu cũng nói : "Anh sang chèo giúp đi !".

Hai chiếc thuyền đi song song bên nhau, bên này nói một tiếng, bên kia đùa lại một tiếng, chủ yếu là Khang và Hoan đùa với các cô, thỉnh thoảng My cũng góp giọng. Chỉ có Chiêu là im lặng, bình thản, như

thể mọi người nói gì, đùa gì thì cũng không liên quan gì đến Chiêu. Được một lúc thì chia tay, vì các cô phải về sớm. Khang có ý mời ghé lên chòi lá của cả bọn ngồi chơi nhưng các cô chỉ cười : "Tụi em lên, đâm thừa ra, tụi em tủi thân lắm !". Chia tay, cũng bịn rịn, hẹn nhau í ới, Hoan biết rồi mai mốt xuống trường, thế nào các cô cũng đeo theo vắn vẹo, chọc phá nữa cho mà xem.

Buổi trưa, anh Huy, chị Linh gọi bia, đồ ăn từ trong nhà hàng mang ra. Anh Huy đưa ly lên cụng : "Chúc sức khỏe nghe ! Chúc những ai tình chưa thuận, đi Thuận Tình về thì tình sẽ thuận.". Mọi người cười ồ tán thưởng câu pha trò có lý của anh Huy.". Chiêu đáp lại, nửa đùa nửa thật : "Ai mà tin là đi Thuận Tình về, tình sẽ thuận là sống trong ảo tưởng.". Tưởng chừng một câu nói đùa vu vơ của Chiêu, không nhằm vào ai nhưng làm Hoan giật mình. Hoan thấy giận mình kinh khủng, Hoan đã làm gì quá đáng để bị răn đe như vậy. Trước đây, Hoan vẫn hy vọng là có lúc, Chiêu sẽ hiểu Hoan, rằng Hoan yêu Chiêu biết là bao. Bây giờ thì không cần nữa rồi, vì Hoan cảm thấy những gì Hoan dành cho Chiêu, với Chiêu, dường như là một nỗi phiền toái. Phải quên, phải cố mà quên Chiêu đi thôi. Buổi ăn trưa dường như nhột nhạt hẳn. Hoan ngồi trầm ngâm nhìn xuống nước, bỗng dưng phát hiện mấy con cá nhỏ bơi lội tung tăng. Có cả tôm nữa, những chú tôm nhỏ đơn độc lách tách búng từ chỗ này sang chỗ khác. Hoan nhìn mấy chú tôm một hồi, cảm thấy mình cần phải học ở chú tôm kia những cú búng mình lách tách, rạch ròi, không vướng bận.

Chiêu và My ôm cần câu cả buổi, than vãn : "Sao chẳng có con cá con tôm nào đáp mồi của mình ?". Anh Huy cười : "Thì hai cô câu được hai con cá bự chẳng, mỗi con sáu chục kí lô lận, còn muốn gì

nữa.". Hoan buột miệng : "Nhưng không phải là những con cá muốn câu.". My cười, Chiêu thì như không nghe thấy gì, không bày tỏ một điều gì. Đến lúc này, Hoan mới thấm thía một điều, mình không khác gì một cái bóng mờ dưới mắt Chiêu, dù có nói gì, làm gì thì Chiêu cũng không cần biết.

Gần năm giờ chiều, cả bọn lục tục thu xếp đồ ra về. Chị Linh trầm trồ : "Không ngờ ở Hội An mình lại có một chỗ đi chơi như thế này, thích thật.". Khang chọc lại chị Linh : "Chị Linh thì đúng là thích quá rồi.

Mai mốt xuống đây, thế nào em với My cũng dành cho được một cái chòi, giống như hai anh chị hôm nay.", làm chị Linh la bai bai :

"Khang không được nói bậy à nhe !". Hoan và Chiêu thì không có nhận xét gì. Lúc dắt xe ra khỏi bãi giữ xe, gặp một gia đình có dáng vẻ như là Việt kiều mới về, cậu con trai bằng cỡ tuổi Hoan, hình xăm, bông tai đầy người, My nắm tay Chiêu : "Nhìn kìa, ghê quá !". Khang nháy mắt với Hoan, nói như rắn đe : "Không chừng mai mốt Khôi về, cũng xăm mình và đeo bông tai như vậy đó Chiêu.". Hoan nghe Khang nói, trong bụng thấy hả hê khi nghĩ đến viễn cảnh mai mốt của Chiêu, nhưng rồi nhìn Chiêu lặng yên, mặt cúi xuống, Hoan thấy mình sao mà nhỏ nhen, bất nhẫn.

Hóa ra, Chiêu không chọn Hoan cũng đúng thôi. Hoan cũng tầm thường, ích kỷ như ai và lần đầu tiên Hoan nhận ra, mình đâu có yêu Chiêu nhiều như mình tưởng.

Đinh lê vũ

Tiên Phước

Có một lần lâu lắm rồi, cô đọc cho anh nghe câu ca dao về dòng sông quê cô : "Sông Tiên nước chảy ngược dòng, ai về Tiên Phước để lòng ngẩn ngơ...", khoe với anh là có khá nhiều dị bản nhưng cô thích dị bản để lòng ngẩn ngơ này nhất. Rồi cô kể với anh là trên sông Tiên có một cây cầu nhỏ, gọi là cầu Bình An, bình an như chính tên gọi của nó. Năm ngoái, nhằm đúng ngày nước lụt dâng cao, có cô gái nọ thất tình, đứng trên cầu Bình An nhảy xuống, may sao lại bị vướng ở đám bèo lục bình dày đặc dưới chân cầu mà thoát chết. Hình như xưa nay, chưa có ai bị chết đuối dưới chân cầu Bình An... Những chuyện ly kỳ cô kể về thị trấn trung du quê cô nghe giống như một lời rủ rê. Và anh, cũng làm như mình bị cuốn theo những lời rủ rê của cô, lặn lội một mình một ngựa vượt qua chặng đường gần 100 cây số với những dốc cùng đèo để đến thị trấn trung du thăm cô. (Thực ra thì anh đâu có mê gì con sông Tiên nước chảy ngược dòng, cũng như chiếc cầu chưa có ai chết đuối đó, anh chỉ lên đây là vì cô, nhưng anh đâu có dại gì mà thú nhận điều này với cô). Để bây giờ, ngồi với cô ở một quán cà phê dưới chân cầu Bình An, cũng tên là Bình An quán, nhìn cô cười, mái tóc cô bay bay vắn vít, anh thấy

lòng ấm áp và bình an lắm. Quán vắng, hai chiếc loa thùng bụi chẳng trong quán đang thả một tình khúc ngọt ngào : "Phố núi cao, phố núi đầy sương... anh khách lạ đi lên đi xuống...". Ừ, thì cũng là phố núi, anh cũng đang là khách lạ đây, chưa xa lắc nhưng sao anh thấy có nhiều điều để nhớ quá chừng.

Lần đầu tiên anh gặp cô là ở nhà một người bạn gái của cô. Cô bạn của cô lúc ấy là sinh viên một trường đại học ở Đà Nẵng, là thành viên trong câu lạc bộ văn thơ của thành phố mà anh là một trong những kẻ ngoại đạo đang tập tễnh dần thân bằng những vần thơ con cóc dở ẹt. Anh biết mình không có tài, nhưng thừa đam mê. Những buổi sinh hoạt câu lạc bộ, những lần đọc thơ dã ngoại, gặp gỡ với các nhà thơ nổi tiếng luôn làm anh mê mẩn. Anh quen cô bạn của cô ở đó, rồi vô tình nghe nhắc đến tên cô, bấy giờ đã là một tên tuổi khá đình đám trong giới sinh viên viết lách ở Huế. Sau đó lại được gặp cô, lần gặp gỡ tình cờ không ngờ lại dẫn đến một mối quan hệ thân thiết nửa bạn bè, nửa không xác định được sau này. "Hồi đó, trông anh ngô ngố, chứ không lém lỉnh như bây giờ, mỗi lần rủ anh đi chơi, tụi em tha hồ bắt nạt anh mà anh đâu có dám nói gì !". Ngày mới gặp nhau, cô nghịch lắm cơ, đi chơi với cô, cô giành nói hết, chẳng cho anh có ý kiến gì, làm hai tai anh cứ đỏ rừ lên mỗi khi ở bên cạnh cô. Còn anh thì thấy cô, bên ngoài những bài viết khá ấn tượng, vẫn đời thường và con nít lắm ! Có lẽ, níu cho anh với cô thân nhau là những lá thư. Thư cô viết thường không đầu không đuôi, đôi khi là một đoạn ngắn ngắn, một bài thơ nhỏ mà cô tình cờ "nhặt" được trên đường. Anh biết mình làm thơ dở, chẳng dám đối lại với cô đâu, chỉ biết thỉnh thoảng dạo hiệu sách, gặp cuốn truyện nào hay hay, hay một cassette nhạc mới nào đó là "lượm" về hì hục gói lại, ra Bưu điện gửi

tặng cô... Ba năm trời với những lần gặp nhau đếm được trên đầu ngón tay. Ba năm trời, như một cái chớp mắt, cứ lơ lơ lửng lửng như thế, cho đến ngày cô ra trường, về dạy ngay ở chính ngôi trường cũ ở quê, anh mới chợt nhận ra sao anh nhiều bạn bè là thế mà bây giờ chỉ còn có một mình cô. Cũng như cô, đến một lúc nhận ra, riết một hồi, có chuyện buồn vui gì thì cô cũng chỉ biết trút với anh, duy nhất với anh, không dè chừng, không e ngại.

Để rồi, từ một người có tiếng là không mặn mòi lắm với những chuyến đi xa, anh lặn lội chạy xe một mình lên cái thị trấn trung du heo hút này. Những địa danh là lạ, địa danh nào anh cũng thấy ngộ nghĩnh. Nhà cô ở Tiên Cảnh. "Thế Bồng Lai ở đâu ?". Đây là Tiên Kỳ. "Đâu có thấy gì kỳ lạ.". Đây là Tiên Thọ. "Chắc Tiên ở đó sống lâu !". Vùng này là Tiên Mỹ. "Tiên ở Tiên Mỹ chắc xinh lắm, vì là Tiên ngoại quốc". Nghe những câu "bình loạn" trước của anh, cô thùm thụp đâm vào lưng anh phản đối nhưng câu cuối cùng thì cô gật đầu. "Em có mấy đứa bạn ở Tiên Mỹ, xinh lắm, để em giới thiệu cho anh !". Anh lắc có : "Không cần giới thiệu ai khác cho anh đâu, anh thấy Tiên Việt Nam cũng xinh đâu có kém gì !". Thật không còn lời tán tỉnh nào trắng trợn hơn. Cô đỏ mặt, anh nghĩ là mình không nhìn lầm, cô đỏ mặt thật. Và khi cô đỏ mặt e thẹn, mắt long lanh, anh bất ngờ nhận ra cô xinh thật, chứ không phải là cái miệng liếng láu của anh đang chọc cô. Khỉ quá đi mất !

Anh chở cô chậm chậm trên đường về nhà cô. Nhà cô hơi khó tìm, nên khi anh lên, cô hẹn gặp anh ở quán cà phê dưới thị trấn. Con đường nhựa chính của thị trấn trung du nhỏ hẹp và đầy dốc. Cô kể ngày xưa em đi học, ngày nào cũng đạp xe băng băng hai bạn qua gần 5 cây số đường dốc này. Có khi cao hứng, cô với mấy đứa bạn

gái nghịch ngợm thả phanh xe lao xuống dốc, để nghe gió táp ào ào trên mặt... Anh nhăn mặt : "Con gái con đùa gì mà liều quá, gãy cổ có ngày !". Cô búng mũi anh, cười hồn nhiên : "Lúc đó, tui em đâu có nghĩ gì đến nguy hiểm, chỉ biết là thả dốc, thích lắm !". Anh thử đùa với cô : "Bây giờ anh thả phanh xuống dốc, em có thích không ?".

"Đừng, em không muốn hy sinh cùng với anh !". Anh cắc cóc : "Không muốn hy sinh hay không muốn cùng với anh ?". "Cả hai !". Cô đối đáp giỏi lắm, không hiểu sao lại làm anh chạnh lòng. Có một điều gì đó mới mẻ đang lan tỏa rất nhẹ trong tim anh và một dự cảm mát mát mơ hồ. Anh với cô chỉ là bạn ? Hay anh đã mơ hồ nghĩ đến một điều gì khác mà chưa thể gọi tên được thành lời ?

Nhà cô nằm hun hút trong xóm, ngoằn nghèo qua một con đường đất nhỏ hẹp, chung quanh toàn là đồng lúa xanh ngút. Cô dẫn anh vào giới thiệu với ba mẹ cô : "Đây là anh V., bạn con !". Bố mẹ cô trông chân chất và rất hiền. Không khí gia đình đầm ấm, bữa cơm trưa dung dị có cá đồng nướng, canh bầu nấu với tôm và ớt hiểm dầm nước mắm nhĩ cay thịn thít làm anh thấy lòng nhẹ nhàng, bình yên chi lạ. Như là ở nhà mình. Tự nhiên, anh nhớ cũng có lần, cô bạn gái ngày xưa của anh cũng dẫn anh về nhà ra mắt và dùng cơm trưa với gia đình. Bữa cơm trưa sang trọng trong phòng khách, máy lạnh chạy êm như ru, hai tay anh thừa thãi trong khung cảnh im lặng nhợt nhạt và ánh mắt bà mẹ cô bạn gái sắc như dao. Sau đó, vì một lý do gì đấy anh không muốn nhớ, tui anh đã chia tay nhau, chuyện này anh cũng đã có lần kể cô nghe. Anh không biết nếu chuyện tình ngày đó có một kết thúc có hậu thì anh sẽ sống ra sao với bà mẹ vợ. Một ý nghĩ ngớ ngẩn, ngớ ngẩn quá đi mất. Anh không biết trên đời này, còn có ai như mình, cưới vợ mà cứ sợ sống với bà mẹ vợ. Bất chợt,

anh quay sang nhìn cô, thấy thỉnh thích khi cô bắt gặp ánh mắt anh, e then cúi mặt. Một kiểu e then rất tự nhiên và đúng lúc. Cô có như anh, đang nghĩ về một điều mới mẻ mơ hồ chưa thể gọi tên được thành lời ?

Buổi chiều, cô đưa anh đi thăm ngôi nhà cổ tương truyền đẹp nhất Quảng Nam. Ngôi nhà nằm trên đồi cao, anh thích nhất là lối đi lên dài hun hút với những bậc thang cấp xếp bằng đá núi, một bên vách cũng bằng đá núi có bám những cây dây leo ngò ngộ. Rồi anh chờ cô chạy xe vù vù qua những con dốc dài đến tham quan nhà lưu niệm cụ Huỳnh Thúc Kháng, một ngôi nhà mái ngói âm dương ba gian xưa cũ nằm sau một hàng giậu bằng cây chè tàu xanh mướt, với những di chỉ về cuộc đời hoạt động cách mạng của cụ Huỳnh. Cô nói nếu có thời gian, cô sẽ đưa anh đi thăm Lò Thung, một thắng cảnh của quê cô. Cô còn dẫn anh rẽ ngang qua một con đường hình vòng cung, chỉ cho anh ngôi trường ngày xưa cô đi học, cũng là nơi cô dạy bây giờ. "Còn một điều quan trọng mà em chưa đưa anh đi giới thiệu ?". Anh cười cười nhìn cô. Cô làm như không để ý, tránh ánh mắt của anh : "Điều gì ?". "Bạn trai của em đâu ?". Một câu hỏi có tính thăm dò. Cô cười lớn : "Anh chơi thân với em lâu nay mà không biết bạn trai của em ở đâu à ?". Một câu trả lời cũng mang tính đánh đố không kém. Trông cô lúc này đáng yêu quá, hai má đỏ hồng, mắt long lanh, những sợi tóc mai mỏng mảnh dính bết trên má. Và trong một lúc bất ngờ không chủ định, anh đột ngột cầm lấy tay cô, siết chặt, đưa lên môi. Bàn tay cô mềm và ấm. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, giọng run run : "Anh có cần phải nói thêm điều gì nữa không ?". Cô lặng lẽ lắc đầu. Cô có thật sự hiểu anh ? Không nghe cô nói gì, cũng không thấy cô rút tay lại. Không dừng, anh thấy bàng hoàng,

như thể mình đang làm vỡ mất một điều gì mong manh lắm, mà không thể níu lại được. Có phải là đã quá trễ để níu lại một tình bạn ? Và hãy còn quá sớm để gọi tên một điều chưa thể gọi thành lời ? Những ngày vui vẻ như thế này thường qua rất nhanh. Lúc chiều tối, trên đường tiễn anh về lại Đà Nẵng, cô đưa anh vào một quán ăn bên đường có món đặc sản "lòng thả" của quê cô. Đó là một món ăn được nấu bằng những sợi bún khô lỏng lẻo nước, trên có thả mấy lát lòng gà thái mỏng. Cay nồng, thơm lừng. Chính lúc này, được ngồi bên cạnh cô, được ngắm những sợi tóc mai mỏng mảnh của cô, anh biết là mình sẽ khó lòng quên được món "lòng thả" gọi nhớ, khó quên dòng sông Tiên nước chảy ngược dòng và chiếc cầu Bình An luôn bình an như tên gọi. Nhưng có một điều anh vẫn chưa biết là ở trên thị trấn trung du những dốc cùng đèo, có một nơi chốn bình an nào để anh thả lòng mình ở lại ?

"Không phải em không hề nghĩ đến một điều chưa thể gọi tên bằng lời nhưng đây là chuyện rất hệ trọng, em cần có thời gian suy tính thật kỹ trước khi trả lời với anh". Lần cuối cùng anh gặp cô là cách đây đã hơn 2 tháng rồi, cô vẫn còn đang suy tính. Bây giờ đã là tháng tám, nắng trước hiên nhà anh rất vàng và lá rất xanh... Người ta đâu cần một thời gian dài đến thế mới gọi tên được một điều mà từ lâu, đã không còn một ý nghĩ mơ hồ...

Đinh lê vũ

Trái Tim Vô Nhịp

Anh nhận được thư cô giữa một chiều nắng nhạt, sau gần hai tháng kể từ ngày cô đi. Anh mừng ran, dù trong sâu thẳm trái tim mình, anh có chạnh lòng đôi chút : sau gần hai tháng, cô mới viết thư về cho anh. Bây giờ đang là tháng ba, trời hừng hực như đổ lửa, vậy mà trong thư, cô kể nơi cô ở đang tuyết rơi trắng xóa, có ngày nhiệt độ xuống dưới -10 C, cô chưa quen nên cứ sục sùi cả ngày, nhưng bù lại da cô trắng ra và đỏ hồng, thích lắm. Cô còn kể về những buổi party chị dắt cô đi dự, đông người, những anh chàng Thụy Điển cao to cô gặp đoán cô trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, cô thấy thật buồn cười, mà đâu hề biết những chuyện đại loại như vậy của cô làm anh đau lòng. Cô hỏi thăm anh vài câu băng quơ về công việc, về sức khỏe và như chợt nhớ ra, cô khoe với anh : "Bên nhà có phim Titanic chưa, anh nhớ đi coi nhe, hay lắm. Bên này em đi coi, không hiểu hết (vì phim nói tiếng Anh) nhưng chuyện tình trong phim cảm động quá, em khóc sưng cả mắt.". Anh có nghe nói về bộ phim tầm vóc thể kỷ này, buồn bã nghĩ : một chuyện tình người ta hư cấu trên phim lại làm cô cảm động khóc sưng cả mắt, còn chuyện tình giữa anh và cô, tình yêu anh dành cho cô ? Anh chợt thấy đầu váng vất, nổi vui mừng lúc vừa

nhận được thư cô bây giờ là cơn đau đầu văng vắt. Chẳng ai lường trước được có lúc nhận thư cô, anh lại sẽ như thế này...

2. Chẳng phải lần đầu tiên anh nhận thư cô. Trước đây, đã có thời anh đi làm ở một nơi cách thành phố cô sống hơn ba trăm cây số, hai ba tuần anh mới về thành phố một lần, thăm cô. Khoảng cách giữa hai người được lấp đầy bằng những lá thư nối đuôi nhau, có khi một tuần vài lá. Bao giờ cũng vậy, nhận được thư cô, được nhìn thấy những nét chữ quen thuộc của cô là lòng anh ngập tràn hạnh phúc. Và lần nào về thành phố, anh cũng cảm thấy thời gian sao thật quá ngắn, bao giờ cũng quá thiếu thời gian để anh và cô bên nhau. Mọi chuyện có lẽ sẽ cứ êm đềm như thế, sẽ dẫn đến một đoạn kết hạnh phúc mà bất kỳ cuộc tình nào cũng sẽ đến nếu không có một ngày cô gặp phải một chuyện rắc rối mà không có anh bên cạnh, cô đã phạm phải một "lỗi lầm" với anh. Cô vẫn khẳng khẳng coi sự cố ngày đó là một "lỗi lầm", cứ tự dần vật mình trong khi anh chỉ coi đó là một "phút giây yếu lòng", mà nếu anh là cô thì anh cũng khó lòng khác đi được. Và anh muốn cô, cả mình nữa, quên đi... Bởi vì anh yêu cô, cô thật cần thiết cho đời sống của anh, anh biết là tình yêu của mình dành cho cô sẽ làm anh quên đi chuyện cũ. Nhưng cô thì không, cô cứ luôn mồm nói là cô không còn xứng đáng với anh, cô lập kế hoạch cho cuộc sống của mình sau này không có anh bên cạnh, kiên trì và lì lợm, bỏ qua hết mọi lời thuyết phục, ngăn cản của anh. Rồi cô lên máy bay đi xa, không muốn anh đi tiễn, từ chối gặp riêng anh lần cuối mà mặt thì trân lại, không cảm xúc... Anh cảm thấy bất lực, lần đầu tiên cảm thấy bất lực trước tính bướng bỉnh của cô, mà trước đây đã có lúc làm anh tự hào...

3. Du ngậm ngùi : "Hân tâm sự với em là anh cao thượng quá làm nó

thấy mình không xứng đáng. Giá mà anh giận dữ, nhieéc móc nó, chắc nó đỡ khổ hơn...". Đó là một buổi chiều nắng dát vàng trên những tàn cây ở quán cà phê vườn ở gần cơ quan anh, khoảng mười ngày sau khi cô đi, giờ tan sở, Du đến tìm anh. Anh hơi ngạc nhiên, Du là bạn thân của cô, anh chỉ gặp Du khi đi cùng cô, lúng búng mời Du sang quán cà phê để dễ nói chuyện. Tại đây, anh cố giữ vẻ mặt lơ đãng khi nghe Du kể chuyện cô, anh không muốn phô diễn nỗi đau đớn của anh trước mặt Du, nhưng khi Du đưa thư của cô ra thì anh không còn giả bộ lơ đãng được nữa rồi. Thư của cô viết cho Du, không phải cho anh. Đọc thư cô viết cho Du, rồi nghe chuyện cô tâm sự với Du, anh thấy thương cô đến thất lòng. Anh xa xót dần vật mình, tại sao Du không nói cho anh biết sớm hơn, rồi cũng lại chính anh, hơn ai hết, biết rõ câu trả lời là gì. Anh không hề cao thượng như cô nghĩ, lại thấy mình không đủ tư cách để giận dữ, mắng mỏ cô, bởi vì anh đã không là chỗ dựa cho cô lúc cô gặp chuyện rắc rối nọ, dù chỉ là chỗ dựa về mặt tinh thần, anh đã vô tình thả nổi cô một mình đương đầu với mọi chuyện. Lại nữa, đã có lúc anh muốn quên cô đi, cũng nghĩ về người này người nọ, cũng có những cuộc gặp gỡ ở nơi này nơi khác nhưng rồi thấy nhạt nhẽo, bất lực với chính mình. Anh đã không quên được cô, thật quá khó khăn để quên được cô khi hằng ngày, cô vẫn hiện diện đâu đó trong đời sống, trong tâm tưởng anh... Và cũng thật đau đớn cho anh, cả cho cô nữa, khi anh hiểu được cô ít nhiều thì cô đã xa anh tận bên kia bờ đại dương, với một khoảng cách anh không đo được và đã dường như quá muộn...

4. Thư cô viết gửi anh : "Anh với em coi như có duyên mà không có nợ (câu nói cửa miệng của cô !). Em lặn lội nhiều trong chuyện tình

cảm, em đã đánh mất cơ hội được bên anh, em không còn xứng đáng với anh. Anh và em hãy cứ là bạn tốt của nhau, như lâu nay vẫn vậy !". Trời đất, anh đâu chỉ muốn là bạn tốt của cô, chẳng lẽ cô lại không quên được chuyện đó khi mà anh đã quên. Cô đâu biết được, ngày cô đi rồi, anh chẳng lần nào dám đi ngang qua con đường nhà cô, anh không còn la cà ở những quán cóc ven đường đã là một phần kỷ niệm của mối tình thơ mộng giữa hai người, anh bỏ quên hết thói quen dạo qua những quán sách những buổi chiều tan sở như ngày còn có cô. Cô đi rồi, thời gian trong anh bỗng dưng dài ra, cô đâu biết là sau tám tiếng đồng hồ ngồi ở cơ quan, anh đăng ký học thêm ngoại ngữ, vì tính sáu buổi tối trong một tuần, vẫn thấy mình còn thừa lắm thời gian sau chín giờ đêm mỗi ngày và một ngày Chủ nhật dài mỗi tuần. Để rồi mấy buổi tối ở lớp học đêm, lần đầu tiên anh gặp cô cũng ở một lớp ngoại ngữ đêm như thế này, nhìn không khí đến lớp, gửi xe nhận nhip, anh nhận ra mình đang rất đơn lẻ và càng nhớ cô thêm... Khải nói với anh : "Mày tập quên Hân đi là vừa, Hân không về đâu !", sợ anh buồn, cuốn anh vào những cuộc gặp gỡ với bạn bè Khải, có tối Chủ nhật đi lòng vòng quanh phố, đi hát karaoke đến nửa đêm mới về. Ngồi nói chuyện những cô bạn gái mới quen, anh thấy chán chường, trống rỗng và lại càng nhớ cô. Mới biết, cô trong anh quan trọng đến dường nào, buộc mình hãy quên cô là một việc quá sức anh...

5. Thành phố đang rộn lên cơn sốt phim Titanic, dường như người ta càng quan tâm hơn khi biết nó được 11 giải Oscar. Và bài hát trong phim "My heart will go on" đang là ca khúc thời thượng ăn khách nhất mà ở bất kỳ quán cà phê nào trong thành phố cũng mở ra rả suốt ngày. Anh nhớ cô, nhớ có lần cô kể với anh là cảm động phát

khóc khi xem phim này, đi đâu cũng nghe người ta hỏi nhau là coi phim này chưa rồi kháo mượn nhau những bản video quay cụt hình, mờ nhạt. Cuốn phim, tưởng chừng chẳng ăn nhập gì đến cô, nhưng mỗi khi nghe người ta nhắc đến, lại làm anh nhớ cô da diết...

Du đưa cho anh hai cuộn băng video : "Anh cầm về coi, đặc biệt lắm đó nhe, khi nào xong vắt ngang nhà em !". Anh đã định không cầm, phim ảnh không phải là món anh thích, lại nghĩ nên coi cho biết vì đây là cuốn phim đã làm cô khóc... Những cảnh phim dựng hoành tráng, cảnh đắm tàu y như thật và cuộc tình thơ mộng đầy sóng gió trên chuyến tàu định mệnh của hai nhân vật chính trong phim làm anh không lúc nào thôi nghĩ đến cô. Cuộc tình của cô gái và chàng họa sĩ trong phim sóng gió là do hoàn cảnh khắc nghiệt, những đầu óc thủ cựu, còn của anh và cô ? Ba mẹ anh đâu có khó khăn gì, ba mẹ cô đâu có nguy cơ bị phá sản, sao coi phim mà cô chẳng hề chịu hiểu ? Anh nhớ cảnh cuối cùng trong phim, nỗi tuyệt vọng của Rose khi Rose đã làm hết sức, cả sẵn sàng hy sinh mình đi nhưng vẫn không giữ được Jack, cảnh Rose bất lực nhìn Jack chết còng giữa biển khơi mà chẳng thể nào giúp Jack, chợt thấy nỗi buồn đang đeo đẳng mình sao mà giống Rose, anh cũng đang nhìn cô đang tuột dần khỏi vòng tay mình mà không cách nào giữ cô lại... Dù cô vẫn yêu anh !... Suốt đêm, anh không ngủ được. Anh biết nỗi buồn của mình rồi sẽ còn dai dẳng, như anh đã thật khó khăn để quên cô. Đêm sẽ còn sâu và ngày sẽ rất dài. Anh tưởng còn nghe giọng thổn thức của bài hát trong phim. Once more you open the door. And you re here in my heart. And my heart will go on and on... Cô không về để bắt chợt một lúc nào đó mở lại cánh cửa bước vào đời anh. Làm sao anh quên được cô khi trái tim anh vẫn còn vỗ nhịp ?

Đình lê vũ

Về Phố

Dễ thường, chị xa phố đã gần mười năm. Ngày chị đi, phố vẫn còn ngủ yên, không như bây giờ, là khu du lịch phố cổ nổi tiếng, khách tây, khách ta luân phiên ra vào nườm nượp. Lúc đó, Quỳnh hãy còn nhỏ lắm, ngày cưới của chị, vẫn bộ váy xanh áo trắng đồng phục đi học thường ngày, tay còn lấm đầy mực xanh, chạy lăng quăng quanh xóm khoe : "Đám cưới chị tao, anh rể tao từ Mỹ về nhe, mai một chị tao qua Mỹ ở luôn !" trước những cặp mắt thán phục của tụi bạn cùng xóm. Đâu biết lần đó chị đi là suốt những đêm tiếp sau, Quỳnh ôm gối khóc vui vì thiếu hơi mồ hôi nồng nồng của chị, cái giường hai chị em vẫn ngủ chung bỗng rộng thênh thênh... Và suốt khoảng thời gian từ một con bé chuyển thành thiếu nữ, Quỳnh chẳng có chị để thủ thỉ chuyện này chuyện nọ mỗi lúc đi học về, thư của chị thì họa hoằn mới nhận được, chỉ toàn là chuyện chồng con và nỗi nhớ của người xa phố. Phố trong tiềm thức của chị, với những nếp nhà cũ kỹ, mái ngói âm dương đọng rêu xanh rì, chiều chiều có tiếng rao lục tàu xá khăn khăn đầu ngõ, kèm theo tiếng mõ khua lóc cóc... Không phải phố của bây giờ, hàng ăn, hiệu vải bằng hiệu kẻ chữ lòe lẹt, ồn ả, náo nhiệt...

Quỳnh tròn mười tám tuổi và nhận được tin chị về thăm. Tin một người từ Mỹ về đối với phố bây giờ không còn là tin sốt dẻo như cách đây mấy năm nữa, khi thông thương còn khó khăn và cuộc sống còn cực khổ. Cả nhà Quỳnh nôn nao và tự nhiên Quỳnh thấy thương chị hơn bao giờ hết, một thứ tình cảm dường như âm ỉ trong Quỳnh từ nhỏ mà Quỳnh chưa hề nhận ra. Quỳnh suốt ngày kể chuyện về chị đến nỗi Thông phát gắt lên : "Lúc nào cũng chị, Quỳnh làm như chỉ mình Quỳnh là có chị.". Quỳnh không thấy giận Thông, Thông làm sao hiểu được Quỳnh chỉ có mỗi mình chị. Ba đi làm xa cả tháng mới về, mẹ buôn bán suốt ngày ngoài chợ, chị là cả một thời thơ ấu của Quỳnh...

Rồi chị cũng về đến phố, vào một ngày trời chớm mưa, những giọt mưa hòa lẫn với những giọt nước mắt tủi mừng hạnh ngộ trên má chị. Mẹ ôm lấy vai chị, nghẹn ngào : "Con tôi..." rồi nước nở. Ba vui lắm, mấy năm gần đây ba không được khỏe, lập cập hươ hươ chiếc gậy cầm tay trên nền gạch : "Hai đó hả con ?". Chị vui mặt vào vai mẹ mà khóc. Chỉ có Quỳnh, một mình đứng đó, ngỡ ngàng không thốt được một lời. Chị đẩy sao, một người phụ nữ trung niên trắng mập, sang trọng đến xa lạ ? Đến khi chị quay lại nhìn Quỳnh, đôi mắt ánh lên vẻ yêu thương một cách buồn rầu, chị thắm thĩ gọi Quỳnh : "Cún Con !" thì Quỳnh nhận ra chị ngay, chị của Quỳnh thật đây rồi. Bỏ qua những năm tháng cách biệt, bỏ qua hàng rào lối sống ngăn cách, chị lại là chị của Quỳnh ngày xưa, của những ngày cả hai chị em từng lóc ngóc ngồi chờ một tiếng rao lục tàu xá khăn khăn quen thuộc, chén lục tàu xá ngon ngọt thơm lừng, vết sạch chén vẫn chưa đã thềm...

Chị không về một mình, theo chị là thằng Cún Con gần ba tuổi, mắt

tròn xoe, miệng ngọng ngịu mấy câu tiếng Anh chưa rõ lời. Chị ngượng ngùng phân trần : "Hai đứa lớn đi học, con dẫn thằng nhỏ về cho biết phố. Nó không biết nói tiếng Việt." rồi giải thích : "Con gọi nó là Cún Con để đỡ nhớ dì Út.". Quỳnh nghe mắt mình cay cay, trong Quỳnh đang lan tỏa một thứ tình cảm ruột rà ấm áp. Bất giác, Quỳnh đưa tay vầy vầy thằng bé : "Lại đây chơi với dì Út, Cún Con !" để được đáp lại bằng một ánh mắt dè chừng, sợ sệt. Tự nhiên Quỳnh thấy buồn, thằng bé là con của chị Quỳnh, là cháu ruột của Quỳnh, hoàn toàn không phải là người của một thế giới xa lạ nào khác, sao nó lại không giống Quỳnh và chị, lại chẳng nói chung một thứ tiếng nói của Quỳnh và chị, của bà con nội ngoại. Quỳnh không hình dung được trong ngần ấy năm chị đã xoay sở như thế nào để tồn tại, chợt thấy đau lòng kinh khủng, mà không thể diễn tả được rạch ròi những điều đang xảy ra trong đầu mình...

Chị đòi Quỳnh đưa chị đi khắp nơi, thăm bạn bè cũ, luôn mồm hỏi thăm chỗ này chỗ nọ, người này người kia, ai còn ai mất... để rồi Quỳnh thấy chị như buồn hơn, trầm tư hơn. Chị đến thăm ngôi trường ngày xưa chị học, bây giờ cũng là trường của Quỳnh, nhưng chẳng tìm được người quen. Thầy Bách dạy Hóa, cô Tươi giám thị qua đời cách đây vài năm, các thầy cô khác người thì đã nghỉ hưu, người đã lưu lạc phương nào. Chị mừng đến phát khóc khi bắt gặp chiếc ghế đá cũ dưới hàng dương trước mặt cột cờ giữa sân trường, ngày xưa, giờ ra chơi chị hay ngồi hóng mát, nghe tiếng lá dương rì rầm trong gió, tiếc bây giờ hàng dương không còn, thay vào là mấy cây bàng uy nghi, sừng sững... Chị đi chợ với Quỳnh, gặp một chị bạn cùng lớp cũ đang bán hàng, ôm chầm lấy nhau giữa chợ không kể bộ áo quần lấm lem luốc của chị bạn. Hai người ríu ra đủ thứ

chuyện, thật vui, và Quỳnh ngồi đó nghe hai chị nói chuyện, tự hỏi mười lăm, hai chục năm sau, Quỳnh và một đứa bạn nào đó của Quỳnh gặp lại, có sẽ như thế này... Đứa bạn đó chắc chắn sẽ không thể nào là Thông, Thông vốn không thích những trò mà Thông cho là tình cảm nhăng nhít. Không dừng, Quỳnh thấy buồn, nỗi buồn không nguyên cớ mà có thật, cố nén một tiếng thở dài...

Phố vẫn thế, vẫn những nếp nhà cũ kỹ, mái ngói âm dương đọng rêu xanh rì, bây giờ hàng quán nhiều hơn, nhưng không còn là của ngày xưa. Chị dẫn Quỳnh đi quanh, cố tìm một gánh lục tàu xá nhưng không thấy. Ông lão bán lục tàu xá già yếu lắm rồi, đã nghỉ bán từ lâu. Cả bà lão hay gánh xí-mà ngang qua nhà, hồi nhỏ ít tiền, chị hay nhường cho Quỳnh, phần mình chờ Quỳnh ăn xong vét chén, mới hay là từ lâu bà lão đã không còn. Cuộc sống chung quanh bây giờ có nhiều điều xao động quá, đến chén xí-mà của tuổi thơ cũng bị Quỳnh lãng quên thì làm sao mà bà lão không bị người đời quên lãng. Chị chép miệng : "Hồi nhỏ thì không có tiền, bây giờ định bụng về ăn cho đã thì mới biết nhiều thứ đã không còn. Thế thì làm sao Cún Con của chị biết phố.". Cún Con, sau một thời gian theo bà ngoại, đã biết vò dì Quỳnh, bập bẹ mấy câu tiếng Việt ngọng lú, lơ lớ, đã dám ra ngõ chơi với tụi nhỏ hàng xóm, cũng đùa giỡn, la hét ì xèo. Quỳnh nhìn vào mắt chị, tưởng không còn niềm vui nào lớn hơn...

Chị hay rủ Quỳnh đi dạo quanh phố lúc gần nửa đêm, chính lúc nửa đêm chị mới tìm được phố của mình. Phố trong đêm, là những đường nét gân guốc, huyền hoặc dưới bàng bạc ánh trăng, luôn gợi lên vẻ u hoài, trầm mặc. Không còn tiếng mõ khua lốc cốc của những hàng quà rong bán dạo trong đêm, phố dường như im ắng hơn. Chị

mua bánh mì chả, hai chị em vừa đi dạo loanh quanh phố vừa nhăm nháp... Quỳnh nhớ hồi chị mới lớn, buổi tối đi đâu về, chị cũng đem về cho Quỳnh mấy miếng bánh mì chả thơm giòn, béo ngậy. Ngày đó, chị không xinh lắm nhưng có duyên, môi hồng, mắt sáng long lanh và tóc như mây. Quỳnh còn nhớ anh Phong bên cạnh nhà vẫn thường hỏi lộ bánh cho Quỳnh để được làm quen với chị... Suốt những cuộc chuyện trò của hai chị em, chị không hề nhắc đến một cái tên con trai nào nhưng có lần Thông đến rủ Quỳnh đi chơi bị Quỳnh từ chối làm Thông dần dỗi bỏ về, chị đã buồn buồn với Quỳnh mà rằng : "Chỉ có những tình cảm thời học trò là chân thành, là đẹp nhất, em cố mà nâng niu, kéo sau này chẳng bao giờ tìm lại được.". Ôi, chị của Quỳnh, chị về thăm phố có hơn tháng, Quỳnh chỉ có ý muốn thời gian này dành hết cho chị...

Thấm thoát, chẳng mấy chốc đến ngày chị đi. Cún Con lúc này đã bám đời bà ngoại nhiều hơn mẹ, chị bịn rịn dắt con lên máy bay mà mắt rơm rớm. Cả nhà Quỳnh cũng không ai kìm được nước mắt, xem ra cuộc chia tay lần này còn nặng nề hơn lần chị đi lấy chồng. Sau chuyến về thăm phố, chị phải quay trở về với cuộc sống thường nhật, bổn phận làm người của mình bên kia bờ đại dương, mà sao Quỳnh thấy cái cuộc sống tha hương của chị cô đơn, nghiệt ngã quá. Sẽ cứ êm đềm mà bức bối như thế, rồi có qua đi một kiếp người ? Thông cũng theo Quỳnh ra sân bay tiễn chị. Lúc máy bay cất cánh cũng là lúc Quỳnh, mặt nhòe nhòet nước mắt, từ từ khuyu xuống trong cánh tay vững chãi của Thông...

Nguồn: Nguyễn Đình
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 6 tháng 5 năm 2005